— E timpul! Sus!

Fata deschise ochii mari dar, văzând lumina tare a candelabrului inundând dormitorul, îi închise repede. Apoi, cu un efort deosebit, se ridică din aşleruul şi rămase aşa cu ochii închişi pe marginea patului.

— Ei, las-o-ncolo tic treabă, dacă nici să pleci în excursie nu te grăbeşti, atunci nu mai am nimic de spus! şi mama ieşi puţin supărată. Daria nu răspunse, (am acelaşi cm repertoriul de fiecare zi, doar că în locul cuvântului „excursie1 se aflau altele: „şcoală”, „alimentara”...

Ţâşni în picioare, se răsuci de câteva ori, mai-mai să cadă înapoi în pat şi se opri în faţa oglinzii: se privi, lăsându-şi capul pe umăr, respirând adânc, mulţumită: era frumoasă. Faţa albă, catifelată, ochii verzi, puţin alungiţi şi părul negru, lung. Îşi mângâie obrajii cu amândouă palmele şi fugi apoi în baie ca o sfârlează.

În bucătărie o aştepta micul dejun. Mama tocmai înghesuia într-un pachet deja prea mic încă câteva bunătăţi.

— Uite-aici ţi-am pus şi o dulceaţă de piersici. Vezi să nu rătăceşti borcanul. E din acelea ce se înşurubează.

— Bine, mamă!

— Şi dacă ţi-e rece să-ţi îmbraci şi puloverul roşu pe sub hanorac. Ţi l-am pus chiar deasupra.

— Da, mamă!

— Şi nu uita: cum ajungi la cabană să dai un telefon!

— Sigur, mamă!

Se făcuse ora şase. Trenul pleca peste cincizeci de minute. Daria, gata să iasă, îşi sărută mama pe amândoi obrajii, dar aceasta, fără să mai rabde, îşi luă paltonul şi ieşi în urma fetei.

— Dar te-am rugat să nu vii la gară ca atunci când aveam zece ani. Şi mi-ai promis că nu vii! spuse ea contrariată.

I

— Doar până la autobuz, răspunse mama împăciuitoare.

La acea oră în staţie erau oameni puţini, ca în orice duminică.

Mama îşi privea fata ca pentru prima oară: o descoperea altfel, parcă nici nu era a ei. Înaltă, cu părul strâns sub căciula de blană, arăta de douăzeci de ani, nu de şaisprezece câţi avea. Mama era mândră de ea, fata ei era o adevărată domnişoară.

Urcând în autobuz, Daria spuse:

— Te sun!

— Să ai grijă de tine! mai apucă mama să spună şi uşile se închiseră.

În gară, lume multă. Daria, cu rucsacul în spate, îşi croia drum vitejeşte: trenul pleca peste câteva minute. Biletele erau la Tomiţă Păsărilă. Hotărâseră să se întâlnească cu toţii la vagon. Pe peron, deasupra celorlalţi călători flutura veşnica tichie vară-iarnă a lui Tomiţă, pe capul lui impunător ca oul de gâscă.

— Hai că ne-ai dat emoţii, spuse băiatul când o văzu, oftând uşurat.

— Şi dacă nu veneam? bravă Daria. Stăteam acasă cu mama, cu tata şi cu pisoiul Dănilă.

— Ia uitaţi-vă la ăştia doi! Chiar acum şi-au găsit să stea la poveşti şi trenul stă să decoleze, spuse Adrian, răsărit în cadrul uşii vagonului.

— Salutare, Ad! spuse Daria. Mai bine dă aici o mână de ajutor că precis am o sută de chile cu rucsac cu tot.

Toţi cei din compartimentul lor ieşiseră la geam, cu un ropot de aplauze furtunoase.

— Vedeta! Starul! Iat-o! strigau care mai de care, făcând ca vreo duzină de ochi să arate iritaţie pe coridorul vagonului.

Fetele: Emi, Sanda şi Claudi o sărutară şi îi făcură loc între ele.

— Ne-a stat inima în loc că nu mai vii, spuse Claudi, lovind-o băieţeşte pe spate.

— Ei, asta-i bună! După ce că abia i-am convins pe ai mei să mă lase, credeţi că renunţam atât de uşor?

yjf/rffi

— Nici ai mei nu s-au lăsat uşor convinşi, spuse Emi. Însă am tras tare de faptul că vine şi profa de sport. Oricum e plecaţi în cantonament cu echipa de volei, cum ştiţi şi voi.

— Gata, fetelor! strigă Don Voiajorul, bătând din palme. Trupa e completă. Cei opt au răspuns la apel. E cazul să alegem acum un şef de clan de care să ascultăm orbeşte cu toţii.

— Ce ne trebuie şef? replică Claudi. Acasă-şefi, la şcoală-şefi, ce, şi în excursie să avem şefi? şi bătu cu piciorul în podeaua vagonului.

Trenul plecase de câteva minute.

— Da, ne trebuie pe cineva care să coordoneze, să... spuse Ad.

— Las-o baltă, dragă, doar nu mergem în interes ştiinţific, îi tăie vorba Sanda.

— Şi eu sunt de părere că ne trebuie un şef, spuse Daria.

— Da, şi acesta să fie Mircea, nu-i aşa? replică Sanda ţâfnoasă.

— Iar au început, şi Tomiţă se luă cu mâinile de cap.

— Să facem propuneri, strigă Kmi, luând partea Dariei. Adrian se ridică în picioare pe banchetă şi, luând o ţinută solemnă, declară:

— Eu îl propun pe Mircea!

Atunci Sanda se avântă şi ea în sus şi spuse tare:

— Stai jos, Sanda scumpă! şi Don o ajută să coboare. Eu tot pe Mircea îl propun ca şef.

— Deci, în unanimitate de voturi, Mircea, ai fost ales! şi Adrian îi strânse mâna ca la o conferinţă.

Mircea, înalt, muslăcios de pe acum. cu ochii mari, albaştrii şi părul blond, se impunea nu numai prin alura lui de sportiv nordic, ci şi prin privire şi gesturi. Ridică termosul cu ceai şi toasta.

— Vă mulţumesc pentru încrederea acordată şi promit că voi face totul pentru buna dispoziţie a fiecăruia. Şi sorbi o înghiţitură de ceai în ropotele frenetice ale „subalternilor”.

Se lumina de ziuă. Trenul trecea şerpuitor prin câmpiile sclipind de zăpadă. În depărtare, ieşind dintr-un nor pufos, ca o părere de vis, sub lucirea soarelui de ianuarie, se vedea un vârf de munte.

SVA/t/M

În compartiment atmosfera era destinsă. Fetele stăteau pe genunchii băieţilor şi jucau cărţi. Tomiţă fuma relaxat ţigări cu filtru.

— Aşa da boierie! spuse închizând ochii. Nici tu babalâci, nici profici, nici lecţii, nici… nici… Oricum ne-am chinuit destul! Şi o strânse tare pe Claudi. Ceilalţi trei îşi aprinseră şi ei câte o ţigară. Fumul îi învăluia ameţitor, dându-le senzaţia de plutire. Fetele, gureşe ca nişte piţigoi, se certau, mai în glumă, mai în serios, disputându-şi punctele. După încă două ore se pregăteau de coborâre. Gara mică stătea înghesuită sub troiene de zăpadă. Trenul se urni cu scrâşnet şi cei opt rămaseră privind în jur. Era pe la amiază.

— Staţi aici să vedem ce ne poate spune ceferistul, şi Mircea, însoţit de Adrian, se apropie de fereastra de unde eliberau biletele de tren. Bătu zdravăn până ce pe uşa alăturată apăru un om între două vârste, însoţit de un căţelandru.

— Bună ziua, nene! Spuneţi-ne, vă rog, când avem autobuz spre Tălpoaia? întrebă Mircea.

— Apăi, dragii mei, autobuzul nu mai trece pe-aici. Cred că nu mai merge de loc. De când cu vremea asta grea, nu mai poate trece nici tractorul pe drum.

— Atunci în ce fel putem ajunge acolo?

— Păi, numai dacă-ţi ţine drumul tot în sus pe calea bătătorită de mineri. Dar e cam departe. N-ajungeţi până diseară şi pe la cinci se întunecă.

— Atunci ce facem? îl întrebă Adrian pe prietenul lui.

— Şi ce-aţi face dumneavoastră în locul nostru? V-aţi încumeta pe drumul acesta? întrebă şi Mircea.

Omul îl privi încurcat, se scarpină deasupra urechii şi spuse:

— Eu aş ajunge la Tălpoaia şi pe întuneric, doar aici

m-am născut. Dar acum e un timp primejdios pentru nişte copii ca voi.

— Ce copii? sări cu gura Adrian. Noi nu mai suntem copii.

— Na, iertaţi-mă atunci! Eu însă vă spun să vă întoarceţi acasă. Mai trece un tren în seara asta.

— Asta-i bună! izbucni Mircea contrariat. Abia am plecat de acasă şi acum să ne şi întoarcem! Ne-ar sta bine, nu-i aşa? şi-l lovi pe Adrian prieteneşte pe spate.

SzJwiei

— Noi vă mulţumim de sfat. Şi rămâneţi cu bine! spuseră cei doi întorcându-se spre ceilalţi care se apropiaseră şi auziseră tot.

— Ei? Ce facem? întrebară fetele înghesuindu-se lângă Mircea.

— Plecăm! spuse el sec.

Tinerii îşi luară rucsacurile şi o porniră încolonaţi pe cărarea minerilor. Aceasta urca puţin, alături de drumul acoperit de zăpadă moale. În dreapta şi în stânga lor troienele se înălţau până la brâu. În faţă, alături de cărăruia lor, începea şi pădurea de brazi.

După un timp, Emi începu să scâncească.

— Nu mai pot. Să ne odihnim puţin! şi se opri. În spatele ei însă Adrian o împinse poruncitor:

— Hai, că, dacă te opreşti, îngheţi.

— Nu mai pot, Ad! şi se aşeză în zăpadă.

Mircea, cap de coloană, privi în urmă şi văzându-i se întoarse cu termosul în mână:

— Emi, fără figuri! se răsti el. Soarbe o înghiţitură, două de-aici şi, mai departe! Nu putem rămâne tară adăpost, trebuie să ne grăbim.

Fetele celelalte luară şi ele câte puţin ceai cu rom, apoi porniră mai departe.

Mai trecu vreo oră şi jumătate. Acum cu toţii erau frânţi de oboseală şi frig. Se opriră puţin pentru o gustare şi mai de voie, mai de nevoie, plecară din nou.

Se întuneca. Cărarea lor trecea acum prin pădure. Umbrele negre se lăsau tot mai jos, ca o pătură aspră de

lâna. Era ora cinci. Oare mai aveau mult? Fetele abia se mai târau prin zăpadă. Emi, epuizată la un moment dat se trânti pe jos hohotind de plâns:

— Nu mai pot să merg! Nu mai pot!

Ceilalţi o înconjurară, o frecară pe faţă cu zăpadă, îi frecţionară picioarele, dar degeaba, Emi nu se putea ridica. Atunci Mircea propuse:

— Băieţi, vom face câte un scaun din mâini doi câte doi şi o vom duce pe rând.

Adi cu Mircea erau prima serie. Emi se agăţă fără vlagă de gâtul lor şi tinerii porniră mai departe. Înaintau tot mai greu. Şi celelalte fete erau peste măsură de obosite. Dariei îi venea să plângă.

w/fs dar îşi muşca buzele. Trebuia să reziste! Era doar prietena căpitanului. Frigul se lăsase sec tot mai pătrunzător şi ascuţit. Nu bătea nicio adiere de vânt, dar gerul se încrâncena cu putere.

Au mai mers aşa un timp când, unul după altul, ca la un semn se lăsară în zăpadă.

— Nu avem voie să rămânem aici! spunea Tomiţă. Să ne odihnim doar puţin şi o pornim mai departe.

Dar nimeni nu se mai putea urni din loc. Se aşezară unii în spatele celorlalţi. Rucsacurile zăceau răsturnaţi lângă ei. Se înveliră în pături.

Porni să ningă. Nimeni nu spunea niciun cuvânt. Şi rând pe rând adormiră un somn alb ca zăpada care le ţinea loc de aşternut.

Primul se trezi Adrian. O căldură moale îi mângâia corpul întreg. Lângă el, Mircea respira încet, abia auzit. Acoperit până la gât cu o plapumă, Adrian îşi întoarse capul şi văzu o încăpere din bârne, cu un cuptor în care focul ardea zdravăn. Încet, se ridică într-un cot: în alt pat mare se aflau fetele, acoperite bine şi ele, aşezate de-a lungul patului. Dormeau. Iar mai încolo, Don Voiajorul cu Tomiţă împărţeau o saltea bine umplută cu paie şi aşezată direct pe podeaua de scânduri, aproape de foc.

Adrian nu-şi mai amintea nimic. Unde erau? Cum au ajuns aici? Poate că visează. Închise ochii. Se gândi şi îşi

aminti de excursie. Ei erau în excursia plănuită din vară şi dorită de toţi colegii. Îşi aducea aminte că, după multe propuneri, aleseseră în final Tălpoaia. Mai puţin cunoscută, dar apreciată mult de un reporter într-o revistă. Se dădeau acolo şi amănunte cu privire la tren, autobus, fotografii de la cabană.

Îşi aminti apoi drumul cu trenul, cărarea albă care parcă nu ducea nici unde, o văzu pe Emi plângând că nu mai poate să meargă şi, în final, îşi aduse aminte cum se aşezaseră cu toţii în zăpadă. Adormi iar.

După alte câteva ore se treziră cu toţii rând pe rând. Lângă cuptor trebăluia de zor o femeie de vreo cincizeci de ani, înaltă, cu faţa limpede şi zâmbet cald.

O faţă frumoasă ca o floare de colţ, cu părul de catifea şi ochii ca nişte diamante negre, repeta a doua oară povestea întâlnirii cu ei.

J & w/rs.

— V-au găsit minerii care ieşiseră din şut probabil imediat ce aţi adormit în zăpadă, altfel nu mai aveaţi scăpare. V-au frecat cu zăpada şi v-au învelit în hainele lor, apoi v-au adus aici la cantonul vânătorului. Până la Tălpoaia mai sunt doi kilometri. Noaptea v-am vegheat împreună cu mama şi cu tata, iar pe Ciobanul, câinele nostru, l-am trimis în sat cu un bilet pentru doctor. Acesta zace şi el în pat cuprins de friguri, aşa ne-a scris soţia lui.

Ne-a cam stat inima în loc văzând că trec atâtea ore şi nu vă mai treziţi. Acum însă, slavă lui Dumnezeu!

Un timp nu mai vorbi nimeni. Cristina, fata pădurarului întindea masa, iar mama ei veni din cealaltă încăpere cu o pâine cât roata carului.

— Am copt sâmbătă, dar pâinea cu făină albă e bună şi după o săptămână, necum după două zile.

Şi abia atunci cei opt începură care mai de care:

— Ce foame mi-e, de când n-am mai mâncat!

— De când n-am mai mâncat!

— Cred c-aş da gata singur toată pâinea asta!

— Apăi mai avem şase la fel, răspunse femeia, puteţi mânca sănătoşi!

Şi rând pe rând fetele şi băieţii se aşezară roată în jurul mesei mari de brad. Farfuriile se umplură ochi cu mâncare de cartofi cu smântână.

— Dar dumneavoastră nu serviţi cu noi? întrebă Mircea între două înghiţituri.

— Din clipă-n clipă trebuie să apară şi tata, spuse Cristina, şi vom mânca împreună cu el.

În locul oalei cu cartofi în mijlocul mesei râdea acum cu gura larg deschisă o cratiţă cu cârnaţi afumaţi şi slănină prăjită, care abureau.

Tinerii zvântară aproape tot. Când Don Voiajorul voi să-şi scoată a doua oară încă o bucată de cârnaţ, Adrian spuse încet:

— Uşurel, dacă noi mâncăm tot, lor ce le mai rămâne? însă Cristina era pe fază:

— Ce este pe masă este tot pentru voi. Nu vă ruşinaţi! Serviţi tot!

J & r/s /fs-Atunci încă cinci-şase mâini se întinseră şi împărţiră frăţeşte restul.

— Vă mulţumim foarte mult! spuse Daria. Nici nu ştiu cu ce am putea să ne revanşăm pentru ce-aţi făcut pentru noi.

O, nu vă faceţi probleme, avem noi cine să ne răsplătească! spuse pădurarul intrând. Mă bucur din toată inima că nu vi s-a întâmplat mai rău.

— Sunteţi cumva în echipa de Salvamont? îndrăzni Erni.

— Nu! La noi nu există aşa ceva.

— Sau vă oferă cineva vreo gratificaţie pentru că ne-aţi ajutat? Vă întreb pentru că spuneaţi despre o răsplată pe care o veţi primi, spuse Tomiţă.

Femeia şi soţul ei se priviră în ochi, zâmbiră şi bărbatul răspunse:

— Da, există Cineva care răsplăteşte omului după binele sau răul pe care l-a făcut.

— Vorbiţi ca bunica mea, mama tatii, spuse Daria.

— Cine răsplăteşte? întrebă mirată Claudi.

— Dumnezeu! spuse Cristina.

— Ooo! Am impresia că vorbiţi despre Acel Cineva care în mintea unora există ca o realitate, spuse Mircea puţin încurcat

— Da, Acel cineva care există! adăugă pădurarul, apropiindu-se de masă.

— Putem ieşi să vedem împrejurimile? întrebă Sanda plictisită.

— Sigur că da! Ieşiţi până nu se întunecă, altfel nu mai vedeţi nimic.

— Din câte-am înţeles, astăzi e luni, nu-i aşa? întrebă Daria. Încă de aseară trebuia să-i sun pe ai mei.

— La cabană este un telefon. Într-un sfert de oră poţi veni cu mine, spuse pădurarul.

Toţi voiau să meargă la cabană. Atunci Mircea spuse tare, să fie auzit de toţi:

— De fapt noi am venit la cabana Tălpoaia, v-am deranjat destul până acum, aşa că noi ne luăm rucsacurile şi ne stabilim la cabană pentru restul săptămânii. Doar de aceea am venit, nu?

2 rrs /rr

— Cum? Vreţi să plecaţi? Abia aţi ajuns şi gata, ne lăsaţi? spuse Cristina nedumerită. Rămâneţi la noi, continuă ea. Mama şi tata sunt de acord, noi dormim dincolo, deja am făcut focul.

Daria, Adrian şi Tomiţă erau de acord. Ceilalţi însă, nu.

— Am venit până aici să scăpăm de ochii altora, şopti Claudi.

— Vreau ca măcar aici să pot face ce vreau, izbucni Don Voiajorul.

— Ce spui, căpitane? întrebă şoptit Sanda, doar nu ne înfundăm în Cantonul ăsta?

— Plecăm, răspunse Mircea.

Lângă foc, cu faţa în mâini, Cristina plângea. Daria merse la ea, îi mângâie părul şi-i spuse încet:

— Îmi pare rău, aş fi vrut să rămânem la voi, dar nu toţi sunt de acord. Însă noi două rămânem prietene.

Cristina îi strânse mâna şi-i spuse printre lacrimi:

— De-ai şti cât de mult m-am rugat pentru voi! M-am rugat lui Dumnezeu pe care voi nu-L cunoaşteţi, El v-a dat din nou viaţă. Eraţi ca nişte statui de gheaţă, plus că nici medicul n-a putut veni să vă ajute cu ceva. Sunt mândră că aţi scăpat! Sunt mândră de Dumnezeul meu care ne-a ascultat pe mine şi pe părinţii mei.

În clipa aceea intră în casă o femeie grasă, dar care se mişca foarte repede. Încotoşmănafă în blană părea un urs trezit din somnul lui de iarnă.

— Bună seara la toată lumea, spuse ea.

— Bună seara, moaşă, răspunse gazda. Pofteşte cu noi la masă!

— N-am venit să mănânc, dar o cană cu ceai cald n-aş refuza, spuse ea, deschizându-se la blană. Mi-a spus soţia doctorului de un grup de turişti găsiţi mai jos, în pădure, doar n-or fi aceştia, că prea-s vioi pentru nişte îngheţaţi, spuse moaşa rotindu-şi privirea de la unul la altul.

— I-a ajutat Dumnezeu de s-au trezit toţi, chiar dacă la început nu prea dădeau senine de viaţă, răspunse pădurarul.

— Mânca-v-ar mama pe voi de frumoşi! spuse femeia bucuroasă. Mare necaz aveam în sufletul meu că nu puteam veni să vă ajut, dar am moşit-o pe Ana aproape o zi şi o noapte, abia a scăpat

săraca. N-o puteam lăsa şi să vin încoace. Iar doctorul zace la pat ca o babă. A făcut o aprindere de plămâni de toată frumuseţea. Dar unde vă pregătiţi să plecaţi, dragii mei?

— La cabană. E mai potrivit să dormim acolo, că destul i-am necăjit pe dânşii, răspunse Mircea.

— Doar nu-ţi pleca iară în puterea întunericului!

— Sunt doar doi kilometri, nu? continuă Mircea.

— Dac-aş fi mama voastră nu v-aş lăsa să plecaţi acum. Cel puţin încă o noapte trebuie să rămâneţi aici. Are careva febră?

— Nu, răspunse Sanda, ne simţim foarte bine şi vrem

să plecăm!

— Faceţi cum vreţi voi. Na, eu vă mulţumesc pentru ceai. Mă duc acum în sat să fac baie la vreo doi micuţi. Rămâneţi sănătoşi!

— La revedere, moaşă, şi vă mulţumim de vizită, spuseră gazdele.

— Nesuferită femeie, se bagă peste tot, spuse Sanda încet, dar cu obidă.

— Tot mai stăruiţi să plecaţi? întrebă pădurarul intrând după ce o conduse pe moaşă.

— Da, plecăm! spuseră mai multe voci.

— Atunci haideţi!

— Tinerii îşi luară rămas bun de la Cristina şi de la mama ei şi plecară.

Frigul parcă se mai muiase. Poteca urca uşor, apoi, la o cotitură de brazi, văzură luminile caselor din sat, sclipind ca nişte steluţe.

— Trecem prin sat, urcăm încă vreo zece minute şi am ajuns. Satul cu case de lemn şi temelie de piatră era acoperit de zăpadă. Număra vreo sută de case şi cam trei sute de oameni. Aveau şcoală, cămin cultural şi dispensar.

Urcuşul spre cabană le luă mai mult de zece minute, dar când ajunseră bucuria lor era mare. Se despărţiră de pădurar după ce acesta îi încredinţa cabanierului.

Daria îl chemă pe Mircea deoparte şi-i spuse:

— Trebuia să-i telefonez mamei. Ce-i spun?

— Cum ce-i spui? Doar n-o să te apuci să-i povesteşti ceva.

— Atunci?

lMff Yf>

— Spune-i că telefonul a fost defect.

— Bine.

Cabanierul le repartiza două camere cu câte patru palmi, apoi ceru centralistei legătura cu numărul de telefon al Dariei.

Discuţia a fost scurtă. Părinţii ei fuseseră îngrijoraţi, dar ea i-a liniştit spunându-le că telefonul fusese defect, că au ajuns bine, că mâncarea e bună şi camerele excelente.

Apoi, după promisiunea că va avea grijă de ea, închise.

Daria nu se simţea în largul ei după minciuna asta, dar nu avusese de ales. Cum să le fi spus că a fost la un pas de moarte? Că printr-o minune n-a rămas un sloi de gheaţă?

Intră în cameră şi-şi aranja lucrurile din rucsac pe poliţă. Fetele erau dincolo, în camera băieţilor. Tomiţă cânta la fluier, iar cineva ţinea ritmul într-un castron. Acum era aproape ora nouă. Cabanierul bătu la uşă şi intră necăjit:

— Dragii mei, liniştiţi-vă, o fi aici o simplă cabană dar sunt turişti care în zori vor pleca mai departe şi vor să doarmă. De aceea, nu vă supăraţi, dar încetaţi cu taraful. Apoi ieşi.

Daria se simţea obosită. Altfel îşi imaginase ea excursia aceasta pe care a dorit-o atât de mult! Parcă nu mai avea nicio plăcere de a rămâne aici. Voia linişte.

— Daria! şi Mircea bătu în uşă.

— Intră! Nu este închisă! spuse Daria ridicându-se de pe pat.

— Ai adormit sau ţi-e rău? întrebă Mircea aşezându-se lângă ea.

— Nu! N-am nimic! Stăteam şi eu aşa…

— Hai dincolo! o rugă el luând-o de mână.

Ieşiră împreună. Coridorul era slab luminat de o lampă de veghe. De lângă vatra în care se mistuiau încet doi butuci groşi sări spre ei un câine ciobănesc. Daria încremeni speriată. Câinele îi mirosi pe amândoi apoi se întoarse înapoi la locul lui călduţ din cenuşă.

— Ce sperietură ai tras! spuse Mircea râzând încet. Ce te făceai singură?

— Lasă că nici cu tine n-am avut nu ştiu ce folos! îi tăie fata pofta de râs. Prea făceai pe manechinul la fotograf

I!

— Lasă că nici cu tine n-am avut nu ştiu ce folos! îi tăie fata pofta de râs. Prea făceai pe manechinul la fotograf

— Draga mea, prin simpla mea prezenţă l-am îndepărtat de noi. N-a trebuit să fac niciun gest…

— Las-o baltă! spuse Daria şi intrară în camera băieţilor. Acolo, un tranzistor dat la minimum se chinuia să le înlăture somnul. Focul abia mai pâlpâia. Mircea puse un lemn gros peste jar şi aproape că-l stinse de tot. Dar după un timp prinse viaţă, muşcând viguros din lemnul uscat. Tinerii, perechi-perechi, stăteau în pat peste pături.

— Dacă m-ar vedea mama! spuse Emi căscând.

— Asta cam aşa e! adăugă Claudi, strânsă lângă Tomiţă.

— Bine c-ai venit! îi spuse Sanda, Dariei.

— Am venit după voi! Cred că vă este şi vouă grozav de somn!

— Păi aici ce facem? Nu dormim? întrebă Don Voiajorul.

— Ba da! Voi dormiţi aici iar noi dormim dincolo! spuse Daria hotărâtă. Altfel mâine ştie toată cabana că aici au venit nişte desfrăbălaţi! Haideţi, fetelor!

— Eu rămân! spuse Sanda supărată. Şi nu mai fă tu pe guvernanta că nu te-a angajat nimeni!

Mircea o luă pe Daria de amândouă mâinile şi o trase spre pat.

— Hai că ţi-e frig.

Daria se dădu înapoi şi spuse categorică:

— Fetelor, noaptea locul vostru este în camera cealaltă. Aşa se cade!

— Ce te bagi unde nu-ţi fierbe oala? întrebă Claudi iritată. Uşa e tot la locul ei. Du-te tu!

Daria ieşi repede, intră în camere fetelor, o închise cu cheia şi se trânti pe pat plângând.

Era prima excursie în care nu erau însoţiţi de profesori sau părinţi şi fetele îşi făceau de cap. De ce n-au venit băieţii în camera fetelor? De ce? Pentru că pe ei nu-i interesează fetele atât de mult. Dar ele… ele sunt gata repede să le sară în braţe şi să rămână şi peste noapte cu ei. Fete fără minte! Cum de nu a rămas şi ea acolo? Altă dată poate că ar fi rămas, dar acum nu mai putea. Există

Cineva

SU»

care răsplăteşte. Faci binele? Te răsplăteşte cu bine. Faci răul? le răsplăteşte cu rău. Nu putea să nu ţină cont de Acel Cineva de care-i povestise şi bunica de atâtea ori când mergea la ţară. N-o prea băga ea în seamă pe bunica, dar iată că nu numai bătrânii cred, ci şi Cristina şi părinţii ei. Şi Cristina, fata pădurarului, este atât de sinceră!

De dincolo răzbăteau râsete şi chicoteli înfundate.

— Vai de capul vostru, fete proaste ce sunteţi! spuse Daria tare, intrând sub pătură. Apoi adormi.

Se trezi la ora opt. Se spălă în ligheanul pus de cu ziuă de cabanier. Apoi ieşi. Vru să intre la ceilalţi, dar uşa era încuiată. Atunci se duse în faţă, la recepţie. Cabanierul şi soţia lui tocmai aduceau ceaiul.

— Domnişoara ar servi un ceai? întrebă femeia.

— Vă rog! spuse Daria aşezându-se la masa lungă pusă lângă foc.

— Ceilalţi prieteni nu servesc micul dejun? întrebă cabanierul.

— Ceilalţi mai dorm. Eu aş vrea să cobor apoi în sat.

— Dacă vreţi, veniţi cu mine! spuse amabilă soţia cabanierului. Mergem cu sania, trebuie să aduc alimente.

— O, cu sania? Ce mă bucur! bătu din palme Daria. Termină repede micul dejun, merse în cameră, îşi luă hanoracul, căciula de blană şi cizmele şi ieşi în faţa cabanei.

— Urcaţi lângă mine! spuse gazda făcându-i loc în faţă. La sania uşoară era înhămat un cal.

Peisajul are încântător. Brazii, miţoşi de atâta zăpadă, se înălţau falnic unul lângă altul, ca o armată. Dariei îi scăpă un chiot de bucurie.

— Ce frumuseţe! Ce mult mă bucur totuşi că am venit aici! Din sat, Daria o luă în sus pe poteca spre Cantonul vânătorilor. Ajunsă acolo Ciobanul o latră, dar apoi se apropie dând din coadă. Daria îl mângâie puţin apoi intră în casă.

— Mamă, uite cine-a venit! spuse Cristina ieşindu-i

înainte. O îmbrăţişa şi apoi continuă:

— Pe tine te cheamă… te cheamă…

— Daria, spuse fata bucuroasă.

I I

— Ai un nume frumos, foarte frumos! spuse Cristina ajutând-o să se dezbrace.

— Ce fac prietenii tăi? întrebă mama Cristinei.

— Au rămas la cabană.

— Şi nimeni n-a vrut să te însoţească? întrebă Cristina.

— Păi… Dormeau, spuse Daria încurcată. Am coborât în sat cu sania cabanei. Vai, ce frumos a fost!

— Ai făcut foarte bine că ai venit la noi, spuse mama Cristinei.

— Dac-ar fi după mine, aş dormi tot aici.

— Dar de cine depinde? Nu doar de tine?

— Nu, mamă, nu poate ea să vină aici şi pe ceilalţi să-i lase acolo. Nu se face. Dac-au plecat împreună trebuie să şi stea împreună, spuse Cristina înţelegătoare.

— Da, împreună, murmură Daria gândindu-se la camera băieţilor.

— M-am tot întrebat aşa, cum de v-au lăsat părinţii să veniţi atât de departe şi pe vreme de iarnă singuri, spuse soţia pădurarului aşezându-se cu mâinile în poală. Că eu pe Cristina, crede-mă, n-aş lăsa-o!

— Eh, parcă părinţii noştri ştiu tot, oftă Daria aşezându-se şi ea. Părinţii noştri cred că suntem însoţiţi de profesoara de sport, că suntem în siguranţă.

— Vai-vai, copii răi ce sunteţi, se întrista femeia. La noi în casă minciuna nu are loc, pentru că tatăl minciunii este Diavolul şi noi nu suntem copiii lui. Noi spunem întotdeauna adevărul!

— N-ar trebui să trăieşti în minciună, spuse Cristina Dariei. Pentru că niciun mincinos nu va avea parte de viaţă.

Daria tăcea. N-ar trebui… Dar ce-ar trebui? Ce ar putea să facă ea când din toate părţile e înconjurată de minciună şi superficialitate? Când fiecare spune una şi face

alta? Când în casă se minte, la şcoală se minte, pe stradă la fel…

Daria se ridică şi, luându-şi hanoracul, ieşi repede scuzându-se:

— Trebuie să plec! La revedere!

— Stai! Daria, nu pleca! Cristina se repezi după ea afară, însă Daria cobora alergând.

JZif/. s' Srf

— Îmi pare rău! N-am vrut să te supărăm! strigi Cristini oftt o ţinură puterile.

Ajunse la cabană tocmai în vremea prânzului. Colftgil I I stăteau la masă, gălăgioşi ca întotdeauna.

Când o văzu, Mircea se ridică de la masă şi o întâmpini întrebând:

— Unde ai fost?

— La canton. Dar ce, te deranjează? Mănâncă.

Mircea îi făcu loc lângă el. Sosiseră încă câţiva turişti care se grăbeau să servească masa.

Fetele, gureşe, vorbeau de toate. Nu-i adresau Dariei niciun cuvânt şi nici n-o priveau.

— După-masă vii cu noi în sat? o întrebă Mircea.

— Nu, mulţumesc, rămân la cabană.

— Atunci rămân şi eu cu tine.

— Cum vrei!

Aşezaţi în două fotolii de nuiele în faţa focului, Daria şi Mircea se priveau. Ceilalţi plecaseră.

Apoi Daria se hotărî să vorbească:

— Tu eşti şeful excursiei?

— Da, spuse Mircea nedumerit.

— Ascultă de tine toată lumea?

— Da, cu excepţia ta uneori.

— Atunci, spune-mi sincer: era necesar ca fetele să rămână peste noapte în camera voastră?

— Păi…

— Spune-mi mai clar!

— Acum suntem în excursie, nu la ora de dirigenţie! Aici suntem liberi!

— Liberi să facem orice? De exemplu, liberi să-i dăm

în cap cabanierului, să dăm foc cabanei? întrebă Daria sarcastic.

— Liberi să ne purtăm natural! ripostă Mircea.

— Şi e ceva natural ca fetele astea peste nouă luni să poarte un copil în braţe, nu-i aşa? Tu, ca şef, ţi-ai dat avizul şi parafa, da?

— Ei, n-o lua chiar în tragic, spuse Mircea zâmbind. Aici ne distrăm!

I>

& *WSVM*

— Aha! Deci de aceea ne-aţi adus cu voi în excursie! ca să ne distrăm, nu?

— Eşti prea ţâfnoasă astăzi!

— Lasă că mai vorbim noi, spuse Daria ridicându-se scârbită. O să-ţi iasă şefia pe nas.

În următoarele zile totul se petrecu la fel. Doar cu diferenţa că din sat băieţii cumpăraseră vodcă şi lichioruri, îl cinstiseră şi pe cabanier cu o sticlă iar acum zilele şi nopţile erau scăldate în fum de ţigară, băutură, dans şi destrăbălare.

Se apropia ziua întoarcerii acasă. Daria o aştepta cu bucurie. Pentru ea excursia aceasta fusese un coşmar. Timpul se îmblânzise. Autobuzul circula din nou din Tălpoaia la halta de unde aveau să urce în tren. În penultima zi, Daria plecă din nou la cantonul vânătorilor. O găsi acasă doar pe Cristina.

— Am venit să-mi iau rămas bun! spuse Daria.

— Să nu fii supărată pe noi, vorbi Cristina privind-o în ochi cu dragoste. Ne eşti tare dragă! Mi-ar fi părut rău să pleci aşa. dacă nu veneai tu, mâine dimineaţă eram hotărâtă să te caut eu la cabană. S-au aşezat amândouă lângă foc. Nu-şi vorbeau. După un timp Daria întrerupse tăcerea:

— M-am tot gândit în zilele acestea la Acela care răsplăteşte toate faptele noastre. Şi, de frica Lui, m-am ferit să fac ceva rău.

Cristina tăcea privind-o.

— Mi-am amintit de tot ceea ce-mi spunea bunica mai

demult, să nu-i cred pe cei ce-mi spun că nu există Dumnezeu pentru că EL EXISTA. El vede, aude, ştie şi poate totul. I-am spus mamei lucrurile acestea şi ea m-a certat. M-a întrebat de ce mă uit la tot ce spune „bătrâna”, (pentru că aşa-i spune ea „bătrâna”) ... Că Dumnezeu este numai în închipuirea unora. Că eu nu voi avea niciun viitor dacă ajung să cred în Dumnezeu. Mama a studiat filosofia, acum însă nu mai profesează din cauza unei boli cronice: astm bronşic.

— Oh, deci mama ta este ea însăşi o piedică pentru credinţa ta, se minună Cristina.

— Da! Acasă nu se ţine Crăciunul sau Pastele. Când eram mică aş fi vrut să am şi eu brad de Crăciun ca alţi copii. Bradul meu venea de Anul Nou. Nu aveam nicio bucurie de el. Tata ce o mai

& *fl stR**

linişte puţin pe mama în avântul ei. Primeam colindătorii, copii de-ai vecinilor, dar mama nu-i servea cu nimic. Ba, am observat că ani de-a rândul de Crăciun, la noi în casă se mânca supă de roşii. Aşa, în ciudă, spunea mama. În ciuda cui? în ciuda sărbătorii? în ciuda Sărbătoritului?

— Vai, ce împotrivire, suspină fata pădurarului, clătinându-şi capul mâhnită. Dar oare dacă spui că nu există soarele de pe cer, oare el nu există? Mama ta este o cetate greu de cucerit, dar Dumnezeu o poate cuceri. Ştii, Daria, nu numai că Dumnezeu există şi răsplăteşte cu bine sau rău faptele noastre, dar Fii te iubeşte, Daria!

Tânăra îşi plecă privirea încurcată. Apoi spuse ca o oftare:

— Ştiu că mă iubeşte. Simţeam lucrul acesta în inima mea. Apoi, bunica îmi spunea la fel şi ştiu că nu e minciună.

Fetele s-au despărţit ca cele mai bune prietene. Urmau să-şi scrie.

A doua zi în tren forfota se potoli. Mult timp nu vorbea nimeni. Fetele se uitau pe geam. Băieţii fumau mult. Deodată Don nu mai rezistă:

— Daria, sper să fii rezonabilă şi să nu ciripeşti la cineva despre „ce” şi „cum” a fost.

— Fiţi liniştiţi! spuse laconic Daria.

— Deci poimâine începe şcoala... şi Don se întrista şi mai tare. Nu-i drept: prea repede trec zilele frumoase...

Sanda oftă. Mircea, supărat, stând pe locul de lângă uşă privea călătorii de pe culoar. I-a stricat Daria asta bunătate de excursie. Pe ea au apucat-o „răsplătirile”.

În gară s-au despărţit repede, rece. Fiecare a luat-o spre casă cu sufletul greu. Fetele, înfricoşate de ce-a fost şi ce va fi, s-au făcut primele nevăzute. Băieţii, după ce şi-au dat mâna, şi-au urat „noroc”. Daria mergea spre casă cu inima senină. Ştia că va întâmpina în mama ei un potrivnic tare, dat totodată tata îi era un aliat bun.

Sună la uşă. Nu voia să deschidă cu cheia ei, dorea să savureze fiecare clipă a surprizei şi a întoarcerii acasă.

Deschise mama. Se îmbrăţişară şi Daria intră în casă cu fruntea sus. („Vai de voi fete proaste, ce-o fi în sufletul vostru numai voi ştiţi”, gândi Daria.)

l/M/ / rr, începuse şcoala. Prima săptămână trecu greu, ca un bolovan, apoi totul intră în normal.

Daria se apropia tot mai mult de tatăl ei. Căuta orice ocazie când erau doar ei doi, pentru a sta de vorbă. Aşa află ea un lucru care o înspăimântă:

— Da, fata mea, în zilele acelea, furat de drăgălăşenia mamei tale, care pe atunci era o fată plină de viaţă, am renunţat la credinţa mea în Dumnezeu. N-am mai mers la biserică, m-am ţinut departe de fraţi şi între timp m-am căsătorit. I-am trimis bunicii o fotografie şi i-am spus că soţia mea este profesoară de filosofie şi că nu pot să renunţ la ea de dragul lui Dumnezeu. Aşa că am renunţat la Dumnezeu. Bunica a venit imediat la noi, m-a rugat cu lacrimi să nu mă rup de Biserică, însă mama ta i-a spus să nu-mi mai vorbească despre lucrurile acestea că altfel ea pleacă la părinţii ei. Era deja însărcinată cu tine. I-am spus mamei mele să ţină cont de dorinţa ei şi, de atunci, o ducem aşa cum ştii şi tu.

— Deci, dumneata eşti creştin... murmură Daria.

— Nu! Am fost creştin! spuse tatăl ei cu amărăciune. Regret şi-n ziua de azi că nu mai sunt creştin, dar totul s-a dus…

— Tată, nu vorbi aşa! Depinde doar de dumneata dacă vrei să înnozi dorinţa ta de ceea ce ai fost. Poţi oricând să te faci creştin din nou.

Bărbatul oftă şi spuse mâhnit:

— Nu-i aşa uşor, draga mea. Toate au timpul lor şi timpul meu era atunci! Dar l-am lăsat din mână… şi s-a dus…

A doua zi, în pauza mare Sanda o chemă pe Daria pe coridor.

— Aş vrea să discutăm ceva.

Era prima oară după două luni şi ceva când Sanda stătea de vorbă cu Daria.

Fetele ieşiră împreună şi se aşezară pe un calorifer lângă geam.

— Avem nevoie de ajutorul tău, spuse Sanda. Emi şi Claudi sunt însărcinate.

Bomba o năuci pe Daria. Spuse doar atât:

— Auăleu!!!

Jz) aşefjz

— Am văzut că nu eşti o fandosită cum te judecam la cabana, continuă Sanda. Ştiu că n-ai suflat o vorbă nimănui despre total treaba de atunci. Şi de aceea am avut curajul să-ţi spun şi ţie.

— Şi ce-au de gând? întrebă Daria uimită.

— Cum, ce-au de gând? Vor să scape! Şi încă cât mai repede.

— Doamne, ce nenorocire! şopti Daria punându-şi capul în piept. Dar cu ce să vă ajut eu, că habar n-am în lucruri din astea?

— A găsit Mircea o asistentă pensionară, o fostă vecină de-a lui, care e gata să le ajute pe fete contra cerceilor pe care-i poartă. Important e ca, după treaba asta, fetele să poată sta undeva liniştite 2 – 3 zile până-şi revin. Altfel, acasă la ele, ai lor se vor prinde de mişcare.

— Şi v-aţi gândit la mine? întrebă dezolată Daria.

— Da!

— Păi, maică-mea e acasă tot timpul. Doar ştiţi.

— Dacă vrei să ne ajuţi, găseşti tu ceva ca s-o expediezi.

— Şi tata?

— Ei! Bărbaţii de felul lor sunt mai îmbrobodiţi. Spui şi tu că fetele stau la tine până vine maică-ta.

Următoarele trei ore de curs au trecut fără ca Daria să se poată dezmetici. Le privea când pe Claudi, când pe Emi şi nu-i venea să creadă. Acestea erau palide, priveau în gol sau se făceau că-şi notează cu sârg în caiete. Băieţii, cei patru din excursie, nu-şi găseau locul. Se foiau, îşi trimiteau bileţele, ba în ora de rusă Don Voiajorul îşi aprinse o ţigară sub bancă pe care o stinse apoi repede.

Acasă, pe Daria o aştepta o scrisoare de la Cristina: „În aprilie facem o ieşire cu şcoala în oraşul vostru. Abia aştept să ne întâlnim. Am să te sun”.

— Dumneata nu mănânci, mamă?

— Nu mă simt prea bine, spuse mama Dariei şi se retrase în dormitor.

Tatăl veni târziu. Se făceau nişte montări de piese noi la maşini în secţia lui şi a rămas să le verifice.

— Mamei nu-i este bine! îl întâmpină Daria încă din prag.

— Sabina, ce-i cu tine? Femeia respira greu, şuierător.

— Doar n-ai ieşit afară pe ceaţa asta?! o întrebă soţul ei îngrijorat.

— Ba da! A fost după cumpărături şi-a întârziat la piaţă. Veniseră roşii, îl lămuri Daria.

Bărbatul nu mai aşteptă. Chemă salvarea. Starea soţiei lui se înrăutăţea.

De două zile Daria era singură. Tatăl venea târziu, de la serviciu mergea direct la spital. Daria fusese ieri pe la ea de la şcoală. Mama îşi revenea, dar avea nevoie de odihnă.

La ora trei după-amiază sună cineva la uşă. Era Mircea.

— Intră, îl invită Daria.

— Eşti singură? întrebă el.

— Da, tata vine mai târziu. De mama ştii... Băiatul se opri în hol.

— Daria, ai avut dreptate atunci, la cabană. Îmi pare rău.

— Fetele au plătit-o scump! şopti Daria. Ai fost slab, tu, ca şef de grup. Ar fi trebuit să te impui altfel.

— Daria...

Tânărul îşi plecă privirea, frângându-şi mâinile.

— Ştii, atunci, toţi patru le-am nenorocit. Am băut şi ne-am făcut de cap toţi. Îţi spun asta ca să ştii că nici eu n-am fost mai bun decât ei. La revedere!

Mircea ieşi repede, ca un hoţ. Daria, ca lovită de trăsnet, se sprijini de perete. „Deci şi tu? Şi tu?”...

A doua zi, la terminarea orelor, Sanda îi spuse doar un cuvânt:

— Diseară... Ajunsă acasă, Daria trase extensibilul din camera ei, aerisi mai bine de-o oră şi puse radiatorul în priză. Făcu o supă de zarzavaturi, curăţă cartofii pentru un pireu cu lapte şi prăji câteva şniţele. Era zi de vizită la spital. Ajunse la mama ei încărcată cu mâncare caldă.

Sabina o primi cu bucurie şi plânse puţin.

— Nu te necăji, mamă, ai să te faci bine!

— Vezi, Sandule, avem fată mare, spuse mama ştergându-şi o lacrimă.

rts în

— Mare şi cuminte, completă tatăl mulţumit, privind o pe Daria.

Se apropia ora cinci. Daria se ridică, îşi sărută părinţii şi spuse:

— Trebuie să plec. Emi şi Claudi vor veni la noi, trebuie să mă găsească acasă.

— Vin şi eu mai târziu. Am să trec pe la cineva după un spray antiasmatic, îl aduc mamei şi vin apoi acasă.

Pe la şapte, sună telefonul. Era Sanda.

— Într-un sfert de oră venim.

Emi şi Claudi arătau ca vai de lume. Albe ca varul, cu

ochii în fundul capului, intrară susţinute de Sanda şi Tomiţă.

— Am venit cu un taxi. Don şi Adrian n-au mai avut loc, vin şi ei pe jos.

După ce le culcă la ea în pat. Daria o întrebă pe Sanda:

— Li se poate întâmpla vreo complicaţie?

— Nu cred, de fapt, nu ştiu… între timp sunară şi ceilalţi doi:

— E-n ordine, fetelor?

— Da, puteţi pleca acum, spuse Sanda.

— Mircea n-a venit? întrebă Adrian.

— Laşul! spuse Don batjocoritor.

— Luaţi-l şi pe Păsărilă şi pe mâine! hotărî Daria. Dincolo, cele două din pat adormiseră.

— Cum a fost? întrebă Daria în şoaptă. Sanda se lăsă moale în fotoliu şi închise ochii.

— Coşmar! Groaznic! îmi venea să-mi dau cu capul de pereţi. Tu-ţi dai seama, Daria? Puteam fi şi eu ca ele. Cum de-am scăpat? Habar n-am… Ieri după-masă am fost pe la ele pe-acasă şi le-am rugat pe mamele lor să le lase 2 – 3 zile să doarmă la mine. Am spus că sunt singură, că mama cu tata au plecat la băi, dar de-o lună sau şi întors. Le-au lăsat pe amândouă, doar Emi trebuia azi să cumpere apă minerală şi s-o ducă la bunicu-său. A dus-o Ad în locul ei.

Între timp intră tatăl Dariei. Daria ieşi din cameră închizând bine uşa.

— Îţi pun să mănânci?

— Te rog! Tatăl era obosit.

— Te superi dacă Emi şi Claudi vor dormi la mine două-trei nopţi?

— Cum să mă supăr? Să stea liniştite!

— Mulţumesc!

— E şi Sanda aici. Mai stăm puţin de vorbă, se scuză Daria ieşind din bucătărie, după ce-i servi cina tatălui ei.

Emi se răsuci puţin gemând. Nu se trezi.

— Pune casetofonul! insistă Sanda. Ai ceva clasic?

Ajută la calmarea nervilor, plus că nu lasă să se audă ceva dacă vreuna se-apucă să plângă.

Daria aduse din camera părinţilor o casetă cu Vivaldi. Melodia veselă, amintea de ciripitul păsărilor în luna mai.

— Aşa, asta parcă-mi dă mai mult curaj să trăiesc.

— Ai fost şi tu acolo, astăzi?

— Da. Asistenta e trecută de şaizeci de ani şi nu mai vede bine. Tot timpul i-am ţinut veioza. Credeam că leşin, a fost înfiorător.

— Şi fetele?

— Emi şi-a muşcat buzele până la sânge, Claudi plângea. Dar îşi revin. Uite-aici, era să uit. Sanda scoase din geantă câteva fiole.

— Mi Le-a dat femeia. Când se scoală să le faci câte o injecţie. Uite şi trusa, e fiartă.

— Eu? Injecţie? În viaţa mea…

— Lasă astea acum. Mi-ai spus că mama ta îşi face injecţii singură de ani de zile. Le faci în partea exterioară a şoldului, sus. Ce, parcă ţie nu ţi-a făcut nimeni injecţie? Ştii şi tu cam pe unde.

— Na, cu asta m-ai dat gata! spuse Daria dezarmată.

— Dar s-a făcut târziu, mă duc. Înainte de a pleca la şcoală le mai faci câte una. Apoi mâine chiulim de la ultimele două ore şi venim la tine. Bine că nu-i maică-ta acasă!

— Da, bine că-i mama la spital. Umor englezesc, spuse caustic Daria.

Noaptea a trecut greu. Dimineaţa Daria le-a făcut a doua injecţie, aşa cum a ştiut ea şi înainte de a pleca a văzut că Emi făcuse febră.

— Semn rău! şopti Daria şi plecă la şcoală.

La prânz, Sanda o însoţi acasă. Emi se simţea tot mai rău. Claudi îşi revenise. Băuse chiar un ceai.

Îi dădură telefon asistentei. Când aceasta află că una din fete are febră, ceru adresa şi veni într-un suflet cu taxiul.

— Ce-mi faci, doar nu te-apuci de complicaţii?

Pe la patru după-masa se înfiinţa Tomiţă cu un pachet

de ficat de porc. O rugă pe Daria să-l pregătească.

— Cred că în situaţii din astea ficatul este foarte bun. Emi nu-şi revenea deloc.

— Trebuie să-i mai fac o injecţie şi chiar o intervenţie, hotărî asistenta. Când vine tatăl tău? o întrebă pe Daria.

— După şapte. El merge zilnic la mama la spital.

— Bun. Pân-atunci terminăm. Un bec de-o sută ai?

— Imediat. Numai de şaptezeci şi cinci.

— Lasă că este bun. Acum, Sanda, te rog să mă ajuţi. Tomiţă şi Daria au ieşit în stradă. Ploua mărunt.

— Sunt îngrozit, dacă se întâmplă ceva? se întreba tânărul. Atunci, la munte, parcă ne-a luat cineva minţile.

Daria nu răspunse. Se gândea: „Cineva răsplăteşte. Doamne, fie-ţi milă de Emi! Doamne, fie-ţi milă!”

Când se întoarseră în casă, femeia se pregătea de plecare. Parcă îmbătrânise cu douăzeci de ani. Abia umbla.

— Să vă conduc, se oferi Tomiţă. Cum se simte?

— Acum e bine, spuse asistenta obosită. Era să uit: daţi-le cerceii înapoi. Mie nu mi-i mai trebuie, şi-i puse în mâna Dariei. Apoi ieşi cu Tomiţă.

Trecură încă două zile. Între timp, Claudi şi Emi îşi reveniseră. După încă o zi au plecat acasă, însă nu mai erau aceleaşi: trupul lor de crin fusese mutilat, strivit. Inima lor de copii, însă, îmbătrânise brusc, chircită de dureri ascunse, fără leac.

Nu mai zâmbeau, nici nu mai aveau de ce. Chiar dacă soarele de vacanţă le îmbia printre pomii înfloriţi. Viaţa lor fragedă fusese zugrumată atât de timpuriu.

Mama Dariei venise şi ea acasă foarte slăbită. Vacanţa de primăvară Daria o petrecu mai mult în casă. Mâncare, spălat...

Într-una din zile, sunase Cristina. Era în oraş. Daria a invitat-o acasă şi timp de câteva ore au stat de vorbă doar ele două.

!

— *Tfr/y/îi*

Cristina îi făcuse Sabinei o impresie foarte bună. Nu

ştia că este creştină, altfel nu ar fi lăsat-o pe fiica ei cu ea. Dar aşa în camera Dariei, fetele au stat nestingherite. Înainte de plecare, Cristina îi dădu prietenei ei o adresă:

— Str. Romei nr. 7. Du-te într-o duminică dimineaţa, vei întâlni acolo mulţi băieţi şi fete de vârsta noastră care ştiu altceva decât discotecă, ţigări şi băutură.

Seara, Daria îl întrebă pe tatăl ei:

— Ştia cumva unde este strada Romei? Omul tresări şi se aşeză brusc pe scaun.

— De ce mă întrebi?

— Pentru că aş vrea să trec pe acolo, bineînţeles, fără să ştie mama, ca să nu se supere.

— Du-te, fata mea! Bărbatul îşi şterse fruntea de transpiraţie. Acum şaptesprezece ani încă mai mergeam şi eu pe acolo. Nu-i greu de găsit.

Sâmbătă o sună Mircea.

— Te rog să cobori pentru cinci minute.

Nu-şi mai vorbiseră din ziua aceea când el fusese la ea acasă. În mintea Dariei încolţi un gând.

— Vin.

Era ultima zi de vacanţă. Soare şi flori, multe flori de primăvară peste tot. Până şi Mircea îi încarcă braţele cu narcise şi toporaşi. Poate ultimii toporaşi din primăvara aceea. De fiecare floare era prins un bileţel şi pe fiecare bileţel stăteau scrise aceleaşi cuvinte: „Iartă-mă! Te iubesc!”

Daria zâmbi. Ochii ei verzi, ca două pietre preţioase, zâmbiră şi ei. Mircea îi mângâie părul lung şi spuse încet:

— Îţi mulţumesc!

S-au plimbat aşa, în soarele cald de aprilie apoi, la despărţire, Daria îl rugă:

— Mâine dimineaţă vreau să mergem undeva. Să nu mă-ntrebi unde. E secret. La ora 10 ne întâlnim aici. Dar nu în blugi, da?

Mircea nu mai apucă să spună nimic. Fata urcă în fugă scările.

Ş) rt/v r/

A doua zi, la ora şapte, Daria fugi până la colţ după

pâine şi lapte. Apoi puse supa la fiert, pregăti pentru felul doi, aspiră în mare viteză peste tot, şterse praful, apoi făcu un duş.

Mama ei stătea în fotoliu şi citea.

— Mamă, aş vrea să ies cu Mircea în oraş, îmi dai voie?

— După ce ai robotit atâta, mă mai şi întrebi? spuse Sabina zâmbind pe sub ochelari. Dar pentru prânz te întorci, nu-i aşa?

— Fii fără grijă! Ştiu că tatii duminica îi place să fim la masă împreună.

În faţa blocului, îmbrăcat în costumul de zile mari, se învârtea Mircea. Când o văzu pe Daria urcă câteva trepte în întâmpinarea ei, îi oferi o crenguţă de piersic şi, galant, îi sărută mâna. Fata, într-un deux-pièces alb, cu eşarfa verde ca ochii ei, asortată la geantă şi pantofi, îl cucerise. Părul negru, ca un voal moale, sclipea în strălucirea soarelui.

— Eşti nemaipomenită! o măguli el.

— Şi tu! Costumul îţi vine foarte bine.

Mircea o luă de mână şi plecară spre staţia de autobuz. Două băbuţe întoarseră capul în urma lor dând din cap:

— Ce tineri şi frumoşi sunt, dragii de ei. Ehei, pe vremea mea aveam şi eu o rochie albă, albă ca de mireasă.

Cei doi coborâră la ultima staţie. De acolo porniră pe nişte străzi cu copaci verzi şi multă iarbă.

— Sper că nu ieşim afară din oraş, glumi Mircea.

— Fii pe pace. La primul colţ o luăm la dreapta şi am ajuns.

— Unde?

— Vei vedea singur. Nu-ţi spun că altfel s-ar putea să fugi şi să nu te mai prind – râse Daria.

Şi iată că Mircea făcu ochii mari, mari de tot când citi: „Biserica Creştină Baptistă”.

— Ce spui? întrebă Daria. Intrăm?

— Ţine-mă bine, dar bine de tot, ca să n-o iau la goană, spuse băiatul. Parc-o aud mâine pe profa de

română: „Mircea Ionescu, ia spune-mi unde ţi-ai petrecut ultima zi de vacanţă?”

Şi eu mă voi ridica spăsit şi voi spune cu tremur în glas: „La Biserică”.

— Termină cu prostiile! i-o reteză Daria şi deschise poarta.

e>*r// /rs*

Fiecare pas făcut prin curtea mică o nelinişti. Parcă-i era frică să intre. Dădu drumul mâinii lui Mircea şi se opri.

— Intrăm? întrebă ea şoptit, ca un copil speriat.

— Sigur că intrăm! Să vedem şi noi cum e.

Mircea deschise uşa uşor şi ajunse într-un coridor, apoi în faţa altei uşi. Un tânăr de vreo optsprezece, douăzeci de ani le observă nesiguranţa şi-i conduse spunându-le:

— Poftiţi la balcon! Pe aici.

Acolo era atât de plin că oamenii stăteau în picioare şi pe scări. Dar tânărul nu se lăsă, se scuză într-o parte, în alta şi, într-un târziu, făcu semn unor băieţi care se ridicară repede de pe bancă şi-i invitară pe cei doi să se aşeze.

Jos, cineva vorbea despre o Pâine a Vieţii. Apoi vorbi altcineva şi, în final, cel care conducea ora, ceru Bisericii să se ridice în picioare şi un tânăr şi o tânără se rugară.

Micea se aplecă spre Daria şi-i spuse încet.

— N-am înţeles nimic. Oare-i gata?

— Nu prea cred, spuse Daria.

Cântară toţi, apoi un domn bine îmbrăcat urcă la amvonul Bisericii cu Biblia în mână. Se rugă iar cineva, şi cu toţii se aşezară pe locurile lor. Cântă corul, apoi bărbatul din faţă citi din Biblie, se rugă şi începu să vorbească.

— Ăştia-s protestanţi, nu? întrebă din nou Mircea.

— Neoprotestanţi, şopti Daria.

Băiatul o strânse de mână, dar predicatorul tocmai spunea:

— Şi tu, suflet scump, care ai venit astăzi poate pentru prima dată aici, eşti flămând după Pâinea Vieţii. Aşa

cum ai auzit şi la ora biblică, Pâinea Vieţii este Iisus Hristos Domnul, care s-a coborât din cer şi dă lumii viaţa. Tu ai venit cu foamea sufletului tău, ai muşcat până astăzi din toate păcatele care ai crezut tu că-ţi vor potoli foamea, dar la sfârşit, te-ai trezit şi mai gol decât înainte. Nici ţigara, nici băutura, nici distracţiile de o formă sau alta nu au putut împlini foamea ta. Tu îl doreşti pe Dumnezeu, sufletul tău strigă după El. Iisus Hristos bate la inima ta: „Dacă aude cineva glasul Meu şi Mi deschide uşa – spune El – voi intra la el, voi cina cu el şi el cu Mine”. Iisus Hristos este viaţa ta.

Mircea o privi năucit pe Daria. Fata avea lacrimi în ochi.

& *fl*. *s ifl*.

— Îmi vine să sar de pe scaun, spuse Mircea neliniştii. Parei aş ridica mâna să spun: Aici sunt! Uită-Te şi la mine, Iisuse!

După un moment continuă:

— Daria, cu mine se întâmplă ceva. Parcă plutesc, parcă mă ia Iisus Hristos în braţele Lui.

Omul de la amvon vorbea, vorbea. Cuvântul lui Dumnezeu cădea pe un pământ bun, care urma să aducă roadă.

La ieşire, tânărul care-i însoţise ia balcon îi aştepta şi dădu mâna cu amândoi.

— Aţi mai fost vreodată la noi?

— Nu, niciodată, răspunse Mircea, apoi continuă: Ştiţi, domnule, vreau să vă spun ceva: Iisus Hristos mă iubeşte.

Tânărul îi strânse mâna şi spuse:

— M-am rugat tot timpul pentru voi împreună cu cinci-şase băieţi şi fete. Slăvit să fie Dumnezeu că ai înţeles dragostea Lui. După-masă veniţi?

— Sigur că da, nu-i aşa, Daria?

— Eu nu pot. Doar duminica viitoare.

— Atunci voi veni singur, hotărî Mircea.

— Diseară am să te caut, spuse tânărul. Pe mine mă cheamă Paul, Paul Groza.

Se despărţiseră. Cunoştinţa cu băiatul acesta energic îi bucura pe amândoi. Inima Dariei era plină ca o fântână nouă. Mii de fiori o străbăteau în şuvoaie fierbinţi, încălzindu-i sufletul curăţit.

— Îl iubesc pe Iisus, murmură ea privind soarele, cerul albastru şi copacii înfloriţi.

— Iisus Hristos mă iubeşte, şopti şi el copleşit de dragoste. După câteva zile, Mircea îi spuse prietenei lui într-una din pauze:

— Le-am spus alor mei că am fost la biserica baptistă. Au făcut un tărăboi nemaipomenit. E foarte interesant faptul că atunci când veneam de la chefuri sau disco pe la doisprezece sau unu noaptea nu spuneau aproape nimic iar acum parcă le-ai dat foc la amândoi. Mi-au interzis categoric să mai calc pe la biserică. Dar duminică mergem iar.

Luna mai sosi încărcată cu liliac de toate culorile. Camera Dariei arăta ca o grădină înflorită.

/

— Doar sunt florile mele preferate, spuse Daria intrând într-o după-masă cu braţele pline de liliac alb.

— Înseamnă că Mircea cheltuie un salar întreg pe florile tale, decise maică-sa.

— Doar nu crezi că le cumpără, le ia şi el de pe unde poate. Sabina făcu ochii mari, apoi ieşi pe balcon.

Seara, Daria îi şopti tatălui ei:

— În ultima duminică din lumă mă botez. Vii să mă vezi? Tatăl, tulburat până în adâncul sufletului, şopti:

— Vin!

A doua zi la şcoală, Mircea îi povesti:

— Ai mei sunt împotrivă rău! Nu vor să mă lase nicicum. Ba vor să vină şi la voi acasă, să discute ei cu „fata care m-a racolat”.

— Atunci şi eu voi avea probleme cu maică-mea. Ea până acum nu ştie nimic şi am vrut să păstrez secretul până după botez, dar Dumnezeu ştie cum e mai bine pentru noi.

Duminică la prânz, la ieşirea din biserică, cei doi îi

spuseră pastorului despre împotrivirile pe care le au. Acesta i-a sfătuit să nu dea înapoi, s-au rugat şi au plecat apoi acasă.

După-masă, cine suna la apartamentul Dariei?

— Bună-ziua, doamnă. Ne scuzaţi că am venit neanunţaţi, dar am vrea să discutăm cu dumneavoastră o problemă foarte importantă. Suntem părinţii lui Mircea Ionescu.

— Poftiţi, niciun deranj, spuse Sabina conducându-i în sufragerie.

— O cafea? O dulceaţă?

— Nu, mulţumim, spuse ţâfnoasă mama lui Mircea. Fiica dumneavoastră este acasă?

Între timp intră şi tatăl Dariei. Tânăra, chemată de mama ei, intră şi ea, salută şi se aşeză pe marginea unui scaun. Cei doi Ionescu, înfipţi pe un colţ de canapea o priveau rece.

Sandu întrebă:

— Şi ce problemă doriţi să discutăm? Atunci căzu bomba peste Sabina:

— Te rugăm, domnişoară, de dragul viitorului copilului nostru, singurului nostru copil, să nu-l mai duci la biserică şi să nu te mai ţii de capul lui. Atât!

& –;

Sabina, ca năucă, repetă:

— La biserică?

— Cum, vă faceţi că nu ştiţi? ironiza adversară.

— Eu nu ştiu nimic! şi faţa Sabinei se îngălbeni şi ceru repede:

— Sandule, spray-ul!

După ce inspiră adânc de câteva ori aerosolii antiasmatici, Sabina, refăcută continuă, întorcându-se spre Daria:

— De când mergi tu la biserică? Vrei să mă bagi în pământ? Nimic nu ţi-am interzis în lumea asta; tot ce-ai vrut tu, ai primit. Dar singurul lucru pe care nu-l accept, pe acela l-ai luat în braţe. Ce ai de gând?

Sabina de-a dreptul ţipa.

Musafirilor nepoftiţi nu le venea să creadă. Femeia aceasta chiar nu ştia nimic?

Daria tăcea, avea ochii plini de lacrimi.

— Ce ai de gând, răspunde? insistă Sabina strigând. Atunci, ca o a doua bombă, vorbi tatăl Dariei:

— Are de gând să nu repete greşeala pe care am făcut-o eu o dată. Şi n-ai s-o împiedici!

— Aha, iată cine-i de vină, se repeziră părinţii lui Mircea.

— Sandule, şi tu? strigă şi mai tare Sabina.

— Eşti un instigator! Corupere de minori! sări ca ars domnul Ionescu şi, în elanul lui, îşi trânti pe jos ochelarii.

— Tata nu are niciun amestec, spuse Daria calmă. Am hotărât de vreo lună şi eu şi Mircea să ne botezăm. Vrem să fim creştini adevăraţi.

— Stai, stai, domnişoară! o asalta mama lui Mircea, băiatul nostru va face ce vrem noi, nu ce-aţi hotărât voi! Până una alta mănâncă la masa noastră.

Sabina era într-o criză de nervi, plângea în hohote şi-şi frângea mâinile:

— Toată educaţia mea n-a avut niciun rost. Daria, tu mă omori!

— Să-ţi fie ruşine, fată! o interpelă doamna Ionescu. Nu-ţi pasă nici de sănătatea mamei tale, care s-a chinuit cu tine şi te-a adus pe lume.

z & ets & rK

Atunci Sandu nu mai rezistă:

— Vă rog să ieşiţi. Pe aici, vă rog! încă n-am venit acasă la dumneavoastră să vă ruşinez copilul!

Cei doi ţâşniră ca două resorturi spre uşă. Doamna ţipa deja cu toată energia:

— Să vă fie ruşine la toţi! Nu cumva să-l mai prind pe Mircea cu fata asta necrescută, că-i rup oasele. Mai bine-l omor eu!

Erau deja pe culoarul blocului. Vocea cucoanei ofensate suna încă precum o sirenă, apoi totul se linişti.

De fapt nu chiar totul. Sabina era deja în pat, cu o pungă de gheaţă pe cap, Daria plângea în sufragerie, iar

Sandu făcea kilometri prin coridor:

— Ce tupeişti! Să-ţi vină-n casă neanunţaţi şi să arunce invective fetei. Poate că nu-s normali.

Tatăl Dariei se hotărî şi intră în sufragerie:

— Fata mea, nu mai plânge, nu te las eu pe tine la îndemâna unor nemernici. Linişteşte-te, hai, nu mai plânge.

Daria îl privi peintre lacrimi şi-l întrebă:

— Şi acum, ce să fac?

Tatăl se aşeză lângă ea, îi luă mâinile în palmele lui şi spuse blând:

— Daria, fii tare! trebuie să renunţi la băiatul acesta. Oare poţi?

Şi-n sufletul fetei intră atunci ceva ca un val cald care-o cuprinse cu dragoste şi se pomeni spunând: – Pot! Peste câteva minute, în camera ei, Daria se ruga simplu:

— Doamne, dacă Tu vrei, fă să nu-l mai iubesc pe Mircea. Scoate-l, te rog, din inima mea.

Şi cuvintele acestea lucrau în ea o minune pe care oamenii n-ar putea-o face: Daria se despărţea încet-încet de prima ei dragoste.

Luni, la şcoală, în pauză, Mircea nu voia să înţeleagă.

— Daria, nu mă mai chinui atât. Crezi că voi putea să renunţ la tine, acum, după ce am găsit adevărul? Vrei să terminăm totul?

aff-/fl/y

— Aşa trebuie, Mircea! Să ştii că nici mic nu mi e UŞOR (Ui mi-am dat seama că nu avem de ales. M-am rugat mult. şi iun ai CBStă încredinţare că trebuie să ne despărţim.

— Nu pot, Daria! Eu te iubesc, înţelegi? Suna de intrare.

Ajunsă acasă, Daria se aruncă pe pat plângând.

— Doamne, dă-mi putere să fac ce vrei Tu!

Ieşi la geam şi-l deschise. Jos, sprijinit de un gard, Stătea Mircea. O privea trist şi-i spuse:

— Să ştii că nu plec de-aici!

Daria se trase înapoi şi plânse din nou.

După o oră, două, trei, Mircea era tot acolo. Cu mâinile în buzunare privea la geamul ei. Se făcuse deja ora opt, Mircea nu mai pleca, nu se clintise din loc. Trecătorii, tot mai rari, se grăbeau spre casele lor.

Daria luă Biblia pe care i-o dăduse pastorul cu o zi înainte şi încercă să citească. Nu desluşea mai nimic, cuvintele-i fugeau pe dinaintea ochilor şi-i apărea mereu imaginea lui Mircea sprijinit de gard. „Doamne, are de gând să stea toată noaptea acolo?”

Atunci se apropie din nou de fereastră şi privi în jos, ferindu-se de a fi văzută. Şi iată că Mircea mai că era luat pe sus de maică-sa şi de taică-său.

Se apropie ziua botezului. Sabina nu vorbea nici cu Daria, nici cu soţul ei. Daria împrumută de la o fată o rochie albă pentru botez. îi scrisese bunicii la sat. Şi aceasta, biruindu-şi bătrâneţele şi gândul că va locui câteva zile la noră-sa care n-o iubea de loc, veni în vizită.

— Tu eşti bucuria bătrâneţelor mele, Daria, îi spuse bunica la intrare. Se instala în camera nepoatei şi astfel sporovăiau ore întregi ca două prietene. Bunica o învăţă şi un cântec care începea aşa:

„Pe căi rele, rătăcite

Mult timp am călătorit...”

Acest cântec avea să-l cânte peste două zile Daria în apa botezului. Clădirea Bisericii era arhiplină. Tatăl stătea în rândul doi. Venise şi Brigitte, colega de bancă a Dariei, cu un buchet de flori.

— „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” – spune Domnul Iisus. Prietenă Daria, te mărturisesc

II

În faţa lui Dumnezeu Cel nevăzut, în faţa oştirilor cerurilor şi în faţa Bisericii slăvite dacă crezi că Domnul Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu şi Mântuitorul tău personal?

— Da, cred! răsună vocea clară a Dariei.

— Pe baza mărturisirii tale şi la porunca lui Dumnezeu, eu te botez în numele Tatălui, al Fiului şi al

Duhului Sfânt. Amin!

Biserica răsuna de cântări. Daria intrase în rândul fraţilor ei.

Când s-a terminat botezul şi păstorul se pregătea să iasă din bazin, intră în sală şi Mircea în haine albe. Un frate şopti ceva la urechea păstorului şi acesta se opri şi spuse cu voce tare:

— Domnul Iisus a spus că dacă cineva iubeşte pe tată sau mamă mai mult decât pe El, nu este vrednic de Fiul lui Dumnezeu. Iată, avem aici o mărturie clară! şi-i spuse lui Mircea încet:

— Vorbeşte tu!

— Părinţii mei, aflând că astăzi vreau să mă botez, m-au închis în camera mea. Dar eu am ieşit pe balcon, am sărit de la etajul întâi şi am venit. Vreau să-L urmez pe Domnul Iisus Hristos!

Şi astfel, în bucuria tuturor, Mircea a fost botezat şi el.

Luna iunie veni cu plasele pline de cireşe, multe ca frunzele pomilor. Daria mergea în fiecare luni la seara tinerilor. La terminare se întorcea cu fetele din cartierul ei. Mircea o aştepta la ieşire întotdeauna, îşi dădeau mâna, vorbeau puţin, apoi Daria pleca. El însă o urmărea de departe până la autobuz. În inima ei flacăra primei iubiri nu era stinsă. Privea acum la Mircea ca la fratele ei în Hristos. Atât. Mircea însă suferea cumplit. Slăbise. Ţinea posturi lungi, ba îngenunchea şi pe stradă. Dar n-o mai asalta, stătea în umbră şi se măcina singur.

Daria se împrietenise cu Elena, o fată cu doi ani mai mare decât ea. Aceasta cânta la chitară şi Daria învăţă cu ea o mulţime de cântări. În luna iulie, în plină vacanţă, cele două prietene au plecat la sat, la bunica Dariei.

— E tot ce mi-am putut dori pentru vara aceasta, murmură Elena privind dealurile verzi de păduri.

— Ce bucurie mi-aţi făcut voi! spuse bunica îmbrăţişându-le în prag.

— Bunico, ea este prietena mea cea mai bună: Elena. Să vezi ce frumos ştie să cânte la chitară!

Zânst[f].

— Atunci, las pe mine, c-o să vă asculte tot satul! hotărî bunica veselă.

Camera de oaspeţi, cu geamurile la stradă, împodobită cu scoarţe şi farfurii de artizanat, le-a întâmpinat luminoasă. Cele două paturi mari, aşezate faţă în faţă, de-o parte şi de alta a geamului, le-au cuprins repede pe amândouă într-un somn adânc, legănat de bucuria călătoriei.

În zori, tălăngile vitelor duse la păscut le trezi. Dincolo, în camera bunicii, laptele proaspăt muls dădea în clocot. În tindă puii ciuguleau ultimele boabe, săreau apoi vioi pe prispă şi de acolo în curte.

— Nu mi-am închipuit că va fi atât de frumos aici, spuse Elena.

— Of! Acasă era un calvar, şopti Daria, mama este tot timpul supărată şi nici nu-mi răspunde când o salut. Acum tace deja de două luni. Dacă n-ar fi tata, mi-ar fi şi mai greu. Ai mei se ceartă aproape în fiecare zi.

— Daria, uită-te la mine, o rugă Elena. Aşa! Crezi tu că Dumnezeu îţi poate rezolva toate problemele tale, chiar şi acestea atât de grele? Crezi?

Daria oftă şi răspunse:

— Da, cred, însă la noi acasă e tot timpul o tensiune pe care n-o mai suport. Bine c-am putut veni aici!

— Fetele mele, voi nu mai dormiţi? le întrebă bunica deschizând uşa. Nu-i nici şapte.

— Nu. Astăzi o duc pe Elena sus pe deal. Mai găsim fragi, bunico?

— Ei, au trecut. Poate doar nişte bureţi, dar voi nu ştiţi care-s buni şi care nu. Haideţi acum la masă că v-o fi foame!

Fetele o zbughiră din pat la fântână. După ce s-au înviorat cu apă rece, se aşezară în jurul mesei. În timp ce ele mâncau, bunica a prins un pui.

— Fac o supă pentru amiază. Nu ştiu ce are puica asta că nu ouă, aşa că astăzi îi pun capătul!

Elena a izbucnit în râs.

2 I) ap*ea*

— Bunică dragă, până ce plec acasă vreau să învăţ cât mai multe vorbe de la dumneavoastră. O să rămână mama cu gura căscată când am să i le spun aşa, rând pe rând.

— Învaţă, fata mea, învaţă, că Daria le ştie bine. După-masă, fetele mai robotiră prin casă, îşi aranjară lucrurile şi, până să iasă la drum, se făcuse deja ora nouă. Bunica le petrecu până la poartă. Strada era pustie, doar din când în când trecea câte o maşină.

— Şi oamenii unde sunt? întrebă Elena.

— La lucru, la coasă, la sapă, care pe unde, răspunse bunica pricepută. Eu sunt prea bătrână acum, mi-e de ajuns cât am de lucru aici, în grădină.

Soarele strălucea tineresc pe faţa curată a cerului.

— Na, iacătă-l şi pe Dorin, băiatul şefului de gară. Vai de el săracul.

Pe marginea drumului venea cu paşi mici, nesiguri, un băiat înalt, cu părul negru, cam de vârsta fetelor. În mână purta un scăunel. Şi înaintând aşa încet, după încă vreo patru-cinci paşi se opri, puse scăunelul jos şi se aşeză pe el.

— Dar ce-i cu el, bunico? întrebă Daria.

— Are ceva bai la inimă, săracu', îl compătimi bunica. Mamă-sa şi bunică-sa sunt la noi în biserică, au ţinut post şi rugăciune pentru el cu toată adunarea ca să se facă bine şi Dumnezeu l-a ridicat de pe patul spitalului, dar a rămas aşa cum îl vedeţi.

Între timp, băiatul mai făcu câţiva paşi. Atunci bunica, ieşind în drum îl întrebă:

— Unde te duci, Dorine?

— La măicuţa, nană Ană, răspunse băiatul abia trăgându-şi sufletul.

— Da' nu te grăbi aşa, îl certă bunica, că doară nu mergi să prinzi trenul.

Băiatul, transpirat tot, se lăsă iar pe scaunul său.

— Haideţi, fetelor, să-l cunoaşteţi şi voi. Ba mai bine, du-te Daria şi adu chitara să vă audă şi să se bucure şi

copilul ăsta.

Dorin avea trăsături frumoase. Era la liceul veterinar, dar ultimul an îl, pierduse cu boala prin spitale. Făcuse box de performanţă şi se pare că nişte lovituri puternice în dreptul inimii îi

& *r/s-fa* declanşaseră boala, dar prea bine nu ştia nimeni. Era palid, înalt şi slab.

Fetele începură să cânte uşor şi versul lor îi făcea inima mai uşoară. Dorin nu mai auzise aşa ceva.

— La noi la biserică sunt numai oameni bătrâni, nu-mi place de loc. Am fost şi duminică, dar mi s-a făcut rău.

Elena îl privi ca o soră mai mare.

— Ştiu că ţi-e foarte greu, dar mă bucur pentru tine că Dumnezeu te-a păstrat în viaţă.

— Da, e mare lucru că n-am murit, murmură băiatul privind în pământ. La Cluj începuseră să facă experienţe pe mine de parcă-aş fi fost un cadavru. Eu nu mai contam pentru că, spuneau medicii, nu mai am de trăit, aşa că făceau pe mine studii cu studenţii: am ajuns că mi-au spart coşul pieptului ca să extragă bucăţi de os pentru examinare. Când a auzit tata, era să-l bată pe medicul de salon. M-a scos din spital în aceeaşi zi. Dar m-am săturat să mă târăsc aşa ca un vierme! Ochii lui înotau în lacrimi amare.

Fetele tăceau. Bunica îşi făcea de lucru cu colţul baticului şi îşi şterse uşor lacrimile.

— Eu mă duc să pun mâncarea ia foc, şi se făcu nevăzută în curte.

— Ne vom ruga şi noi pentru tine, spuse Daria. Tu te rogi? Dorin oftă.

— Da, însă parcă cerul şi-a închis porţile pentru mine.

— Nu vorbi aşa, şopti Elena, Dumnezeu te aude şi te ascultă. El te poartă pe braţele Lui, altfel ai fi tot în patul tău de boală.

— Nu-mi mai aminti, se scutură Dorin. În spital mă întorceau de pe-o parte pe alta cu cearşaful, depindeam în cele mai mici lucruri de alţii.

— Faptul că eşti pe picioarele tale înseamnă un lucru deosebit de mare. Îţi dai seama ce performanţe ai făcut? spuse Daria.

— Da, dar nu mai sunt cum am fost, replică tânărul amărât. Nici baba Chiva, de la capătul satului, aia de nouăzeci şi opt de ani nu merge ca mine. Am văzut-o într-o zi plivind la fiică-sa în grădină.

— Dorine, tu vrei totul deodată, exclamă Elena. Tu nu ai răbdare şi tocmai răbdarea vrea să te înveţe Dumnezeu acum. Dar stai, tu L-ai primit pe Domnul Iisus în inima ta?

Dorin tăcu. Dădu doar din cap în semn că „nu”. Se ridică, spuse „la revedere” şi, cu scăunelul în mână, se îndepărtă încet.

— Când mai treci pe-aici, strigă-ne! spuse Daria.

Acum cele două prietene mergeau spre pădure. Drumul lat cât un car cu lemne le era semnul de întoarcere spre casă. Pe marginea lui, în locul unde bătea soarele toată ziua, murele se înnegriseră. După vreo două ore au intrat în sat încărcate cu flori de pădure.

— Cred că bunica a terminat mâncarea că sunt moartă de foame, spuse Daria râzând.

— Nici eu nu mai pot de foame, o asigură Elena. De-ai şti cum arăţi!

— Cam neagră pe faţă, nu? o întrebă Daria.

— Cam. Parcă-ai fi o paparudă, râse Elena şi mai tare.

— Ce să fac dacă murele-s negre…

Satul, la ora aceasta de caniculă părea parcă şi mai pustiu. Nu se auzea nimic, nici copiii măcar, nimic. Căldura îi legăna la umbră pe cei mici, rămaşi să aibă grijă de casă. Pe sub podeţe, gâşte leneşe picoteau la răcoare.

— Vremea asta-i bună de o baie, oftă cu obidă Elena, nu de umblat prin sat, ca noi.

— Dacă tu vrei, eu te pot duce la râu, dar e ceva de mers, să ştii, spuse Daria.

— Lasă că acasă ne duşuim la fântână, vrei? continuă ea.

— Mă mai şi întrebi… Sigur că vreau!

Florile din braţele lor, pe care soarele începuse să le ardă din plin, răspândeau un miros de pădure şi fân.

Cum întoarseră curba de lângă casa lui Todor, o văzură pe bunica în drum, aşteptându-le.

Nu ştiam încotro aţi pornit-o. Mă gândeam că la râu, spuse ea întâmpinându-le.

— Nu, am fost la mure, spuse Daria.

— Se vede, fata mea, se vede, dădu din cap bunica. Dar de-aia tot v-o fi foame…

— Aerul de pădure ne cam îndeamnă la masă, bunico, adăugă Elena zâmbind.

GWvw

— Apăi, numai dacă v-o plăcea puica pe care-am prins-o de dimineaţă…

Zilele, ca un şirag de mărgele, treceau una după alta. Fetele mai toată ziua erau la râu. Doar seara, pe vremea când se întorceau oamenii de la câmp aveau timpul lor de cântat. Aceştia, neînvăţaţi cu aşa ceva dădeau un „Bună seara”, se opreau un timp, ascultau, apoi plecau miraţi de „ce frumos cântă fetele astea care au venit la Ana lui Gheorghe”. Bunica, aşezată pe laviţă, lângă fete, era tare mulţumită.

— Aşa măcar mai aud şi ei despre Domnul, că în adunare n-ar intra niciunul.

Seara venea şi Dorin. Asculta şi el cu sufletul la gură fiecare cântec şi uneori îşi ştergea pe furiş câte o lacrimă. Fetele nu l-au mai întrebat nimic de starea lui. Ele doar se rugau pentru el.

Sâmbătă seara şi duminică, la biserică, fraţii le-au primit cu toată dragostea. Fetele au cântat mult, toi ce ştiau şi fraţii nu se mai îndurau să plece acasă. Ba, duminică după-masa au venit şi câţiva săteni să le audă cântând. Şi tot atunci fraţii le-au rugat să mărturisească cum s-au întors la Dumnezeu. Mărturia lor a mişcat toată biserica. Diaconul, un bătrân înalt, a transmis prin ele bisericii lor salutul fraţilor din sat.

Luni, pentru satele din jur, era o zi deosebită: în orăşelul la o depărtare de trei kilometri se ţinea târgul

satelor. Încă de pe la patrii dimineaţa drumul duruia de căruţe. Nu mai era chip să dormi. Bunica, în poartă, cu o jumătate de sac de grâu, îl aştepta pe un vecin care-şi înjuga vacile la car. Acesta mergea la moară. Când se întoarse în casă, fetele erau deja la oala cu lapte.

— Nu mai dormiţi?

— Cine mai poate dormi la ora asta? întrebă Daria.

— Aş vrea să mergem la târg, spuse Elena. Eu, cel puţin, n-am văzut aşa ceva niciodată.

— Da' nu vă duceţi acolo, insistă bunica. Ce poţi să vezi? Lume multă că nici n-o să aveţi loc în autobuz să veniţi acasă.

— Păi, mergem şi venim pe jos, hotărî Daria, de câte ori n-am făcut drumul ăsta cu tata când eram mai mică…

Şi au plecat! Când au ajuns, acolo era lumea şi ţara. În locul pentru vânzarea laptelui, Elena o trase pe Daria după ea.

— Ce e? întrebă aceasta trecând vitejeşte printre precupeţe.

— Uite-i pe părinţii lui Paul Groza, sunt şi ei tot din biserica noastră.

— Ia vezi, dragă, pe cine întâlnim noi aici! exclamă tatăl lui Paul.

— A, da, sigur, Elena şi tânăra care s-a botezat nu demult, spuse tare femeia, întinzându-le mâna fetelor.

— Pace! Mă bucur că vă văd, spuse Elena. Ea este Daria.

— Daria? Ne-a povestit Paul despre tine, îşi aminti mama lui. Eşti fata lui Sandu. îl cunosc de pe vremea când venea la biserică. Ce mai face el?

— Tata, cu serviciul, murmură Daria.

— Şi mama ta?

— E bolnavă, suferă de astm bronşic, nu mai profesează de mult.

— Ce-a terminat? Psihologia? Sociologia? Nu-mi amintesc.

— Filosofia.

— Da, da. Pe vremea aceea a fost mare necaz cu

căsătoria tatălui tău. Dar ce să mai spun... Voi la cine aţi venit aici? continuă ea încurcată.

— La bunica, mama lui tata.

— Aşa e, mi-aduc aminte că era de prin părţile noastre.

— Ce face Paul? întrebă Elena.

— E şi el pe-aici prin târg, poate îl întâlniţi, răspunse tatăl jovial.

— Atunci plecăm. Sărut-mâna, spuseră fetele şi se îndepărtară.

La o tarabă cu tricouri, iată-l şi pe Paul.

— Hei, Paul! strigă Elena fâlfâind din mâini.

— Paul! Paul! îi ţinu isonul Daria.

Dar, ca în târg, nu te auzi om cu om! Băiatul încerca de zor un tricou albastru şi, pe când se târguia la preţ cu vânzătoarea, ca un cumpărător veritabil, făcu ochii mai de mirare:

— Hei, fetelor, de unde-aţi răsărit?

— De-aici, ca şi tine, spuse Elena veselă.

%/*Jrss fvs*.

— Ia, tanti, cât ai zis şi dă-mi-l, te rog, şi aşeză pe masă trei bancnote nou nouţe de zece lei. Aşa că, sub braţ cu tricoul făcut sul, o porniră toţi trei prin târg.

La cofetărie îngheţata de vanilie era pe cinste! Paul mai comandă câte o porţie de fiecare.

— Şi cât mai staţi?

— Eu miercuri seara trebuie să fiu acasă, spuse Elena.

— Eu mai rămân, adăugă Daria mulţumită. Practica mi-am făcut-o şi n-am de gând să mă întorc la mama. E foarte supărată pe mine.

— Eu nu ştiu ce să fac, spuse Paul. Ai mei vor să mă ducă cu ei la băi, dar eu n-am nicio tragere de inimă pentru asta... Plus că bunică-mea nu mai are de lucru în curte până la toamnă pentru că am ajutat-o noi, altfel i-aş fi rugat să mă lase s-o ajut.

— Ba, eu rămân. Îmi pare rău doar că Elena trebuie să plece. De fapt, ştiam asta înainte de a veni, spuse Daria

întorcându-se spre prietena ei.

— Şi voi ce faceţi toată ziua? se interesă băiatul.

— Auzi-l! exclamă Elena. Mai bine întreabă-ne ce nu facem…

— De câteva zile am, fost numai la râu, spuse Daria. Am mai vânturat pădurea pe la mure, iar ieri la biserică.

— Cum a fost?

— Minunat! se porni Elena. Fraţii sunt foarte primitori şi gata să primească Cuvântul. Îţi dai seama că predicatorul are paisprezece biserici de păstorit şi în fiecare ajunge o dată pe lună ca să împartă cina?!

— Da, ştiu lucrul acesta. De aceea m-am gândit şi eu să mă pregătesc pentru seminar.

— O! Să-ţi ajute Dumnezeu! îl încuraja Daria. N-am ştiut.

— Anul acesta nu fac examinări. Doar din doi în doi ani.

— Ai dat bacalaureatul, nu? întrebă Elena.

— Da, acum sunt om cu diplomă. Dar s-ar putea să mă cheme la armată, atunci pierd examenul de la anul.

— Eşti într-o situaţie cam neplăcută atunci, observă Daria.

— Nu, deloc. Tu nu ştii Romani opt cu douăzeci şi opt?

w *yws* / *M*

„Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu şi anume, spre binele celor ce sunt chemaţi după planul Său”.

— Nu l-am citit până acum, sunt abia la Evanghelia după Luca.

— Atunci să înveţi că tot ceea ce se petrece cu noi este bine. Tot, tot, tot.

Daria oftă din toată inima.

— Iată o încurajare pentru mine.

Pe la amiază cei trei prieteni se despărţiră. Fetele cu plasa plină cu turtă dulce, figurine de zahăr ars, păpuşi de hârtie colorată şi alviţă au pornit pe jos. Era o căldură toridă. La marginea orăşelului au băut apă din nou şi au

plecat mai departe.

Bunica le aştepta din nou în stradă, cu sacul de făină lângă ea.

— Apoi şi moara-i mai harnică decât voi, le spuse ea râzând.

— Abia ne-am îndurat să ne întoarcem. Bine că s-a spart târgul, că altfel mai stăteam şi noi, o lămuri Daria.

— Dar ne-a cam stors căldura asta, nu glumă, spuse şi Elena. Pe banca din faţa casei, umbrită de doi salcâmi era foarte bine.

Miercurea dimineaţa Elena a plecat acasă. Drumul de la gară până în sat Daria I-a făcut singură. Primul deal l-a urcat în fugă. Acolo sus, de o parte şi de alta a drumului începeau viile. Daria s-a aşezat în iarba înaltă şi a stat aşa cu faţa în soarele blând de dimineaţă. Se gândea la viaţa ei de până acum, la ceea ce ar fi ajuns fără Dumnezeu. Îşi amintea de colegii ei de şcoală, de Sanda, de Emi şi Claudi, de eşecurile lor, de neîmplinirile lor, de tot. Aşa ar fi fost şi ea dacă nu-L întâlnea pe Dumnezeul care răsplăteşte pe cei ce-L caută. Se gândea la mama ei şi, amintindu-şi chipul ei chinuit de boală, a început să se roage pentru ea, acolo pe deal. Ţinta ei de acum înainte era mama. Trebuia cu orice preţ s-o conducă la Dumnezeu. Făptura aceasta care i-a dat viaţă, care a ocrotit-o şi a îngrijit-o trebuia să-şi găsească adevăratul scop: Dumnezeu. Şi tata? Poate că tatăl ei era mai aproape de mântuire decât ar fi încercat ea să creadă. Părinţii ei, amândoi, aveau nevoie de Dumnezeu.

§»

— Bună ziua, fată! A cui eşti tu? Moşul, sprijinit bine în bâta lui de cioban, o iscodea cu nişte ochi foarte curioşi.

— Sunt nepoata Anei lui Gheorghe.

— Da? Fata lui Sandu? Apăi fecioru-meu ăla mic, de-i contabil la C.A.P. s-a aflat tare bine cu tată-tău. Da’ tu ce faci aici?

— Am fost la gară cu o prietenă de-a mea.

— Aia care cânta la instrument în tată sară?

— Da.

— Oo, faină cânta! Da’ şi tu! Ca la căminul cultural.

— Ba noi n-am cântat ca la cămin. Am cântat ca la adunarea pocăiţilor.

— Ştiu eu! Ştiu! da’ d-aia am zis că aţi cântat ca la cămin că mie tare-mi place cum cântă acolo în tată sâmbătă sară la enstrumente. Numai ei ştiu cânta ca voi!

— Dar la adunare aţi fost vreodată?

— Eu? Nu! Eu duminica dimineaţa mă duc la sfânta biserică să-mi fac cruce, ca tăt satu’.

— Veniţi şi la biserica noastră. Domnul Iisus vă iubeşte.

— Da, da! Ne iubeşte pe toţi, da’ eu mă închin mai mult la Preacurata şi la Sfântul Haralambic, că atunci când o fost să moară fata mea de aprindere de plămâni am aprins lumânări şi am dat pomeni şi ei or scăpat-o. Aşa că… Na! Noroc bun, fată!

— Sărut-mâna!

Moşul cobora dealul ca un fecior.

— Am impresia că şi dumneata o să te duci în iad făcându-ţi cruce, ca tot satul, murmură întristată Daria.

Pe drumul din sat se întâlni cu Dorin. Într-o mână-şi ducea scăunelul, iar în cealaltă un ghiveci pentru flori. Când o văzu pe Daria, se aşeză şi-i arătă firul verde din ghiveciul lui:

— Uite-aici! Aceasta este „Floarea vieţii mele” pe care am adus-o din spital. Nu ştiu ce e de fapt, poate un soi de asparagus; când m-am externat n-am vrut să plec până ai mei nu mi-au rupt un pui din planta care se căţăra prin salon. O ţin în camera în care dorm. Dar de astăzi mă mut un timp la măicuţa, să mai schimb mediul, aşa c-o duc cu mine.

Dorin privea mulţumit la lujerul firav care înfrunzise mărunt.

— E frumoasă! spuse Daria şi o mângâie uşor pe creştet ca pe un copil.

— Dacă face pui, îţi dau şi ţie, hotărî Dorin.

— E încă prea mică, dar până la anul, cine ştie.

— Elena a plecat? întrebă tânărul ridicându-se greu.

— Da, vin de la gară.

— Nu ştiu ce-i cu mine, dar am aşa o mare durere de cap! şi Dorin îşi apăsă tâmplele cu amândouă mâinile.

— Ţi-e rău? Hai, aşază-te! îl sfătui Daria luându-i ghiveciul.

— Nu, nu mai stau.

— Atunci, te conduc.

— Lasă, nu te deranja pentru mine. În loc să te conduc eu, că sunt băiat, mă conduci tu. Lasă…

— Ia să nu mai faci mofturi, îl bruftului Daria. Poate că va veni şi vremea aceea…

— Da? Crezi? Doamne-ajută!

De la casa bunicii lui Dorin, Daria se întoarse pe drum în sus şi după câteva minute ajunse acasă. Bunica nu era de găsit. Uşile deschise, pui peste tot, inclusiv pe geanta de voiaj a Dariei, supa de fasole verde curgea valuri-valuri în foc şi bunica nu-i. O strigă prin curte, prin grădină, nimic!

„Ca să vezi cum pot dispărea oamenii!” se gândi Daria.

Se întoarse în casă, amintindu-şi de supa care curgea pe cuptor, o trase la o parte, zburătăci puii graşi ca pepenii de prin toată casa până aceştia hotărâră să iasă afară. Şi iat-o şi pe bunica. Cu plasa plină de cireşe amare.

— Ştiam că-ţi plac tare mult. Şi Vasilica mătuşii mi-a spus de-aseară să mă duc după ele că scutură cireşii şi-am uitat. Aşa c-am dat o fugă până la ei.

Daria ridică din umeri şi nu mai spuse nimic.

— Auzi, fata mea, îi spuse bunica după prânz, du-te tu până la Vetuţa din colţ cu măsura asta de porumb ca s-o macini pentru pui că i-am învăţat cu pisat şi nu-i mai pot dezvăţa nicicum. Şi slăbesc, săracii…

Daria îşi trase un şorţ de-al bunicii peste rochia de vară şi pornii la Vetuţa. Aceasta îi arătă cămăruţa în care era montată maşina de măcinat.

Daria nu prea avea spor, după vreo zece minute coşul era aproape la fel de plin de grăunţe ca la început. Pe lângă asta, maşina huruia ca o batoză. O durea mâna. Şi

cum stătea ea aşa, aplecată şi învârtea la mainvelă, simţi mai mult ca o părere, că o priveşte cineva. Se întoarse contrariată şi tresări: era Paul Groza în carne şi oase. Iar în spatele lui se învârtea bunica.

— Tu aici?

— Da, de ce te miri?

— Te-aş fi crezut oriunde în altă parte, chiar şi la băi cu părinţii.

— I-am lămurit să-mi dea voie să rămân. Şi cum nu prea aveam ce face, am venit cu autobuzul să te văd. Am făcut rău?

— O, nu! Dar nu-mi vine să cred.

Lăsă baltă tot lucrul şi-l conduse pe Paul la casa bunicii. Aceasta punea masa pentru musafiri.

— Nu vă deranjaţi pentru mine, soră, am mâncat înainte de a veni.

— Da, dar pe drum ţi s-o fi făcut foame, nu se lăsă convinsă bunica, trebăluind în jurul mesei.

Din pâinea albă ca laptele tăie harnică felii după felii, de parc-ar fi avut zece oaspeţi.

— Dacă ştiam, pregăteam un pui, se tângui ea, punând oala de mâncare caldă pe masă.

— Dar, vă rog, nu mi-e foame! mai încercă Paul.

— Cu bunica n-ai şanse, spuse Daria, la loc.

— Atunci mănânci şi tu, hotărî Paul, nici n-aş putea înghiţi la gândul că o să stai să te uiţi la mine în timp ce mănânc. Parc-am venit de la holdă, aşa mă înghesuiţi cu masa.

Bunica dispăru ca prin farmec. „Doar n-oi sta să-i păzesc, gândi ea, şi puii mei să n-aibă pisat pentru seară! Şi se grăbi spre casa Vetuţei.

— E tare frumos la voi, spuse Paul ieşind în curte. La bunica mea nu sunt păduri. Daria, ce spui, putem merge puţin prin pădure?

— Stai să iau şi un coşuleţ pentru mure. Diseară o rog pe bunica să facă clătite şi eu bat o spumă de mure ca să le umplem. 1, a cât ai autobuz?

W

— Nu mai am. Mă întorc cu trenul ori la opt şi jumătate ori la zece. De acord?

— Bun, dar acum hai să mergem.

Orele au trecut prea repede. Paul, cu câteva clătite „de drum” – vorba bunicii – într-un pachet îşi luă rămas bun de la Daria la capătul străzii. Se înnoptase.

— Du-te, ai să pierzi trenul, îl luă la zor Daria.

— Te superi dacă mai vin?

— Vino!

— Când? o întrebă şoptit Paul, privindu-i stelele din ochi.

— Cum când? Mâine! şi Daria se întoarse şi o luă la fugă spre casă.

„Ce noapte lungă! parcă nu mai vrea să se facă lumină niciodată. Paul… de ce m-ai privit aşa? De ce ai venit? Parcă mă doare ceva în inimă, ca o apăsare moale şi dulce. Ce se întâmplă cu mine?” Daria oftă adânc… Un fior nou, de lujer abia născut, o cutremură şi o făcu să-şi pună mâinile la ochi. Acolo, înăuntrul ei retrăi minut cu minut timpul drag petrecut cu Paul.

A doua zi, Daria nu-şi mai găsi locul nicicum. Mătură casa de două ori, o îmboldi pe bunica să taie cocoşul, fără însă să-i spună o vorbă despre Paul, şterse geamurile.

— Dar nu-i nici Paşti, nici Crăciun – încercă s-o mai domolească bunica, însă nu avea pe cine. Daria adună de pe laviţă de lângă cuptor un braţ de haine de-ale bunicii şi le puse în dulap.

— Lasă-le, fata mea, acolo ca să ştiu de unde să le iau, mai încercase bunica cu jumătate de gură, dar fără spor.

— Nu mergi la râu pe căldura asta?

— Astăzi rămân acasă. Ce toată zuia baia şi baie la râu?! mai stă omul şi pe lângă casă, răspunse Daria din faţa oglinzii. Of, părul ăsta nu şi-l putea prinde nicicum cu agrafele bunicii.

— N-ai altele?

— Nu, dar stai că mă duc la Voichiţa. Poate are ea…

— Bunico, nu te du…

Dar aceasta dădu din mână şi o porni spre poartă într-o nouă misiune specială. „Doar n-o s-o las eu pe fata mea să se necăjească cu nişte agrafe de pe vremea lui Pasvante-Chiorul”.

Îşi/. /*v fl*/.

Când se întoarse cu obiectele preţioase, pe drum bunicii îi încolţi un gând: „Dar dacă?... Dar dacă?... Hei, cum de nu mi-a liceul prin minte? Sigur că da! De aia-i toată roboteala asta. Dar lasă! Fata-i deja mare, băiatul, după cum îl văd, e credincios, parcă vrea să înveţe şi la Seminar... Cine ştie? Da... da...”

— Bună ziua, nană Ană! spuse Dorin ferindu-se din calea bunicii care venea cu capul în pământ făcând tot felul de socoteli.

— Na, cum de nu te-am văzut, pace ţie, feciorul meu! Mergi la măicuţa-ta?

— Da, acum mai stau şi la ea. Daria nu-i acasă?

— Cum nu? Acasă-i!

— Păi, am strigat-o şi nu răspunde nimeni.

— Da’ intră şi tu în casă, ca tot omul! Câini nu avem.

— Ştiu, dar...

— No, hai cu mine.

— Dorin, într-un tricou nou-nouţ, cu nişte litere pe el, cu părul pieptănat atent atent, o uimi pe bunica. În sinea ei îşi mai făcu încă un rând de socoteli: „Uită-te bine, Ană, şi la feciorul ăsta. Nu se ştie niciodată. Poate că l-a vindeca Dumnezeu şi Daria... fieei, nu se ştie...”

Daria, gătită şi ea ca o floare, ieşi în stradă.

— Mă bucur că te văd, Dorine, spuse ea întâmpinându-l.

— Mi-a dat Voichiţa nişte agrafe noi şi bunica i le puse în mână plină de importanţă. Nu ţi le pui? o întrebă ea din nou.

— M-am răzgândit, îmi las părul pe spate. E bine şi aşa, nu?

— Da, e foarte bine. E foarte frumos! se repezi Dorin, apoi tuşi încurcat, ducându-şi mâna la gură.

Se aşezară pe bancă.

— Unde ţi-e scăunelul? întrebă Daria.

— Astăzi mă simt mai bine. L-am lăsat la măicuţa. Pân-aici nu-i departe.

Bunica intră în curte.

— Acum câteva minute te-am strigat la poartă, dar nu ai auzit, spuse băiatul înroşindu-se.

— Acum câteva minute? A, da. Am fost în grădină, dincolo, la Maria, să-mi culeg nişte flori să le pun în vază. Mi-a spus să-mi iau oricând.

S6 a/ fM

— Da, ţie îţi plac florile…

— Cui nu-i plac? cochetă ea zâmbind.

Dorin îşi căută prin buzunarele de la pantaloni şi, în final, găsi „surpriza” în buzunarul de la tricou.

— Poate îţi place şi floarea aceasta…

Dorin i-o întinse cu o mână care tremura uşor. Era o floare de colţ…

— O, ce frumoasă e!

Dorin o aşeză în caşul palmelor şi-i mângâie cu obrazul catifeaua petalelor. Închise ochii şi oftă, nici ea nu ştia bine de ce.

— O am de câţiva ani. La şcoală mi-au cerut-o multe fete, dar n-am vrut să le-o dau. Ba, una mai ţâfnoasă m-a întrebat: „Doar n-o s-o ţii până te însori?!” „Ba da” i-am răspuns şi ceilalţi au început să râdă.

— Ihm… şi mi-ai dat-o mie, remarcă Daria privindu-l atent.

— Da, m-am gândit bine, speram să-ţi placă.

— Te-ai gândit bine… îmi place.

Printre crengile salcâmului bătrân zbura din creangă-n creangă un porumbel sălbatic, apoi coborî vijelios în praful şanţului şi se spălă harnic.

— Ce frumos e!

— Dacă vrei, pot să-ţi arăt câteva cuiburi cu pui cu tot, îi propuse Dorin important.

— Unde?

— La măicuţa în curte. Sub streaşină grajdului sunt vreo patru. Vii? îndrăzni băiatul din nou.

— Acum? Nu! Poate altă dată. Tânărul, dezamăgit, oftă cu necaz.

— Uite şi autobuzul, remarcă Dorin, ca să spună şi el ceva. Daria tresări ca la ora de istorie, când se citeau notele de la extemporale. Fără să vrea se ridică în picioare, privind în susul drumului. Călătorii nu se vedeau din cauza curbei pe care o făcea drumul.

Dorin se ridică şi el.

— Pleci undeva? o întrebă el posomorât.

— Eu? da... adică... nu... – spuse Daria neliniştită.

SW ASÎ

Măicuţa, în poartă, cu mâna streaşină la ochi, căuta şi ca să vadă cine vine.

Sătenii, vreo trei bărbaţi şi o femeie, veneau vorbind „de toate" din staţia de autobuz. În rest, nimeni.

— De unde vii, Floare? o întrebă bunica pe una dintre femei.

— Am fost la fată, la oraş.

— N-o mai coborât nimeni?

— Nimeni altul, nană Ană, decât noi, răspunse bărbatul. Atunci bunica se hotărî într-o clipă:

— Dorine, hai să mănânci cu noi, că n-am prânzit încă, îl îndemnă ea, deschizând poarta larg, ca pentru oaspeţi.

Masa, plină de bunătăţi, o făcu pe Daria să-i dea lacrimile. Aşa, ca din senin. Mâncă puţin, cu nasul în farfurie, neatentă la ceea ce se vorbea în jurul ei.

„Ce-o fi cu ea? gândi Dorin. Aşa n-am mai văzut-o niciodată. Oare ce i s-a întâmplat?"

Bunica tocmai povestea ce-a păţit ea cu cloşca aia bătrână, care nu voia nicicum să stea pe ouă – „de parcă n-ar fi mamă", când uşa se deschise uşor şi în prag apăru Paul, în haine de duminică.

Dariei nu-i venea să creadă ochilor.

— Pace! mă iertaţi că n-am bătut la uşă, dar am vrut să vă fac o surpriză.

— Intră, intră, ne bucurăm tare mult, şi bunica îi făcu loc la masă.

Daria, din nou stăpână pe situaţie, se ridică înviorată şi făcu prezentările:

— Paul şi Dorin.

Băieţii dădură mâna, iar Dorin se pregătea să plece:

— Pe mine vă rog să mă scuzaţi...

— Asta crezi tu, se repezi Daria şi-l obligă să se aşeze din nou la masă.

„Măi, ce repede şi-a revenit. Deci acesta era misterul. Ce ţi-e şi cu fetele astea...” gândi Dorin amărât.

— Da’ cu ce-ai venit? Doar nu cu autobuzul? se interesă bunica.

— Nu, nu, cu un văr de-al mamei cu motorul, m-a adus aşa, într-o plimbare.

1/

yr/s fW

— Vai, doar nu l-ai lăsat la poartă, se văicări bunica, grăbindu-se să iasă în stradă după el.

— S-a întors acasă deja, imediat ce-am coborât.

— Vai-vai, şi ce-o să creadă despre noi că nu l-am chemat în casă?!

— Lăsaţi, soră, nu vă mai necăjiţi! M-a adus cu condiţia să nu-l chem în casă. E de-o vârstă cu mine, dar cam ruşinos.

Bunica, mai împăcată, îşi servea musafirii cu toată priceperea. Daria, tăcută ca prin farmec, vorbea doar cu privirea. Paul era mulţumit.

După-masă, Paul se întoarse spre Daria şi-i spuse mai mult în şoaptă:

— M-am tot gândit ce să-ţi aduc. Sper să-ţi placă...

Din buzunarul de la piept scoase un plic alb şi i-l întinse galant. Daria găsi înăuntru o floare: o floare de colţ.

Dorin făcu şi ei ochii mari. Daria îi mulţumi lui Paul înroşindu-se şi spuse:

— Este a doua pe care o primesc astăzi – şi-l arătă pe Dorin zâmbind.

Cele două flori gemene au luat loc împreună în plicul lui Paul. Acesta îl privea de câteva secunde pe Dorin.

„Deci şi tu... se gândi el puţin îngrijorat, dar facă-se

voia lui Dumnezeu”.

— Dorine, vrei să ne arăţi cuiburile cu porumbei sălbatici de la voi din curte? îi propuse Daria.

— Da, cum să nu?

Plecară toţi trei spre casa bunicii lui Dorin. Paul era uimit de mersul nesigur al noii lui cunoştinţe, totuşi nu-l întrebă nimic. Din delicateţe.

Cuiburile aveau fiecare câte doi pui. Gălăgioşi şi nesătui, întinseră ciocurile larg deschise spre mâna lui Dorin. Şi erau destul de urâţi.

Coborât, Dorin se aşeză lângă fântână pe o băncuţă.

— Poftiţi aici, lângă mine! N-am idee pe unde o fi măicuţa. Tăicuţa-i la fân cu verişorii mei.

— } *fi/-i rr*

— E foarte frumos la voi, spuse Paul privind viţa-de-vie crescută pe araci, prin toată curtea, formând o perdea şi o boltă verde.

— Aici îmi place mai mult decât acasă. Măicuţa vrea să-mi facă o casă aici, lângă casa ei.

— Eşti singur la părinţi? îl întrebă Paul.

— Mai am un frate, ofiţer în Maramureş şi o soră mai mică, elevă şi ea la liceul veterinar, ca mine, între timp, Daria, căţărată pe un scaun, hrănea cu porumb măcinat cei opt pui flămânzi. Aceştia, lacomi, îi ciupeau degetele şi înghiţeau cu noduri, atâta belşug nu mai văzuseră ei. Puful cenuşiu li se înfiorase de plăcere.

Băieţii o priveau în tăcere. Fiecare se gândea la acelaşi lucru: există pe pământul acesta bucurii care nu se pot descrie. Şi Daria era pentru ei una dintre aceste bucurii ale pământului.

Dorin se pomeni vorbind:

— Eu sunt un infirm.

— De ce vorbeşti aşa? Tu? Un infirm? îl întrerupse Paul.

— Nu ţi-a spus Daria nimic?

— Despre tine? Nu.

— Atunci află de la mine că sunt un infirm şi nu contez pentru nimeni. Dac-aş muri, nu cred că ar mai

plânge cineva după mine în afară de ai mei.

— Nu e bine cum gândeşti, spuse Paul ridicându-se în picioare.

Atunci Dorin juca ultima carte. Vorbea repede, cu privirea în jos:

— De când a venit aici, parcă nu mai sunt om. Simt că nu mai pot trăi fără s-o iubesc. Şi o iubesc. Dar eu n-am nicio şansă, eu sunt un infirm, iar tu, cred că o iubeşti şi tu… Spune, o iubeşti?

Ochii lui Dorin străluceau ca de febră. Paul nu aşteptă cu răspunsul:

— Da, o iubesc!

Daria; în mână cu un pui cu gâtul golaş şi chel ca un ou, îi strigă pe amândoi:

— Veniţi să-l vedeţi pe ăsta! parcă-i Kojak! mai acadeaua I lipseşte.

Puiul erou îşi roti căpşorul cu uimire. Băieţii, atenţi mai mult la fată decât la pui, se apropiară.

— Gata. I-am ghiftuit pe toţi. Dorine, ei ştiu să bea apă singuri?

— Nu, le aduce porumbiţa în cioc.

— Na, asta eu n-o mai pot face! Şi punând puiul preferat la locul lui în cuib, Daria coborî de pe scaun.

— Ce facem acum? întrebă ea alintată. Dorin oftă şi-şi duse mâna la inimă.

— Eu trebuie să mă întind, simt că nu mai rezist în picioare.

Îi conduse pe Daria şi Paul până la poartă, se întoarse înapoi şi intră în casă. Îl durea inima. Îngenunche lângă pat.

Pe drum, Paul nu putea lega două vorbe. Daria turuia ca o vrăbiuţă gureşă, dar el se gândea la Dorin. Era hotărât: dacă Daria consimţea, era gata să se retragă din viaţa ei. Şi lucrul acesta trebuia lămurit acum, imediat.

— …Şi prin peştera aceea s-au refugiat oamenii în timpul războiului.

— Daria, unde putem sta puţin de vorbă? o întrerupse Paul.

— Păi, şi-aici, oriunde… spuse tânăra nedumerită.

— Hai să mai facem câţiva paşi în grădină, vrei?

Cărăruia plină de verdeaţă avea de o parte locul semănat cu porumb al bunicii şi de cealaltă, prunii bătrâni înşiraţi unul după altul.

— Vreau să te întreb un lucru foarte serios. Paul îşi frământa mâinile emoţionat.

— Dacă Dumnezeu nu are nimic împotrivă, vrei să te căsătoreşti cu mine?

Dariei I se opri respiraţia. Făcu ochii mari, mari de tot, ca în faţa unei minuni. Voi să spună ceva, dar nu-şi mai putu auzi glasul. Paul o privea ca pe un tablou. Şi fata asta nu spunea nimic.

— Vrei? insistă el. Între tinerii creştini relaţiile de prietenie trebuie să fie foarte precise. Nu ne putem permite să ţinem unul la altul fără perspectiva căsătoriei.

Dariei îi reveni graiul.

— Nu pot să-ţi răspund aşa, pe loc.

— Cu mine n-a vorbit, şopti Daria.

— Poate că aseară asta ar fi vrut să discute cu tine, spuse Mircea şi se opri. Am ajuns.

— Doamne, mi-e groază! Ce să le spun?

Daria a fost de multe ori la Emi acasă. Locuia într-o curte cu patru apartamente. Îl ţinea minte şi pe fratele ei care încă nu mergea la şcoală şi stătea mai mult la bunici, în alt cartier. Fusese şi la ei anul trecut. Au mâncat caise verzi şi bunicul le-a tăiat un braţ de bujori albi pentru acasă.

Daria păşi în curte alături de Mircea. Erau flori şi pomi peste tot de parcă te găseai în parc. Acum toţi vecinii se adunaseră în faţa uşii de la locuinţa fostei lor colege.

Văzându-i, o femeie se apropie de ei şi le spuse printre lacrimi:

— Au dus-o cu salvarea şi pe mama Emiliei. A făcut un preinfarct. Chiar atunci părinţii Dariei ieşiră şi ei în curte… mama ei avea faţa plânsă. N-o văzuseră pe Daria.

— Nu mai putem sta, şopti Sandu soţiei lui. Eşti pe cale să faci o criză de astm.

— Mamă! Daria se aruncă de gâtul mamei şi o strânse scuturată de plâns.

Plângeau una în braţele celeilalte.

— Hai, gata, liniştiţi-vă! spuse Daria printre lacrimi. Şi asta din cauza mea!

— Tată, fata asta s-a dus în iad! spuse Daria printre lacrimi. Şi asta din cauza mea!

— Tu nu ai nicio vină, Daria! Să mergem, vom veni altă dată, când lucrurile se vor mai linişti.

Mircea privi în urma lor cum se îndepărtau. Oftă din greu, apoi intră în casă.

Noaptea, Daria nu închise ochii. Nu putea crede că Emilia nu mai este. Parcă o vedea iar acolo, întinsă lângă Claudi, pe patul ei.

Înainte de a se culca, Sabina o întrebase:

— Dar de ce a făcut asta Emilia? Sandu însă o întrerupse, spunând:

— Mai bine lasă pe mâine! Sunteţi obosite amândouă.

r/fir.

Şi aşa Daria petrecu toată noaptea privind întunericul din camera ei, mistuită de gânduri cumplite. Îşi dădea seama că Emilia este în iad, că s-a aruncat singură acolo şi că nu mai are nicio scăpare. Pe de altă parte îşi făcea într-una reproşuri că n-a stat de vorbă cu ea.

„O, ce mare e păcatul meu, nu m-am apropiat de ea şi nici de altă colegă din clasă, ca să-i spun despre salvarea în Domnului Iisus. Doamne, ce-am să mă fac acum?!

O voce lăuntrică nu-i dădea pace: „Ai omorât un om, Daria! Eşti o ucigaşă!”

Fata se zvârcoli un timp în pat plângând şi rugându-se.

Apoi, aceeaşi voce, acum mai schimonosită, o îndemna: „Cum mai poţi să trăieşti aşa? Ai conştiinţa încărcată de un omor. Nu mai ai nicio şansă, Daria! Sfârşeşte-o şi tu acum, cât mai repede!”

Daria alergă la fereastră şi o deschise larg. Se aplecă şi parcă totul se învârtea în jurul ei.

„Hai, termină cât mai repede, ai curaj! Hai, hai!” o

împingea ceva dinlăuntrul ei.

Daria, ameţită, se prinse cu amândouă mâinile de pervaz, în timp ce trupul ei era mai mult de jumătate afară.

„Doamne, nu mă lăsa!” gemu ea în agonie. Şi atunci, mintea ei tulburată se lumină sub cuvintele pe care le învăţase din Biblie nu demult: „Copilaşilor, să nu păcătuiţi! Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor: pe Iisus Hristos cel neprihănit. El este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre”. Daria, dacă ai păcătuit, ai la Tatăl un Mijlocitor!”

Îngenunche lângă geam, ostenită, ca după o bătălie grozavă!

— Doamne, de astăzi viaţa mea nu-mi mai aparţine. Voi trăi ca să te mărturisesc pe Tine, ca să ştie toţi că mai este o şansă pentru ei. Am să vorbesc cu toţi colegii mei, cu fiecare, Doamne. Cercetează-i Tu şi trezeşte-i! îţi promit, Doamne, că te voi mărturisi la toţi cu orice risc. Orice mi s-ar face! iartă-mă că am ajuns la hotărârea aceasta printr-un eşec atât de mare. Ştiu că pentru Emi nu se mai poate face nimic, ştiu că, dacă aş fi vorbit cu ea, ar mai fi avut o şansă. Dar, te rog, curăţeşte conştiinţa mea încărcată cu vina morţii ei. Spală-mă în sângele Domnului Iisus!”

& *râs în*

Apăreau zorii.

Daria adormi pe genunchi. O trezi doar o bătaie uşoară în uşă.

— Mamei i-e rău, spuse tatăl Dariei din prag. Ai grijă de ea, am să vă sun de la serviciu.

Daria intră în dormitorul părinţilor. Sabina respira şuierător. Adormise.

— Nu trebuia s-o duc aseară acolo, îşi reproşa Sandu, ieşind din casă.

Nu trecu nici jumătate de oră şi Sabina începu un acces de tuse uscată. Se trezi, întinse mâna spre fiica ei, voind să spună ceva, dar nu reuşi. Respira tot mai greu, tuşea nu-i dădea niciun răgaz. Daria o ridică puţin punându-i încă o pernă sub cap.

— Mor! şopti Sabina înecându-se.

— Nu, mama mea, n-ai să mori! spuse Daria hotărâtă. Alergă la telefon şi chemă salvarea. Nu după mult timp, se găsea la spital, sub oxigen, supravegheată de un medic.

Daria îşi frângea mâinile. Paloarea mamei o înspăimânta şi parcă toată încrederea ei se topise ca un pumn de zăpadă primăvara.

— Moare, domnule doctor? întrebă ea dezamăgită şi descurajată.

Medicul între două vârste o privi clipind des şi luând pulsul bolnavei spuse:

— Nu cred. Are inima tare. Poate că va rezista... Apoi, întorcându-se spre sora medicală:

— Del ia, te ocupi numai de cazul acesta. Saloanele tale le rezolvă altcineva. Şi atenţie la intravenos.

— Dumneata anunţă-l pe soţul doamnei. E mai bine aşa... îi spuse medicul Dariei, ieşind.

Tânăra ieşi şi ea în fugă, se împiedică de medicul de salon, depăşi căruciorul cu micul dejun pentru bolnavi şi ajungând în capul scărilor sări din nou în două trepte şi ajunse la telefon. Formă de câteva ori întreprinderea tatălui ei, dar nu răspundea nimeni.

— Oh, ce mă fac? şi începu să plângă lângă telefon neputincioasă.

Dar în aceeaşi clipă, tatăl Dariei urca şi el în fugă scările. Trecu pe lângă Daria fără să o vadă şi abia la strigătul ei se întoarse.

SWV.

— Tată! Ce bine c-ai venit! spuse ea agăţându-se de gâtul lui.

— Tată, moare mama! şopti ea printre hohote de plâns.

— Nu se poate! şi desprinzându-se din încleştarea ei năvăli pe scări în sus.

În salon se adunaseră trei, patru medici care priveau spre patul în care se afla bolnava.

— Sabina! strigă Sandu şi se aruncă spre ea, îmbrăţişând-o. Sabina, să nu mori, Sabina, apoi,

întorcându-se spre medici:

— Domnilor, faceţi ceva, vă rog, vă implor! Nu vreau s-o pierd.

Doctorii se priviră unii pe alţii şi ridicară din umeri.

— Noi nu mai putem face nimic. Doar natura, domnilor, mai poate lucra...

— Nu Natura, colega, ci Dumnezeu, ce să ne tot ascundem după deget, îl contrazise alt medic pe primul.

— Aşa e, colega... spuse al treilea şi ieşiră pe rând din salon. Rămăsese doar asistenta Delia, care din timp în timp lua pulsul Sabinei.

Daria îngenunche pe ciment şi se ruga încet, implorând mila lui Dumnezeu, care El singur mai putea lucra.

Sandu, încremenit lângă pat, îşi privea soţia spunând încet:

— Sabina, cui mă laşi? De dragul tău am rămas fără Dumnezeu, nu pleca de la mine.

— Tată, nu vorbi aşa, izbucni Daria de pe genunchi. împacă-te cu Dumnezeu măcar acum şi poate El te va asculta.

Sandu oftă adânc. Asistenta combina nişte fiole ascultând şi mirându-se în sinea ei.

— Tată, nu e timp de pierdut!

Sandu nu se putea hotărî. Oare Dumnezeu îl va ierta?

— Tată, gândeşte-te că rămânem fără mama! Asistentei îi dădură lacrimile.

Sandu, prăbuşit la picioarele patului se ruga cerând iertare. Starea bolnavei nu se schimbă nici a doua zi. Rămânea între viaţă şi moarte. Nu era conştientă. Pulsul slab arăta o inimă chinuită, obosită de viaţă.

3 rfă| r|

Era ziua înmormântării Emiliei. Daria nu s-a dus. Nici tatăl ei. Stăteau deja de treizeci şi şase de ore în spital, veghind la patul celei atât de dragi.

După-masa trecu la fel: perfuzii, injecţii intravenoase...

Spre seară, după un icnet slab, ca geamătul unei

păsări rănite, Sabina nu mai respiră. Alarmat, medicul de gardă o consultă sumar şi spuse:

— Încă nu pot să mă pronunţ. Se pare că a decedat.

Îi privi globii oculari, îi căută pulsul inexistent şi spuse apoi mai convins, mai mult pentru sine:

— Da, da, am constatat decesul. Domnule, îmi pare rău, îi spuse lui Sandu.

Daria se aplecă peste mâna mamei sărutând-o şi acoperind-o cu lacrimi.

Şi în clipa în care medicul părăsi salonul, Daria şopti cu strângere de inimă:

— Doamnă, veniţi puţin…

Sora medicală se apropie şi se aplecă peste pat, se uită atent câteva clipe apoi, alergând pe culoar, strigă:

— Domnule doctor, domnule doctor! Veniţi! Femeia n-a murit. Trăieşte!

Pe zi ce trecea, mama Dariei revenea tot mai mult la viaţă. Privirea ei avea o strălucire aparte care trăda parcă o taină. Sandu şi Daria o înconjurau cu toată dragostea. Stăteau mai mult la spital decât acasă.

— Abia aştept să vii. Casa e goală tară tine, îi spunea soţul ei, strângându-i mâinile uşor.

La început medicii se priviră unii pe alţii nedumeriţi. Apoi, văzând că minunea vieţii din pacienta lor nu se destramă, au luat-o şi ei în serios şi căutând mai bine în birourile lor au scos la iveală câteva fiole cu ser foarte rar pe care, fără nicio economie, l-au pus la bătaie pentru recuperarea deplină a bolnavei. Şi Dumnezeu, mână în mână cu oamenii, a făurit o vindecare despre care-şi vor aminti peste ani şi ani multe dintre cadrele medicale de atunci.

Într-una din zile, întorcându-se de la spital, Daria găsi un bilet în uşă:

„Sună-mă imediat! E ceva urgent. Mircea”.

l & t/. S’tfl

Daria formă numărul de telefon convinsă că este vorba de o nouă nenorocire:

— Alo!

— Eu sunt! răspunse Mircea. Ţi-am aşteptat telefonul toată după-masa.

— Abia acum m-am întors de la spital.

— Cum este mama ta? Poate fi vizitată?

— Merge spre bine, dar vizitele ar obosi-o prea mult.

— Da, înţeleg. Totuşi, mâine dimineaţă am să trec pe la tine cu un buchet de flori. Te rog să i-l duci din partea mea.

— De aceea m-ai sunat? respiră uşurată Daria. Mircea făcu o pauză, apoi continuă:

— Nu, e vorba de altceva. Ştii, mama Emiliei…

— Da… tânăra simţi o strângere de inimă.

— Mama Emiliei ar vrea să stea de vorbă cu tine. Înmormântarea a fost acum două săptămâni.

— E încă la spital? întrebă Daria cutremurându-se.

— Nu, e acasă. Şi-a revenit din primul şoc, nu ştiu însă în ce măsură i-ar face bine un al doilea şoc printr-o discuţie cu tine. Dacă aş fi medic, i-aş interzice categoric. Ea însă nu ţine cont de starea ei.

— A aflat de…

— De astă-iarnă? Nu cred. Presupun că medicul a menajat-o, altfel mi-ar fi spus cu siguranţă.

— Atunci, eu ce să vorbesc cu ea? se tângui Daria la capătul firului neputincioasă.

— Nu ştiu, dar să nu-i spui nimic din ce a fost. N-ar avea niciun sens acum.

— O, Doamne Iisuse, ce-ar trebui să-i spun? se frământă Daria.

— Oare n-ar fi mai bine să-i povestim totul pastorului? încercă Mircea.

— Crezi c-ar avea vreun rost? E ceva ce s-a întâmplat înainte de-al întâlni pe Dumnezeu. „Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi”.

— Vii duminică la biserică? M-a întrebat Elena de tine.

— Da! Şi n-am să vin singură…

— Păi, cu cine?

Iww

— Cu tata! De-acum încolo va veni şi el.

— O ce mare e Dumnezeu! exclamă tânărul bucuros.

— Atunci mai discutăm duminică la biserică! spuse Daria. Mama Dariei se simţea tot mai bine. Putea să se plimbe puţin, dar purta agăţat în colţul buzelor un zâmbet trist, ca de undeva de departe. Ochii strălucitori, tainic acum, se înfiorau de multe ori până la lacrimi. Aşa, ca din senin.

Duminică, la biserică, Daria se aşezase pe ultimul rând la balcon ca să poată asculta cât mai bine fără să fie văzută de prea mulţi. Totuşi, avu o tresărire grozavă când, îndreptându-şi ochii ca din întâmplare spre locul corului, se văzu privită şi iar privită de Paul. Acelaşi Paul care o ceruse pe ea în căsătorie. Era acolo, la câţiva metri de ea şi o sorbea din ochi sau doar aşa i se părea ei?

Ascultă Cuvântul lui Dumnezeu, nu-i vorbă, dar parcă n-a înţeles tot ce s-a spus. Şi parcă fratele a vorbit mai mult ca de obicei…

La sfârşit, în curte s-a văzut înconjurată de o armată de băieţi şi fete. Întrebările curgeau gârlă. Propunerile de a merge la bolnavi, în misiune, la plimbare, curgeau şi ele, însă Daria nu le prea auzea, zâmbea, răspundea câte un cuvânt, dădea mâna cu toţi, aproba din cap fluturându-şi sclipirile din păr, dar gândul ei era spre el. El, care-i făcuse un imperceptibil semn că o aşteaptă în stradă. Îl expedie pe tatăl ei cu o familie care-l recunoscuse şi care i-a invitat la masă pe amândoi – tată şi fiică – şi ea se îndreptă hotărâtă spre poartă.

Acolo, întâlnindu-se, în sfârşit, cei doi dădură mâna zâmbind puţin încurcaţi, apoi o porniră agale pe străzi. Era sfârşitul lui august. Soarele de amiază dogorea ca un cuptor bine încins, rochia albă a Dariei flutura uşor, iar Paul îşi tot muta dintr-o mână în alta borseta cu Biblia.

— De ce n-ai mai venit atunci? îl întrebă ea cu reproş. Ştii că te-am aşteptat? Şi nici nu mi-ai scris măcar, continuă ea, nelăsându-l să răspundă la prima întrebare.

— Ştiu, n-am nicio scuză. Puteam măcar să-ţi scriu, spuse el acuzându-se.

— De ce n-ai venit? reactualiza ea întrebarea, privindu-l \\ adâncul ochilor.

I/Jrryr r/.

— Păi, din cauza unui fleac. Ai mei s-au întors şi au luat-o pe bunică-mea cu ei la băi şi am rămas eu, om cu gospodărie, cu porci, gâşte, găini, pui...

— Da! Cu pui, da înţeleg, spuse Daria, contrariată puţin, amintindu-şi în acelaşi timp de puii pe care i-a adus de la sat şi pe care i-a găsit tatăl ei morţi în baie. Atunci, cu criza mamei, nimeni n-a mai avut grijă de ei.

— Ba, am fost şi câteva zile la fân cu vărul maică-mii.

— În unsprezece august m-am întors acasă.

— Ştiu, ştiu, spuse Paul înţelept. În doisprezece te-am căutat. Plecaseşi. Chiar n-ai mai putut să rămâi încă o zi?

— Tu mă întrebi de ce n-am mai rămas, iar eu îmi reproşez şi acum că nu m-am întors mai devreme.

— De ce?

Daria tăcu. Nu era momentul să discute acum despre Emilia. De aceea spuse copilăreşte:

— De aia! Apoi, după o pauză, întrebă:

— Tu când te-ai întors?

— Aseară. Cu părinţi cu tot. Daria oftă adânc.

— De ce oftezi?

Paul se opri şi o luă tandru de mână. Strada era pustie pe canicula aceea.

— Ştii, Paul, era să rămân fără mamă.

— Tu?

— Da, mama era să moară, ba medicul de gardă îi şi constatase decesul. Paul, a fost îngrozitor!! Şi tu n-ai fost cu mine...

Daria îşi aşeză capul pe pieptul prietenului ei şi începu să plângă tăcut.

— De-ai şti cât mă rog pentru tine şi pentru ai tăi, spuse Paul mângâind-o. Am fost tot timpul cu tine, draga mea, să ştii. Apoi o strânse în braţe, sărutându-i obrajii înlăcrimaţi.

— Hai, linişteşte-te!

Dar, imediat se deschise un geam şi o babă îi

apostrofă:

— Aici v-aţi găsit? Chiar sub fereastra mea... şi-i bombăni mai departe, în timp ce ei o luaseră la fugă râzând.

— Pot să te însoţesc după-masă la spital? o întrebă el.

I

f/j /rr

— Nu! încă nu. Mama nu poate primi vizite. Peste vreo săptămână, atunci.

— Am o veste pentru tine, Daria. De mâine îmi fac formele de angajare.

— Unde? îl întrebă ea mirată.

— La tata. E un post de ceva, nu ştiu nici eu prea bine. Oricum, de hârţogar. Asta până când mă ia la armată.

— La armată? întrebă Daria perplexă. Ea uitase de armată.

— Păi, trebuie s-o fac şi pe asta, ce spui? S-ar putea totuşi să nu fie în toamnă, poate la primăvară. Şi-i mai bine să fii în câmpul muncii când te încorporează.

— Şi cu noi cum rămâne atunci? îl întrebă ea înroşindu-se.

— Oricum nu ne putem căsători înainte de a face eu armata.

— Da, sigur. Absolut! Ce mi-a venit? spuse Daria încurcându-se şi tuşind de emoţie.

Era prima zi de şcoală.

Curtea liceului forfotea ca un furnicar. Elevii aşezaţi pe clase, în careu, nu-şi mai găseau astâmpărul. Discutau, gesticulau, se strigau pe nume în aşteptarea deschiderii noului an şcolar. Bobocii, proaspeţi trecuţi de treapta întâi, îmbujoraţi de importanţa evenimentului, stăteau mai aşezaţi, aproape cuminţi, doi câte doi, trăgând cu coada ochiului spre noii lor diriginţi.

Daria trecea în anul patru. Ultimul ei an de liceu. Iar apoi? Nu ştia nici ea.

Cu câteva zile înainte se externase mama ei. Mai calmă, liniştită, cu o faţă senină şi privirea limpede, fără ascunzişuri sau resentimente. Amândoi, Daria şi tatăl ei, o

menajau cum puteau mai bine, o îngrijeau, ca nu cumva s-o piardă.

Fusese şi la părinţii Emiliei. Singură. îi găsise distruşi. Mama Emiliei avusese puterea s-o întrebe doar atât. „De ce?” şi apoi leşinase. Un somn lung, greu, ca o moarte, din care abia a reuşit să-l) scoată medicul din vecini. Nu s-au mai întâlnit apoi decât peste mai mulţi ani, când Daria, cu băieţelul de mână, o văzu pe o bancă în parc, cu nepoţica ei. Fetiţa fratelui Emiliei. Femeia a avut o tres & l în puternică, dar revenindu-şi, s-a ridicat şi a strâns-o în braţe. Apoi, în timp ce copiii se jucau împreună, tânăra mamă şi bunică au stat de

— *r/r/r/*.

vorbă mult timp, iar seara Daria a însoţit-o ia biserică. Şi femeia a rămas în biserica lui Hristos.

Clopoţelul sună ca pentru începerea orelor. Directorul, bărbat aproape de pensie, înalt, cu o ţinută impunătoare, le spuse în cuvinte calde un „Bun venit” în noul an şcolar şi după vreo jumătate de oră elevii se răspândiră spre clasele lor.

Daria se gândea în tot acest timp la prima ei misiune, pe care voia s-o organizeze sâmbătă pe valea Crişului, într-un sat lângă bunica ei, cu fraţi puţini, care îi aşteptau sâmbătă seara pe ea cu un grup de tineri din biserică.

Paul încă nu se angajase şi-i promisese c-o s-o aştepte la terminarea orelor.

— Vino pe la zece – unsprezece, nu cred să stăm mai mult astăzi, îi spuse Daria lui Paul.

Dar se făcuse deja ora unsprezece şi în clasă intră profesoara de chimie şi nu mai avu şanse să se întâlnească cu Paul. Diriginta, profesoara de germană, îi ţinuse strânşi copcă aproape două ore fără pauză cu liste pentru examenul de admitere la facultate, date personale, fişe etc…

Pe la ora douăsprezece, Daria ieşea pe poarta liceului cu geanta de şcoală pe umăr şi cu mâinile în buzunarele uniformei. „Cum s-a dus şi ziua de astăzi” gândi ea. „Diriginta, ca dirigintă, treacă de la mine, dar ce-a mai

vrut şi profesoara de chimie cu noi, nu ştiu”. Dariei nu-i plăcea să chiulească nici înainte de a se întoarce la Dumnezeu. Acum nici atât.

„Din patruzeci, rămăsesem doar douăzeci şi doi la oră. Ceilalţi, grupuri, grupuleţe s-au strecurat afară, aruncând cu dispreţ: „Fraierii rămân. Şi Paul care m-a aşteptat...”

Daria mergea aproape târându-şi picioarele, neatentă la ce era în jurul ei. „Poate că mă sună acasă”. Grăbi paşii apoi sub impulsul acestui gând.

Doi colegi dintr-a XIA trecură pe lângă ea în mare vervă. Prinse cu urechea câteva cuvinte:

— Lasă că şi casetofonul meu e bun. Şi, dacă vin şi fetele, nici nu ne mai trebuie muzică.

Cei doi râdeau tare, cu înţeles.

— *Art*/ în

„Alţi candidaţi la prostie” îi compătimi Daria. „Ca mine altă dată”.

Ajunse acasă şi-o căută pe mama ei. Era pe balcon, la soare.

— Am venit, mamă! Te simţi bine? şi o sărută pe obraz.

— Da, scumpa mea! Vezi că te-a sunat Paul, spuse ca mângâindu-i părul strâns la spate.

Daria oftă şi zâmbi mulţumită.

— Ce-a spus?

— A întrebat dacă n-ai ajuns acasă. Te-a aşteptat la şcoală mai bine de o oră jumătate.

— Îmi pare rău. N-am putut să plec mai devreme. A spus să-l sun?

Nu-i telefonase niciodată. Mama lui Paul lucra la domiciliu şi ştia deci că este mai tot timpul acasă şi voia să evite discuţia pe seama prieteniei lor.

— Nu, dar sună-l. Doar nu-ţi trebuie aprobare specială! Sabina, îngăduitoare, se revedea pe ea însăşi la vârsta marilor întrebări.

Daria formă numărul lui Paul şi mai că nu sări în sus de bucurie că aude glasul lui:

— Sunt eu. M-ai aşteptat, aşa-i?

— Da! Şi n-ai venit, şmecheră mică ce eşti…

— Cum vorbeşti aşa? Eşti singur?

— Da. Mama a dus comenzile la cooperativă. Vreau să te văd acum.

— Şi eu.

Peste o oră, cei doi, mână-n mână, colindau străzile. Daria îşi ascundea faţa din timp în timp în buchetul de trandafiri roşii, grozav de roşii, poate ca inima lui Paul. Sub un salcâm, Paul rupse un boboc din buchetul ei şi i-l prinse ei în păr, ca o stea roşie în voalul negru şi bogat al părului ei.

O sărută pe tâmplă şi, închizând ochii, şopti ca pentru sine:

— Zilele trec prea încet. Pentru că aş vrea să ne căsătorim cal mai curând, Daria mea.

— Şi eu.

Daria visa cu ochii deschişi: ea şi Paul în casa lor, după amiezile lor liniştite, cu masa luată în tihnă doar ci doi ou

mângâierile lui… Oare aşa va fi? O, Doamne, Tu vezi că ne iubim atât de mult!

Pe la ora trei se despărţiră cu promisiunea că se vor întâlni seara la tineret.

La ieşire, cei ce voiau să meargă sâmbătă în misiune se strânseră lângă arteziana din curte.

— Deci, Adi, una, eu, două, Stela, trei… Mai e vreo fată? întrebă Daria numărând.

— Numai noi, răspunse Stela, de la liceul sanitar.

— Şi câţi băieţi sunt?

— Păi… Milu. Daniel, Paul, Stelian şi eu, spuse Cosmin, un băiat înalt, cu părul creţ, ca un permanent grozav de reuşit.

— Pardon, şi eu…

Toţi se întoarseră contrariaţi.

„Omul cu clopoţei”, cum îl porecliseră tinerii din Biserică pe Stoicu, îi privea zâmbind şiret.

— Vreau să vin şi eu.

— Tu? întrebă Paul.

— Da.

— De ce să nu vină şi el? întrebă Daria. Vino, dacă vrei. Cu ce te trec în program? îl întrebă ea pe Stoicu generoasă.

Tinerii se cam foiau neliniştiţi. Daria nu înţelegea ce-i cu ei. Ce au cu băiatul acesta?

— Eu urc la amvon! spuse Stoicu degajat.

Înalt şi slab, cu părul blond şi ochii căprui, nu-i desluşea oricine lucirea străină din privire.

— Deci tu ai o poezie, voi un duet, tu un cuvânt, îşi repartiza Daria prietenii, scriindu-le numele într-un carneţel.

— Ne mai întâlnim vineri seara să vedem cu ce tren plecăm şi când ne întâlnim la gară. Părerea mea este că, dacă ne facem liber pentru ora unu la prânz, la ora patru-cinci suntem în sat.

Se despărţiră. Paul, mohorât, o conduse pe Daria un timp fără să scoată o vorbă.

— Ce s-a întâmplat? Nimic.

— Dar spune-mi, te rog, şi mie ce ai? Am făcut ceva ce nu trebuia?

Paul nu mai rezistă.

— Da, te-ai aruncat ca o muscă în lapte. Şi rişti să llmâi acolo.

— Când?

— Când l-ai chemat pe Stoicu. Nu nu vezi că toată lumea îl evită?

— Nu. Am văzut doar că e foarte activ. La ora biblică ia cuvântul, la ora tineretului la fel, merge la bolnavi... Altceva n-am văzut.

— Altceva n-ai văzut... mormăi Paul supărat. De fapt e vina mea că nu ţi-am spus, continuă el. Tu nu ştii cum îi spunem noi lui Stoicu?

— Nu.

— „Omul cu clopoţei”.

— De ce?

— Pentru că pe unde merge, o face nu de dragul lucrării lui Dumnezeu, ci pentru a trage cu urechea la ce vorbim, unde vrem să plecăm, ce vrem să facem, ca apoi să meargă în altă parte să povestească tot, tot.

Daria rămase blocată.

— Spionaj religios? întrebă ea ca fără putere.

— Na, ce expresie! N-am mai pomenit aşa ceva şi vrând-nevrând Paul începu să râdă în hohote, acolo, în mijlocul straii.

— Ce spionaj? Care frate-i bolnav, ce prăjitură i-am dus la pachet? comentă apoi, după ce se mai linişti. Numai că nu-i plăcui deloc să ştii că orice gest şi cuvânt ţi-este fotografiat şi transmis, interpretat, prelucrat pentru nu ştiu ce motive. Şi, pe deasupra, ce ne deranjează pe noi faptul că nu e sincer? Acum, de exemplu, va veni cu noi în misiune nu pentru Dumnezeu sau pentru fraţi, ci pentru a urmări ce se face acolo în biserică, ce se mai aude, despre ce vorbei! fraţii acasă etc. E un fel de Iuda, asta e.

— Doamne, ce-am făcut! Din ochii Dariei curgeau lacrimi adevărate.

— Lasă, nu te necăji. Noi n-avem nimic de ascuns, ponţi li i ţină după noi toată ziua, dacă e cazul, pentru că noi altcevu mi lin i ni decât îl propovăduim pe Hristos. Şi acest lucru nu este un… li-l trebuie să-l ştie toată lumea.

I

Wy/r

Bucuria primei ei misiuni îi umplea toată inima. Tot drumul Daria jubilă. N-o mai interesa aproape deloc că Stoicii se strecurase printre ei, că era ca unul stigmatizat, cu care nu prea vorbea nimeni. Tinerii discutau liber, deschis. Buna ei dispoziţie îi molipsise pe toţi. Ocupau un compartiment întreg. Cântau, povesteau şi se bucurau de ieşirea aceasta din monotonia zilei.

Ajunşi în sat, la gară îi aşteptau câţiva tineri care începură disputa cu înverşunare pentru cazare. Unii au rămas fără musafiri, dar aceasta nu o determină pe Daria să se despartă de Adi, prietena şi colega ei de liceu dintr-o clasă paralelă. Aceasta era credincioasă din anul I şi lucrul

acesta se vedea de la o poştă în felul ei de a se purta, în vorbire, în gândire. Pe nesimţite cele două se apropiâră tot mai mult.

Tânăra la care au ajuns cele două prietene, Kati, o cunoştea pe Daria din vară, când aceasta fusese cu Elena la Biserica lor. Era satul unde se ţinea târgul acela atât de vestit prin împrejurimi…

Seara era Biserică. După ce şi-au lăsat geanta de voiaj, fetele au pornit prin sat până pe malul Crişului. Sălciile, ca nişte fete despletite, străjuiau amândouă malurile. Daria se descălţă şi, cu sandalalele în mână, îşi răcori picioarele în apa care curgea repede.

— Doamne, cât e de frumos! exclamă ea. Îmi vine să intru în apă aşa îmbrăcată.

— Asta nul i-o tăie Adi care, şi ea cu sandalele în mână, făcea echilibristică prin apă.

— Tu nu vii? o întrebă Daria pe Kati care, mai mare decât ele, stătea pe mal, pe nisip şi le privea matern.

— Nu. Prefer să vă văd pe voi. Îmi pare rău că nu mi-am adus blocul de desen la mine, ar fi ieşit un crochiu grozav.

Kati, în timpul ei liber, desena. Avea talent. Nu era ea o frumuseţe, dar ştia să se poarte cu prestanţă şi privirea ei putea fi şi foarte caldă, chiar dacă sprâncenele i se împreunau sus, deasupra nasului, ca două aripi de păsări. Nu recursese niciodată la pensat. „Dacă Dumnezeu m-a făcut aşa, eu n-am să-i fac Lui niciun retuş, replică ea oricui se lega de sprâncenele ei. Mai târziu, chiar lucrul acesta o descoperi unui inginer tânăr care, venise în misiune la ei, din alt oraş. În scurt timp o ceru în căsătorie. Şi erau un cuplu foarte fericit.

ăâtzs ttt

De la Criş au pornit-o o sută de metri mai sus, la staţiunea cu ape minerale. Acolo, la cele trei-patru izvoare curgea o apă deosebit de plăcută, nu prea acidulată, dar foarte bună la gust. S-au mai învârtit ele, apoi şi prin parcul cu tei, care în luna iunie fusese o minunăţie şi după aceea au plecat spre casă.

Biserica începea la ora nouă seara, ca în mai toate satele din Bihor. Oamenii abia ajunşi de la câmp, de prin pădure sau de la păşunat se pregăteau unii de odihnă, iar alţii, credincioşii baptişti, de Biserică. Însă fraţii, obosiţi peste măsură de greul lucrului, abia rezistau orei în care se rugau şi ascultau Cuvântul lui Dumnezeu. Ba, câte unul adormea liniştit în banca lui până la sfârşitul serviciului de închinare.

După o cină bogată în lapte, smântână şi miere de albine, cele trei prietene s-au îndreptat spre casa de rugăciune, aşezată nu departe, pe o străduţă liniştită, cu un singur rând de case.

Paul, sosit şi el mai devreme, le întâmpină şi-i propuse Dariei să repete un duet pentru duminică dimineaţa.

Serviciul de rugăciune începu frumos, înviorat de tinerii misionari. Programul de cântări şi poezii îi trezi din amorţeală chiar şi pe fraţii cei mai obosiţi şi trecuse cu mult de ora zece când diaconul se hotărî să încheie serviciul.

Între timp şi Stoicu se produse cu numărul lui de demagogie, le impresiona până la lacrimi pe multe surori când le vorbi de copiii lor care nu mai vin la biserică.

Se înnoptase bine când fetele, împreună cu ceilalţi fraţi, grupuri – grupuri mergeau spre gazdele lor.

La ieşire, Daria îl întrebă pe Paul:

— Vrei să ne întâlnim peste o jumătate de oră în parc?

— Nu crezi că e cam târziu? se minună el mai mult pentru sine.

— Nu.

— Bine, atunci ne întâlnim, consimţi el uşor, fără să se gândească la consecinţe.

Kati le arătă fetelor camera lor de dormit şi nu mică i-a fost mirarea când Daria, cu un zâmbet strâmb, îi spuse că merge să se mai plimbe cu Paul.

(»

„La ora asta?” ar fi vrut ea să spună, dar îşi înghiţi

întrebarea într-un oftat de uimire.

Adi, cuminte, se aşeză în pat făr' o vorbă. În poartă, Kati îi spuse Dariei doar atât:

— Când vii, să intri fără frică. Câinele e legat.

Daria nu mai spuse nimic. îi făcu doar semn cu mâna şi o porni spre parc. Era trecut de unsprezece noaptea. Se întâlni cu Paul la cotitura străzii. Aşa, pe neştiute.

— N-am făcut bine că ne-am întâlnit acum, pe întuneric.

— Ştiu, răspunse ea.

— Ce vor spune fraţii? continuă el.

Însă Daria nici nu se gândea la aşa ceva. Pentru ea era important că se întâlnise cu Paul. Atât. Celelalte nu contau. Îl luă pe prietenul ei de mână şi se aşezară pe o bancă în parc. Printre teii înalţi, stelele picoteau de somn.

Cei doi, îmbrăţişaţi, au uitat şi de misiune, şi de biserică, de tot-tot. Daria avea ochi numai pentru Paul iar Paul numai pentru Daria. Cum zbura timpul! S-a făcut doisprezece, apoi unu şi abia s-au hotărât să părăsească parcul pe la două fără un sfert.

Între timp, în dormitorul părinţilor lui Kati, aceştia vorbeau în şoaptă:

— De aceea au venit în misiune? Pentru întâlniri pe întuneric? auzi, Vasile, du-te după ei! se hotărî mama Katerinei.

— Ba eu nu mă duc. De aceea au părinţi, ca să-i păzească. Mie-mi ajunge o fată de păzit. Nu să mai văd pe unde umblă alta.

— Doamne, Doamne, se văicărea femeia, neştiind ce să facă. Şi iată că apare şi Daria. îmbujorată şi… ruşinată, ce-i drept.

Spre uşurarea ei, n-a întâmpinat-o nimeni. Doar becul aprins în curte. Intră încet şi deschise uşa camerei unde dormea Adi fără grijă. Se dezbrăcă şi se întinse în pat lângă ea. Apoi încercă să adoarmă, dar peste vreo jumătate de oră, o durere cumplită o săgeta în arătătorul de la mâna dreaptă. Se răsuci. Mai aşteptă, dar durerea se amplifica tot mai mult. Ce era? Se ridică din pat şi aprinse

veioza de lângă Adi. Degetul i se umflase bine şi zvâcnea, iar în partea cea mai dureroasă Daria văzu un punct galben: „Ăsta mi s-a infectat!” exclamă ea în gând. Durerea ascuţită, tot mai tăioasă, ţinu o noapte

r/ /r/

Întreagă. Daria se plimba prin cameră, apoi prin curte, strângea din dinţi şi, în final, începu să plângă de durere.

— „Doamne, ce-i cu degetul meu?” şi în clipa aceea un gând îi răspunse la întrebare:

— „Iată un fel de a răsplăti al lui Dumnezeu pentru ce-a fost aseară cu Paul”.

Acum Daria ştia. Ceea ce voise să înăbuşe în conştiinţa ei prinse glas. Ştia că misiunea aceasta o acuză. Prima ei lucrare între fraţi era un eşec. Şi totul din cauza ei. Intră din nou în pat. „Nu se poate să transformi o misiune, într-o excursie sentimentală şi, în loc să zideşti, tu să dărâmi pe alţii”.

Afară, gazdele îşi începuseră lucrul. Dădeau mâncare la găini şi gâşte, sloboziră vitele la păscut cu cireada satului, saturară şi porcii şi, în sfârşit, cineva bătu în uşa camerei lor.

— Fetelor… Fetelor, e ora şapte şi jumătate. Daria nu răspunse. Adi, în schimb, trează, spuse:

— Venim!

Se întoarse spre Daria şi o văzu plângând.

— Ce s-a întâmplat? sări Adi ca arsă.

Daria îi arătă degetul bolnav, care din roşu începea să se îngălbenească.

— Unde ţi l-ai infectat?

— Nu ştiu.

Adi, aplecată peste mâna prietenei ei, cu faţa gingaşă de copil frumos şi părul ondulat, tuns scurt, nu ştia ce să facă.

— Te doare tare, aşa-i? Daria dădu din cap afirmativ.

— Hai la mama lui Kati!

Ochii ei căprui, mari, erau trişti. O iubea pe Daria.

Sora îi legă degetul cu o frunză din grădină pe care o

săpuni bine şi o aplică aşa, cu săpunul umed cu tot. Apoi puse şi un rând de tifon. Oricum, degetul arăta dezagreabil.

— Până mâine îţi trece!

Au luat micul dejun nu prea vesel, fiecare fiind foarte preocupat de a folosi cât mai corect cuţitul şi furculiţa.

Adi nu o judeca pe Daria. În inima ei sinceră lui vedea nimic rău că Daria se întâlnise cu Paul atât de târziu. Atmosfera apăsătoare din timpul mesei o atribui în parte incidentului neplăcut care se petrecuse cu degetul prietenei ei şi unor cauze necunoscute ei, cu privire la gazde. „Oricum, ieri erau mult mai bine dispuşi” – observă ea în gând.

La Biserică programul decurse plăcut pentru toţi, în afară de Daria. Cum de fapt era de aşteptat, Stoicii, la amvon, avea o figură dramatică. Şi cu toate că vorbea din adevărurile biblice, tinerii simţeau ceva fals în felul lui de a se purta, de a vorbi. Biserica însă probabil că nu sesiza lucrul acesta. Doar băiatul vorbea despre Dumnezeu şi vorbea frumos, nu?

Pe drum, de la Biserică spre casele unde erau găzduiţi. Daria îi spuse lui Paul cât mai încet posibil:

— Aseară am sărit peste cal…

— A fost ideea ta! o mustră el.

— Sigur că da. Eva, Doamne, pe care mi-ai dat-o! răbufni ea.

— Dar, în definitiv, nu s-a întâmplat nimic, replică el.

— Nu, numai că va şti toată biserica despre întâlnirea noastră. Gazdele mele abia mi-au adresat vreo două, trei cuvinte. Şi Kati la fel.

— Dă, Doamne, mintea românului de pe urmă… şi Paul se întoarse la grupul de băieţi care mergeau spre altă stradă.

Programul de după-masă a trecut la fel de greu pentru Daria. Durerea degetului i se calmase, dar durerea din sufletul ei o muşca bine.

Pe la cinci aveau autobuz spre un orăşel de unde trebuiau să prindă trenul. Vreo douăzeci şi cinci de km. Ce-

a făcut şoferul, ce n-a făcut, dar abia-abia a reparat o pană de cauciuc, care i-a oprit din drum. Din autogara au fugit alţi aproape doi km până la gară ca să nu scape trenul.

Daria şi Paul însă l-au scăpat. Se opriseră la o îngheţată. Şi trenul s-a dus, lăsându-i până la ora zece seara pierde-vară prin oraş. Nu s-au pierdut cu firea din pricina asta. Şi chiar în momentul în care dezbăteau în amănunt planul de petrecere a timpului, iată-l lângă ei pe cel la care s-ar fi aşteptat cel mai puţin: pe Stoicu. O figură sobră, severă, ca un tată care-şi găseşte copiii corigenţi la matematică.

— Ce-i cu voi? îi interogă el.

— Ce-i cu tine? i-o întoarse Paul tăios.

— V-am aşteptat pe voi.

— Pe noi? întrebă Daria uimită.

— Când am văzut cât de tacticoşi vă serveaţi îngheţata, în timp ce ceilalţi fugeau spre gară să nu piardă trenul, n-am mai putut să urc în tren cu ei.

— De ce? Te-ai lovit la picior? se porni Daria.

— De ce? Pentru că destul v-aţi dat în spectacol, aseară şi nu mai era cazul şi astăzi. Am rămas cu voi să vă protejez de gura celorlalţi. Acum suntem trei, nu doar voi doi, singuri.

Daria îşi ţuguie buzele supărată. Paul strânse din dinţi: „Are dreptate”.

Un timp tăcură toţi trei, privind trenul de marfă care trecea încet pim gară. Apoi tot Stoicu:

— Aţi făcut-o de pomină. De pomină rău. Zâmbea satisfăcut, micşorându-şi ochii de viezure.

Atunci Paul se ridică, o luă pe Daria de mână şi înclinându-şi capul puţin, i-o întoarse fără drept de replică:

— Permite-mi, domnule Stoicu, să-mi conduc viitoarea soţie la încă o îngheţată. Mulţumim de companie.

Daria izbucni în râs, fluturându-şi părul în bătaia vântului. Stoicu rămase mofluz pe bancă, privindu-i cu ciudă pe cei doi care mergeau mână în mână nestingheriţi, nici măcar de el.

De la cofetărie au ajuns în parcul de lângă gară unde

erau câteva leagăne şi topogane pentru copii. Bucuria Dariei! Până la sosirea trenului se dăduseră pe toate de câteva ori. Stoicu urcă în primul vagon, trăgând cu coada ochiului la cei doi care nu-şi luaseră bilet de clasa I ca el. Daria adormi repede, cu capul sprijinit de Paul. După încă o staţie adormi şi el. A doua zi urma să fie destul de grea pentru Daria: şase ore de curs, dintre care două de istorie cu cel mai sever profesor din liceu. Şi ea nu învăţase la nicio materie. Dar, deocamdată, dormea.

Au trecut încă vreo două săptămâni. Paul avea mai mult o muncă de teren şi se adaptase perfect iar Daria era în practica de toamnă, la cules de struguri, într-o podgorie din judeţ. îi duceau dimineaţa cu un camion descoperit şi îi aduceau înapoi seara, frânţi

fi/ /rt nu atât de enormitatea lucrului (cu care nu se prea omora nimeni), ci de drum şi de statul în soare.

Într-o seară a tineretului Paul îi spuse Dariei că părinţii lui o chemau într-o zi în vizită ca să-l ajute pe Paul să rearanjeze cărţile în bibliotecă.

— Un pretext? îl întrebă ea pironindu-l cu ochii ei verzi.

— Şi da şi nu. Mai mult o „tatonare a terenului".

— Ce teren?

— Tu!

— Eu?

— Vor s-o cunoască mai bine pe fata de care s-a îndrăgostit fiul lor, unicul lor fiu.

— Aha!

Astfel, într-o miercuri ploioasă şi rece, Daria sună pentru prima dată la apartamentul lui Paul.

— Intră, draga mea! o invită mama lui Paul amabilă. Era o femeie înaltă cu o bărbie voluntară, care ştia ce vrea. Paul îi moştenise statura şi foarte puţin din fizionomia feţei. Semăna mai mult cu tatăl lui, care, destul de solid acum, îşi regăsea multe trăsături în fiul său: ochii negri, gura desenată frumos, cu dinţi puternici şi o strungăreaţă la mijloc, zâmbetul.

— M-am învoit aseară de la dirigintă. I-am dat

telefon.

— E mai bine aşa. Uite ce ploaie rece s-a pus! De fapt, noiembrie bate ia uşă.

În clipa aceea cineva sună la intrare.

— Scuză-mă o clipă!

Femeia plecă să deschidă, în timp ce Daria, cu mâinile în poală, îşi supraveghea atentă toate mişcările. Doar era în cuşca leului. Soacra care de obicei are ochi şi la spate, cum spune o poveste, îi putea judeca greşit orice mişcare.

Din hol răsună vocea lui Paul. Apoi, după câteva clipe, intră singur.

— Ce bine-mi pare că te văd! Merse la ea şi o strânse la pieptul lui.

— Am fost la serviciu, apoi am plecat pe teren.

— Iar acum eşti pe teren, nu? Mă bucur mult, şopti Daria.

— Hai să-ţi arăt biblioteca.

Ceea ce părea o draperie ce acoperă o fereastră pe (oala lungimea peretelui se dovedi că ascunde biblioteca grozav de mare a familiei, cu cărţi până în tavan, aranjate pe teme, autori şi colecţii.

— Şi ce mai e de făcut aici? îl întrebă ea.

— Aproape nimic, doar la capitolul „beletristică”. Le aşezăm cum vrei tu.

— S-a făcut!

Mama lui Paul le aduse un ceai fierbinte şi pâine cu unt. Paul îmbrăcă pe Daria cu un pulover de-al lui, în dungi, lucru care-l făcu pe tatăl lui Paul, venit din oraş, să exclame:

— Paul în dublu exemplar! Daria se înroşise ca focul.

A doua zi, când s-au întâlnit din nou, Paul îi povestea Dariei fără prea multă tragere de inimă:

— N-au spus că nu le place de tine, dar... să nu ne facem planuri de viitor, că e prea devreme.

Daria călca atent, uitându-se la vârful pantofilor. Pe străzi se formaseră nişte bălti de toată frumuseţea.

— Şi?

Ei nu-i plăceau părinţii lui Paul. Poate dac-ar fi fost mai îngăduitori cu ea, cu prietenia lor, dar aşa…

— De astăzi vom avea un motiv şi mai concret pentru care să ne rugăm lui Dumnezeu, spuse Paul încreţindu-şi fruntea. Era preocupat de tot ceea ce s-au străduit să-i bage în cap ai lui. Motivele lor nu stăteau în picioare:

Unu – că fata-i venită din lume şi nu se poate conta pe statornicia ei în credinţă şi, în viitor, ca soţie.

Aici el le închisese gura cu versetul acela din Corinteni: „Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi”.

Maică-sa nu s-a lăsat totuşi să nu presupună că „venită dintr-un mediu cu prietenii rele, s-ar putea ca ea nici să nu mai fie, mfi rog, fată”.

— Nu contează asta! Ce-a fost, s-a dus! i-o tăie scurt Paul. Al doilea motiv era familia ei.

”.

& *t* & *ria*

— Nu te gândeşti că taică-său s-a lepădat de credinţă? i-o întoarse tatăl lui.

— S-a lepădat şi s-a întors, replicase Paul. Aşa ca Petru. Şi e mult mai sincer decât mulţi din biserică, din aceia care nu s-au lepădat pe faţă.

Al treilea motiv îl pusese maică-sa şi acesta era cel care atârna cel mai greu în balanţă:

— Are fata asta ceva în ea care te face să simţi că dacă ţi-a luat ceva, ea nu-l va mai da înapoi niciodată. Şi tu, Paul, eşti copilul nostru. Tu ştii ce sacrificii am făcut pentru tine, cât de greu te-am crescut. Şi să vină una să ni te ia aşa, fără niciun drept. Nu se poate, dragul meu!

Atunci Paul îşi muşcase limba până la sânge. Nu putea răspunde obraznic, cu toate că cuvintele îi stăteau gata să ţâşnească din gură ca nişze şerpi. Răspunse doar atât:

— În viitor vreau să mă căsătoresc cu ea, mamă!

— În viitor! Până atunci mai vedem noi!

— Ar fi bine să nu vă mai întâlniţi, propuse tatăl lui.

— Nu-mi cereţi asta, pentru că nu pot să v-ascult.

Acum mergeau de mână prin băltoace, fiecare cu gândurile lui. Daria înţelesese mult mai mult din ceea ce-i spusese Paul. Simţise în mama lui o rivală care nu se lăsa înfrântă de prima venită. Se înfiora şi-şi înghiţi lacrimile. Numai Dumnezeu îi putea ajuta.

— Daria, uite, nici nu mai ştiu ce să spun. Totuşi, pentru siguranţa încrederii noastre, pentru gurile rele, cred c-ar fi mai bine să aflăm concret, clar, dacă Dumnezeu ne vrea pe noi doi soţ şi soţie.

Daria îl privi puţin speriată.

— Cum?

— Acum nu ştiu. am să-l întreb pe Costin, fratele mamei. El ne iubeşte necondiţionat pe amândoi, mi-a spus-o. Uite, diseară voi trece pe la el.

După ora zece sună telefonul. Răspunse mama Dariei, apoi, câteva minute Daria, cu receptorul în mână, spunea doar atât: „Da!”, „Bine!”

Obosită şi emoţionată, Daria se trânti pe pat, privind tavanul. Mâine avea să fie prima ei zi de post, zi în care se va hotărî soarta ei şi a lui Paul. Vor ţine post toţi trei: Daria, Paul şi Costin, unchiul lui.

— ĂW.

Fiecare se va ruga întreaga zi pentru ca Diinu-iic/. eu să le arata clar voia Lui. Apoi, la sfârşitul zilei, vor cere din partea lui Dumnezeu un verset prin care să afle răspunsul Lui. Aceste trei versete se vor confrunta şi, în final, vor vedea răspunsul lui Dumnezeu. Se va întâlni cu Paul seara la ora şapte în faţa blocului ei.

Şi înainte de a adormi, Daria vorbi cu Dumnezeu: „Doamne! Tu ştii că Paul mi-e drag şi aş vrea să fiu soţia lui, dar dacă voia Ta nu este aceasta, mă voi despărţi de el, pentru că vreau să fac ce-ţi place, chiar dacă mă doare”.

Pe pernă, sub obrazul ei se adunau lacrimile una câte una şi Daria adormi plângând.

A doua zi dimineaţă, când mama ei vru să-i pregătească micul dejun, Daria o rugă să se aşeze înapoi în pat. Nu voia să mănânce. Sabina nu insistă. În ultimul timp

dobândise mult tact, alături de o sănătate tot mai puternică.

Prima zi de post a Dariei nu se întrezărea prea uşoară. Încă la prima oră, profesoara de chimie o alesese pentru răspuns, alături de alţi doi colegi.

— Dumneata să ne dai definiţia hidrocarburilor, o provocă aceasta, privind-o pe Daria pe deasupra ochelarilor. Era o profesoară nouă, între două vârste.

Răspunsul clar, frumos, curgea ca apa limpede de izvor. Când ajunse însă la clarificări, Daria simţi un mare gol care nu voia să se umple deloc. Cu nimic. Măcar o grupare, ceva.

Într-un târziu, când şi profesoara îşi pierduse răbdarea iar colegii, în bănci sporovăiau cu neruşinare despre filme şi modă. Daria reuşi să găsească firul şi s-o scoată la capăt.

— Ai un şase cam tras de păr, domnişoară. Cu nota asta nu te prea văd intrată la medicină, cum spuneai când v-am dat primul test.

Ceilalţi doi colegi care aşteptau întrebările, se bâlbâit; i şi ei câteva minute şi reuşiră să impresioneze grozav întreaga clasă şi pe severa profesoară, care de uimire îşi tot frământa batista.

— Dragii mei, sunteţi geniali. Răspunsurile voastre ar trebui imortalizate pe o foaie de hârtie şi trimise revistei „Urzica”. Aţi face carieră amândoi.

La ora de sport Daria, care îşi uitase echipamentul acasă, se trezi cu o absenţă.

Stfa/ M

Apoi, la ora de dirigenţie, nu-i veni să-şi creadă urechilor. La ordinea de zi se va discuta despre sectele religioase şi despre ea, aderentă la una din sectele acestea.

Diriginta căuta, fără folos, să o lămurească pe Daria de eroarea pe care a făcut-o când a hotărât să se pocăiască.

— Te ştiam o fată serioasă, cu un orizont larg, un om

cu mintea sănătoasă, întreagă. Toate cadrele didactice au fost decepţionate de tine. Se credea că eşti un element bun, progresist, dar ne-ai înşelat aşteptările. Totuşi, aici, în faţa întregului colectiv, aş vrea să ne spui ce te-a atras la pocăiţi şi dacă n-ai vrea să te întorci printre noi, aşa cum ai fost până acum.

Daria se ridică în picioare şi spuse cu siguranţă:

— Vorbeaţi despre mine ca de un element bun. Dar să ştiţi că vă înşelaţi. În mine, cea de ieri, nu locuia absolut nimic bun. Abia când L-am recunoscut pe Dumnezeu şi pe Fiul Său, care este Singurul Bun şi care este Bun prin El însuşi, abia atunci, privindu-L pe El, am devenit bună şi eu. Prin El. Şi nu vreau să mă întorc la ceea ce am fost. Pentru că îl iubesc pe El şi El mă iubeşte.

Urmară exclamaţii de indignare, proteste, voci din partea colegilor:

— Nu-i normală!

— Săraca!

— Măi, ce-a decăzut!

Daria se aşezase în bancă. Ochii îi străluceau.

Diriginta nu insistă. Continuă ora cu discuţii şi exemple negative din ziare şi reviste despre sectele religioase. Pe undeva o bucura tăria de caracter a Dariei. În secret o admira şi ar fi vrut să stea de vorbă cu ea personal, nu numai de la catedră. Dar deocamdată nu se putea.

Până seara la şase, Daria se rugase când în taină, în duhul ei, când pe genunchi, în cameră, cu vocea în şoaptă, cerându-l lui Dumnezeu călăuzirea. Apoi spuse în rugăciune: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele şi o lumină pe cărarea mea”. Deschise ochii, întinse mâna spre Biblie şi o apucă hotărâtă, gata să se împace cu voia lui Dumnezeu, oricare va fi ea. Peste o oră se întâlnea cu Paul. Trase aer adânc în piept şi deschise Biblia, oprindu-şi privirea pe un singur text: „Du-te dar de mănâncă-ţi

* & *rts*/ fl>

pâinea cu bucurie şi bea-ţi cu inimă bună vinul, căci

de mult a găsit Dumnezeu plăcere în ceea ce faci tu acum”. Eclesiastul, capitolul 9 cu versetul 7.

Citi pasajul o dată, de două ori, de zece ori. Nu se mai sătura să le citească. îl silabisi şi în gând şi cu voce tare iar apoi se lăsă în voia lacrimilor. Lacrimi de bucurie, de fericire.

La ora şapte coborî scările blocului ca o vijelie. Paul, cu un boboc de prandafir în mână, o îmbrăţişa acolo, în stradă. Se înserase.

— Eşti sigur? îl întrebă Daria privindu-l în ochi.

— Da, sunt sigur. Şi tu?

— Da, şi eu!

Urmă un potop de cuvinte calde, de mărturisiri şi speranţe pentru viitor.

Şi unchiul tău? întrebă Daria.

— Vin direct de la el. Are şi el aceeaşi convingere ca şi noi.

— Atunci suntem ca şi logodiţi, aşa-i? se entuziasma Daria.

— Da. În faţa lui Dumnezeu. Însă trebuie să fim atenţi la cei din jurul nostru, la fraţi. De acum ne vom purta mai cu înţelepciune, ca să nu alimentăm gurile rele.

— Bine, spuse Daria şi-şi ghemui capul pe umărul lui Paul. Pe la mijlocul lui noiembrie era ziua lui Paul. împlinea nouăsprezece ani. Daria îşi făcuse la croitoreasă o rochie albă din dantelă.

— Pentru o ocazie deosebită, spuse ea cu importanţă când dăduse materialul la cusut.

— Doar nu te logodeşti! exclamase croitoreasa.

— Nu, încă nu.

Îi cumpărase lui Paul un volum de poezii de Byron, frumos legat, în limba engleză şi o pereche de butoni foarte fini. Pentru mama lui îşi propuse să ia un buchet de şapte garoafe roşii, ca – O îmbuneze. Însă aceasta îi pregătise deja o surpriză foarte neplăcuţi

— Doar nu vrei s-o inviţi şi pe Daria? Paul se aşeză calm pe un scaun.

— Ba da! Altfel nici nu mă gândesc la ziua mea.

— Dragă Paul, mie aşa ceva nu-mi place şi nu le pol mi urţial

— De ce, mamă?

rg a*/—.

— Pentru că fata asta nu-i pentru tine. De fapt, voi vorbi cu tatăl tău.

Situaţia era clară. Dacă voia să evite scandalul în toată regula care ar fi urmat, Paul nu avea altceva de făcut decât s-o lămurească pe Daria că îşi va ţine ziua strict în familie, cu nişte verişori. Atât.

— Va veni şi familia Indru, proclamase maică-sa ca pe un decret.

— Daniela Indru?

— Da, da! spuse apăsat femeia. Până acum câteva luni v-aţi înţeles de minune. Ar II bine s-o priveşti şi cu alţi ochi, nu numai ca pe o fetiţă de şcoală. Arc şaptesprezece ani şi e de condiţie foarte bună.

Paul văzu roşu înaintea ochilor. Încercă să se înfrâneze cum putu mai bine şi spuse cu un glas rece.

— Mamă, pentru mine acest subiect este închis. Pe Daniela sau pe oricare altă fată nu pot s-o privesc cu alţi ochi, cum ai vrea dumneata. Iar dacă ţii neapărat ca numai dumneata să te simţi bine de ziua mea, invitând pe cine îţi place, atunci renunţ. Bucuraţi-vă şi fără mine.

Paul se ridică şi ieşi aparent calm, în balcon.

— Uite unde te-a dus prietenia cu fata aia! Să nu-ţi asculţi părinţii, să ai alte păreri, alte dorinţe decât ale lor.

— Dar mamă, sunt şi eu o persoană, am dreptul şi eu să gândesc, să iubesc sau să doresc şi altceva decât voi. Dumnezeu m-a făcut în alt tipar decât pe voi.

Urmă un schimb de cuvinte destul de aspru din ambele părţi, iar când intră şi tatăl lui Paul lucrurile se agravară şi mai mult. Mama lui Paul îşi răsucea mâinile plângând în fotoliu, Paul privea consternat, iar tatăl lui tuna şi fulgera ca un adevărat uragan. Sentinţa finală izbucni clar:

— Cât eşti la noi în casă, vei asculta de noi. E biblic. Altfel nu mai ai ce căuta nici la seminar.

Cu fraza aceasta Paul se înmuie şi-şi muşcă limba. Seminarul îl trăgea spre el ca o forţă de gravitaţie.

Şi aşa ziua mult aşteptată sosi cu lacrimi şi inimă rea pentru Daria: nici tu rochie albă, nici flori, nimic, ci un capot de casă şi i-W*/.

două algocalmine. Cadoul îl puse într-un colet poştal şi-l trimisese cu trei zile în urmă ca să ajungă exact la ziua lui, cu menţiunea: „De la Daria" – scris gros, apăsat, cu carioca roşie.

Paul, într-un costum nou, ca un ginerică, făcea onorurile casei. Posac, cu un zâmbet subţire şi străveziu. Daniela Indru stătea la dreapta lui.

— Mai vino pe la noi, Daniela dragă, o invită amabil mama lui Paul la plecare.

A doua zi, în pauza mare, Daria îl văzu pe Paul la capătul coridorului, aşteptând-o. Într-un pachet îi pregătise cum ştiuse el o surpriză cu prăjituri şi felii de tort, frişca într-un pahar şi îngheţată.

Daria i se atârnă de gât acolo, în şcoală, plângând cu sughiţuri.

— Lasă, că totul va fi bine! Linişteşte-te! o mângâie el patern. Nu mai plânge!

— Dar de ce nu vor să înţeleagă că aceasta este voia lui Dumnezeu?

— Voia lui Dumnezeu la început ne pare uneori dulce, alteori amară, dar întotdeauna la sfârşit vedem că a fost bună, plăcută şi desăvârşită.

Se apropiau sărbătorile Crăciunului. Paul şi Daria se întâlneau mai rar acum, din cauza părinţilor lui, dar nu disperau. Se întâlneau mai rar, dar despărţirea de câteva zile făcea întâlnirile mai calde, mai dorite. Evitau să se arate prea mult împreună, dar cu toate precauţiile, toată biserica ştia că Paul este prietenul Dariei. Lucrul acesta stârnise mânie în familia lui Paul. O mânie mocnită. Sub nicio formă n-o voiau pe Daria şi pace! O împingeau pe Daniela tot mai mult în calea fiului lor, dar fără folos. Atâta doar că Daniela se îndrăgosti şi ea de Paul. Acum îl căuta ea din proprie iniţiativă. Ba, la primul botez, se boteză şi

ea. „Astfel, gândea ea, s-a îndepărtat şi ultima barieră serioasă dintre noi”. Pe Daria la început n-o prea băga în seamă. Avea de partea ei promisiunile tăcute ale părinţilor lui. 1) nr. cum Daria nu vrea să-l cedeze pe Paul nicicum, Daniela se pomeni în sufletul ei cu o ură pe care n-o va stinge nimeni niciodată şi oare, chiar peste ani şi ani, când ea de mult se va fi îndepărtai de Dumnezeu, îi va măcina inima. În definitiv Paul fusese prima el dragoste, se motiva ea. Neîmpărtăşită, dar tot dragoste se chema!

El

(/*rrs*/*rr*

De vreo două luni Daria cânta la cor. Şi Paul la fel, ca cei mai mulţi dintre tinerii care aveau voce cât de cât şi timp pentru repetiţii. Fiind ultimul ei an la liceu, părinţii Dariei încercau s-o lămurească să renunţe la câte ceva din activităţile de peste săptămână ca să poată învăţa pentru medicină. În afară de sâmbăta, în fiecare zi pleca de acasă la biserică. Şi examenul era greu iar Daria nu se prea pregătea.

De revelion şi-au dat întâlnire cu un grup de băieţi şi fete la Mariana acasă, o tânără de vreo douăzeci şi cinci de ani care-şi cumpărase un apartament la bloc. Când au îngenuncheat pentru rugăciune înainte de miezul nopţii, Daria îşi simţi inima grea. Se găsea în faţa unui an necunoscut, cu o dragoste mare în faţa unor duşmani amarnici care voiau să i-o scoată din inimă. În cuvinte simple, dar pline de putere se rugă înaintea lui Dumnezeu ca ceea ce El a început în ea să ducă la bun sfârşit.

Masa au avut-o într-o atmosferă veselă. Milu, cu o ţinută impunătoare, cânta de zor la o vioară trei sferturi. Aceasta anunţă începutul jocurilor:

— Poftiţi, poftiţi, urmează „Crainicul sportiv”! Cine nu ştie jocul?

Câteva fete, printre care şi Daria, strigau care mai de care:

— Eu!

— Eu!

— Eu!

— Stai blând, îi şopti Paul Dariei, tăindu-i elanul.
— De ce?
— Ai să vezi!
Se aşezară care pe unde puteau.
Stela, victorioasă, luase loc pe un scaun din mijlocul camerei.
— Acum eu ce fac? întrebă ea văzând că jocul nu mai începe odată.
— Tu? Nu faci nimic! i-o întoarse Stelian punându. şi un scaun în spatele ei şi aşezându-se pe el.
— Hai, Paule, scoate haina. A mea e prea strâmtă şi nu ne cuprinde.
a W—.
Îşi băgă mâinile în fiecare mânecă, dar invers, în aşa fel încât o cuprinse pe Stela în ea şi din lată nu se mai vedea numai capul şi haina lui Paul. Mâinile şi le (mea în poală, iar Stelian mişca din ale lui ca şi cum ele ar fi fost ale fetei.
— Dragi spectatori şi telespectatori, se porni Stelian, de la spatele fetei.
Apoi:
— Scuzaţi, puţină apă, vă rog!
Primi de la cineva un pahar cu apă şi cu multă îndemânare îl duse la gura fetei, ca şi cum ar fi fost mâna ei, făcând-o să bea toată apa. Aceasta se înecă de vreo două ori, cineva o bătu bărbăteşte pe spate să-şi revină şi jocul continuă în hohotele de râs ale celorlalţi.
— Scuzaţi! Ce căldură!
Mâna cotrobăi prin buzunarul de la haina lui Paul şi găsi o batistă cu care tampona cu fervoare fruntea Stelei şi în final o obligă să-şi sufle nasul.
— Deci, cum vă spuneam, sau nu, încă nu v-am spus, oricum, dumneavoastră ştiţi că de două minute a început marea compeliţie europeană de sărituri într-un picior din baltă în baltă. Concurenţii noştri, neegalabilii Cocoş şi Găină de la clubul „Broasca ţestoasă” se vor întrece pe ei înşişi. Oricum, nu vor da înapoi ca racul.
Între timp mâinile lui Stelian gesticulau, o loveau pe

Sleia peste cap, se pocneau una de alta şi provocau un râs grozav.

Milu lăsase vioara şi se chinuia într-un fotoliu, înecându-II în hohote.

Atmosfera generală de bună dispoziţie îi purta pe toţi CB» saltea pneumatică.

Iată-i! Cocoş se avântă şi sare în prima baltă. Este ajuns di concurentul Spaniei: Rodrigo Euricatos de la Hespino Pucilo Pai o dl la Monte. Acesta îl improaşcă pe Cocoş al nostru cu un val de ni…

Dar Cocoş nu se lasă. Cu creasta roşie de mânie sare în balta dl „I Rodrigo, gelos, îl urmează ca o umbră… Dar ce se întâmplă? I şi spectatori şi telespectatori, daţi-mi voie să-mi pun ochelarii

Mariana întinse mâinii lui Stelian o pereche de Ol h< lari dl soare vechi, fără o lentilă.

— Buni şi ăştia!

HI

Să *wm*.

Stelian îi agăţă pe nasul fetei.

— O, da! Acum văd! Dar e imposibil, dragi telespectatori!!! Cocoş, numai într-un picior, îl ciocneşte în cap pe concurentul străin. Acesta cade. Cadeee!

Urmează un pocnet de palmă răsunător peste fruntea Stelei.

— Suntem descalificaţi, dragii mei!

Crainicul sportiv plânge. Apoi, într-un moment de revenire, şopteşte:

— Şi cu asta emisiunea noastră de astăzi a luat sfârşit. La revedere!

În februarie Paul a fost luat la armată. Nu departe, la câţiva kilometri de oraş, dar tot armată se chema. Daria îl însoţise până la poarta liceului de construcţii unde se adunaseră tinerii recruţi. Îl însoţise cu privirea de departe pentru că lângă el, la stânga şi la dreapta, străjuiau mama şi tatăl lui, gravi şi emoţionaţi. Paul se simţea fixat de privirea Dariei, dar nu întoarse capul nu din alte motive decât că în urmă cu câteva minute ieşise de la frizer: chel,

ca un ou de gâscă. Nu arăta prea grozav. Pentru Daria însă lucrul acesta nu conta, doar el era tot Paul şi păru-i va creşte!

După ziua aceea de tristeţe au urmat valuri de scrisori din amândouă părţile. Daria îi scria tot ce făcea, ce simţea, ce vedea. îi cerea părerea în cele mai mărunte lucruri, iar Paul îi răspundea cu sârg şi conştiincios ca la apel.

Daria, deşteaptă, lua note bune la şcoală fără să prea înveţe. Profesorii o stimau, colegii – unii o admirau, alţii o dispreţuiau, însă ea nu se necăjea din asta. La Biserică spunea poezii, cânta în cor. Era prezentă la toate orele de rugăciune şi se ruga cu putere. Fraţii şi surorile o iubeau şi o încurajau. Dar nu chiar toţi. Într-o seară de vineri, în faţa porţii bisericii, la plecare, o aştepta cineva: mama lui Paul. Trecuseră vreo trei, patrii săptămâni de la încorporarea lui.

— Pace, Daria! Aş vrea să stăm puţin de vorbă. Daria simţi un fior de gheaţă în spate.

— Pace! Aici?

— Nu, dacă eşti drăguţă, condu-mă câţiva paşi.

Au urmat apoi câteva clipe de tăcere. Fraţi şi surori le depăşeau grăbiţi spre casele lor. Şi ce gândeau văzându-le

— *Tfr/7 Sfs*, împreună?! „Iată soacra şi nora”. Trecătorii se răriră. Pe trotuarul îngheţat răsunau unul după altul paşii celor două rivale. Femeia se oprise:

— Vreau să-mi promiţi că nu te vei mai întâlni cu Paul, că vei renunţa la planurile tale copilăreşti.

Fata, ca lovită de un bici, nu se încovoie, ci înălţă capul mai sus, aproape cu mândrie. Femeia deveni nerăbdătoare:

— Promite în faţa lui Dumnezeu!

— Eu îl iubesc pe Paul. Nu pot face ce îmi cereţi dumneavoastră.

— Dar şi eu îl iubesc. Este copilul meu! ridicase vocea femeia. Eu am în vedere interesul lui, viitorul lui, nu un sentiment care astăzi este iar mâine, nu.

Daria tăcea.

— Dacă spui că-l iubeşti cu adevărat, nu-l vei handicapa niciodată cu o căsătorie nepotrivită. Tu nu eşti pentru Paul, fată dragă!

Glasul femeii se muiase. Dariei i se umeziră ochii.

— Dacă Paul îmi va cere să renunţ, o voi face, dar numai dacă va spune el.

— Cât poţi să fii de încăpăţânată! Noapte bună!

Femeia se îndepărtă supărată şi, deocamdată, învinsă. În ce fel s-o înlăture pe fata aceasta din calea fiului ei?

Până la autobuz Daria plânse în voie. Apoi îşi şterse lacrimile şi ajunse acasă mai optimistă. Aveau musafiri.

— Iat-o şi pe Daria! exclamă mama ei, ieşindu-i în întâmpinare. Intră, scumpa mea, ţi-am pregătit o surpriză.

Apoi:

— Domnule profesor, ea este fiica noastră.

Daria întinse mâna. Bărbatul era între două vârste, înalt, bărbos şi cu ochi albaştri. îi luă mâna şi i-o strânse camarodereşti scuturând-o uşor:

— Lanovici. Încântat de cunoştinţă. Foarte încântai.

— Ia loc, Daria, ce-ai rămas în picioare? o întrebă mi…

trăgându-i un scaun.

— JSVTW

— Am impresia că dumneaei nu prea este în temă cu vizita mea, observă profesorul.

— Aveţi dreptate. Daria, dumnealui este soţul unei colege de facultate cu care am terminat eu. Ne-am înţeles foarte bine, dar anii şi viaţa ne-au despărţit pentru un timp. Ultima dată când ne-am întâlnit am discutat mai mult despre tine, despre viitorul tău. Aş fi vrut foarte mult s-o cunoşti şi tu, dar astăzi a fost reţinută în altă parte. Oricum, ne vom vedea altă dată cu toţii.

Profesorul aprobă din cap.

— Domnul profesor s-a oferit să te mediteze la fizică şi chimie pentru medicină. Dumnealui este profesor chiar

la această facultate. E un avantaj nesperat, nu-i aşa?

Sabina jubila. Sandu, politicos, dădea din cap afirmativ. Daria, pusă în faţa unui fapt împlinit, zâmbi subţire.

— Atunci, ca să nu vă mai reţin, când ne putem vedea, domnişoară? atacă indirect profesorul.

— Păi…

— Dacă n-ai nimic împotrivă, mâine, da? La ce oră?

— Sâmbătă după-masa sunt liberă.

— Atunci mâine la şase. Pe strada 13 Călăraşi la numărul opt. Te aştept.

Se ridicase.

— Sărut-mâinile, la revedere.

— Vă mulţumim foarte mult şi vă rog să-i duceţi Luciei pacheţelul acesta din partea mea. E un bibelou foarte fin. Şi-i mulţumesc că nu m-a uitat…

În sufragerie, Daria stătea cu mâinile în poală. N-avea nicio afinitate pentru nicio meditaţie. Nici sâmbătă şi nici în altă zi. Plus că nu-i plăcea „meditatorul”. Figură de filfizon, avea în el ceva de actor. Un om cu două feţe.

— Ei, ce părere ai? o întrebă Sabina intrând radioasă.

— Trebuia să mă fi întrebat şi pe mine, spuse Daria sec.

— Dar ce, îţi pare rău? Din toţi elevii pe care i-a meditat el, n-a căzut niciunul! Mi-a spus nevastă-sa. Dar nici nu meditează pe oricine. Părerea mea este că merită să facem orice sacrificiu ca să intri la medicină. Ştii ce bibelou i-am dat?

— Nu.

2 w…

— Vânătorul de păsări!

— Mamă, dar la el ţineai cel mai mult, constată Daria uimită.

— Nu-i nimic! Pentru tine nu este prea mult. Ştii cu cât dă ora?

Daria asculta.

— Cu o sută de lei. Şi îţi predă de fiecare dată o oră şi jumătate de chimie şi tot atât de fizică.

— În total trei sute la o singură întâlnire? întrebă Daria.

— Da.

— Măi, cum le intră unora banii în buzunar, murmură ea.

— Şi cum le ies altora din buzunar, completă Sabina zâmbind.

— Ia nu vă mai plângeţi ca nişte babe. Decât să-i dăm pe medicamente, mai bine pe o reuşită sigură.

Oricum, lui Sandu nu-i plăcea de profesor. A doua zi, Daria mergea pentru prima dată la meditaţii. În faţa casei sună o dată scurt, cu reţinere. Cu un sunet sec, poarte se deschise singură şi, după ce Daria intră în curte, aceasta se închise la loc. Brazii şi cabana din lemn construită mai în spate dădeau o atmosferă de pădure fie şi în plin centru al oraşului. Casa impunătoare, străjuită de statui, avea ceva seniorial.

— Intră.

Vocea profesorului o conduse printr-un hol mare spre sufragerie.

— Pe aici domnişoară!

O întâmpină jovial, într-un halat de casă auriu.

— Ia loc, domnişoară!

Minutele treceau repede. Foile se umpleau şi mai repede. IV Daria o durea mâna de atâta scris, şi capul şi ochii.

Profesorul, cu mâinile în buzunare se plimba de colo colo, dicta şi o privea într-un fel ciudat. După vreo oră începuse fumeze, apoi, încălzit parcă peste măsură, îşi dezbrăcă halului lui auriu, rămânând într-un tricou străin şi blue jeans-i.

În toiul explicaţiilor se aplecase deodată peste iun. nul Dariei, să vadă chipurile ce scrisese ea. Daria avu un gest de ropul îi când simţi respiraţia tabacă a profesorului la urechea ei. Din i lllil aceea Daria simţi că aceasta era prima şi ultima zi de meditaţii

11/

jr/s /rf.

făcuse nouă şi cinci. Profesorul nu mai contenea cu explicaţiile. Brusc, Daria se ridică, îşi strânse caietele şi spuse:

— Vă rog să mă iertaţi. Trebuie să ple.

— Vai, dar cum să plecaţi aşa. Într-o clipă pregătesc o cafea, o ţigară.

Daria îl privi pe sub sprâncenele încruntate şi refuză scurt: – Nu!

— Domnişoară…

Daria nu se întoarse. Ajunse în hol şi-şi luă paltonul de pe cuier. În clipa aceea, mâinile profesorului o prinseră ca într-un cleşte şi o răsucură spre ei.

— Rămâi! Te rog!

Daria se smulse şi, după câţiva paşi, ajunse la uşa de la intrare. Încercă s-o deschidă, dar nu putu. Profesorul o prinse din nou de mână. Avea acum în privire o sclipire şireată:

— Dacă eşti rezonabilă în seara aceasta, îşi promit să intri la medicină. Fără nicio problemă.

Daria îşi micşoră ochii ei verzi şi mai mult şi îl privi cu scârbă.

— Deschide uşa!

Se înfruntau. Profesorul n-o putea domina.

— Deschide uşa! Nu auzi? repetă Daria cu autoritate. Profesorul, puţin lezat, nu se hotăra totuşi s-o scape din mână.

— Eşti surd? Deschide! Dar ce ai?

Asta era prea de tot! Nimeni nu mai vorbise cu el în felul acesta. O împinse pe Daria la o parte, apăsă pe un buton şi uşa se deschise cu un „clic” sec.

În prag, Daria se întoarse şi, îmblânzită acum, spuse calmă:

— Trebuie să te pocăieşti. Altfel ajungi în iad. Profesorul răcni:

— Pleacă!

Daria străbătu curtea pe întuneric şi ieşi în stradă. Era sâmbătă seara, dar frigul alungase în casă pe aproape toţi cei dornici de plimbări.

Acasă, din câteva cuvinte, o dezarma pe Sabina cu privire la utilitatea meditaţiilor. Mama ei se aruncă pe pat şi plânse.

r/v/frdaria o cuprinse în braţe şi o mângâie ca pe un copil:

— Dar nu s-a întâmplat nimic! Linişteşte-te, mamă!

— Eu te-am trimis! Eu sunt de vină, hohoti aceasta mai departe.

Le surprinse Sandu:

— Ce aveţi?

Daria îi spuse şi lui „ce” şi „cum”. Tatăl scrâşni din dinţi:

— Animalul!

Daria voise să-i scrie din nou lui Paul, dar adormi cu lumina aprinsă, de-a latul patului.

Noaptea, pe la unu, tatăl ei îi stinse lumina şi o aşeză cu capul pe pernă, ca pe vremea când era doar o fetiţă. În somn se zbuciumase mult şi părinţii o auziră de câteva ori spunând cu voce tare: „Mama ta vrea aşa...”

A doua zi de dimineaţă Daria nu ajunse la ora de rugăciune. Sabina nu voise s-o lase nicicum să plece de acasă, dar fata nu cedă:

— Nu pot să prind puteri stând acasă. Trebuie să mă duc la biserică!

Era palidă, ochii îi străluceau ca de febră, dar ajunse cu bine.

La întoarcere veni din urmă tatăl ei.

— Nu ştiam că vii astăzi, l-am spus mamei să te ţină acasă. Daria îl luă de braţ şi spuse:

— N-a putut.

Tatăl îşi potrivi paşii după cadenţa ei. Tăcea, dar inima nu-i era prea uşoară. Într-un târziu spuse aşa, mai mult ca pentru sine:

— Tu ai ceva, Daria, care te apasă tare greu. Şi dacă nu mi-ai spus nimic, înseamnă că eu nu trebuie să ştiu. Dar ce n-aş da că îi ştiu... şi să te pot ajuta...

Dariei îi străluci o lacrimă în colţul ochilor, dar se stăpâni.îi privi în pământ.

— Nu ştiu nici eu dacă e bine să-ţi spun sau nu.

— Da – da! părinţii nu trebuie să se amestece în viaţa copiiloi lor.

— Nu vorbi aşa, tată…

Daria îl privi cu coada ochiului. Tatăl ei încărunţişi bini r la tâmple. Şi ce mult îl iubea ea!

IO

— *Z'rfl/ /fi*

Sandu nu mai continuă.

O cunoştea bine pe Daria. Ştia că n-o va răbda inima să nu-i spună şi lui ce se întâmplă cu ea. Dar poate că mai târziu. Avea ea motivele ei pentru care încă nu putea vorbi.

— Tată, mâine aş vrea să merg la Paul. Deci e ceva în legătură cu Paul.

— Nu-i prea frumos să meargă fetele la o unitate militară, mai ales afară din oraş. Dar şi dacă ţi-aş spune să nu te duci, ştiu că n-o să mă asculţi.

— De ce spui asta, tată? Tu ştii că te ascult întotdeauna, dar nu-mi cere lucrul acesta! Trebuie să stau de vorbă cu el, înţelegi?

— Bine!

Acasă, Daria mâncă puţin şi adormi din nou până seara la şapte. Nu mai putea merge la biserică, dar nu se necăji. Răsfoi câteva manuale de a doua zi şi apoi, cu ochii în tavan, revăzu, a nu ştiu câta oară, întâlnirea cu mama lui Paul. Cuvântul „încăpăţânată” o durea foarte mult. Dar se mai linişti puţin spunându-şi că niciodată soacra nu va fi de acord cu nora şi invers.

A doua zi, cu autobuzul de ora trei, Daria ajunse la unitatea militară. Se legitimă şi îl chemă pe Paul la vorbitor. Militarii de serviciu îşi dădeau coate privind-o şi-şi făceau unul altuia cu ochiul. Daria nu se simţea în largul ei. Ba, ştiindu-se în centrul atenţiei, se legăna de pe un picior pe altul, fâstâcindu-se.

Nu aşteptă prea mult. Paul în uniformă militară o luă după umeri şi se retraseră în vorbitor: o sală mare, cu un geam spart, cu hârtii şi gunoaie de-a lungul pereţilor şi miros înăbuşitor de şoareci. Prima impresie nu dură mult

pentru că Daria nu mai avea ochi acum decât pentru Paul.

— Nu mi-ai scris că vii, o mustră el părinteşte.

— Trebuia să vin, să stăm de vorbă. Prin scrisori nu realizăm prea mult.

— Am primit scrisoarea ta ieri. M-am gândit mult la ce mi-ai scris.

Daria îşi rezemă fruntea de pieptul lui spunând:

— Atunci spune-mi ce-ai hotărât.

— Cum ce-am hotărât?! Crezi că o hotărâre se ia aşa, peste noapte? Oare nu am hotărât împreună ce avem de făcut?

Qjre/ f fi.

— O, Paul, cât de mult te iubesc!

— Daria plângea încet, fericită.

— Şi părinţii tăi? întrebă ea.

— Nu mă pot obliga să nu te iubesc!

— Şi seminarul?

Paul tăcu o clipă, apoi apuse:

— Dacă e voia lui Dumnezeu, voi merge şi la seminar. Daria nu mai întrebă nimic. Era mulţumită. Domnul nu-i va lăsa pentru că ei se iubesc cu adevărat. Timpul de întâlnire se scurse. Venea autobuzul din oraş. Călătorii coborau cu pachete pentru fiii sau nepoţii lor militari. Atunci Daria îşi dădu seama că ea nu-i adusese nimic lui Paul. Se întoarse spre el şi-i şopti la ureche:

— Iartă-mă că nu ţi-am adus nimic, nici măcar un corn! El zâmbi şi o strânse lângă el:

— Mi-e de ajuns că ai venit tu.

În clipa aceea încremeniră amândoi: din autobuz cobora mama lui Paul, însoţită de o verişoară.

Se despărţiră strângându-şi mâna tăcuţi. Paul o ajută pe mama lui să coboare, iar Daria se apropie de ea cu un „sărut mâna”.

rece.

Femeia îi răspunse la fel de neprietenos şi, luându-l pe Paul de braţ, se îndepărtară împreună.

Toată siguranţa şi mulţumirea care o inundaseră după întâlnirea lor se stinseră în sufletul Dariei când urcă

în autobuz. Pleca plângând. Din nou îndoieli, teamă şi griji.

Acasă se închise iar în camera ei. Părinţii dădeau din cap şi oftau.

Daria se rugă mult. Şi Dumnezeu, cel care mângâie orice inimă întristată, o linişti cu glasul blând al Cuvântului Său: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine. Nu te uita cu-ngrijorare, căci lui suni Dumnezeul tău: Eu te întăresc, tot Eu îţi vin în ajutor; Eu ic sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare”.

Marţi, la şcoală, în pauza de zece, la capătul coridorului o aştepta o nouă mângâiere: Paul, militarul, zâmbind.

— E prima mea ieşire şi eşti prima la care vin.

— Şi mama ta?

Paul se întrista puţin.

VI

ns/*tr*

— Lasă asta acum. Te bucuri că am venit?

— Vai, în cuvinte nu pot să spun. E prea puţin. Dar Dumnezeu ştie.

Tocmai trecea profesoara de ştiinţele naturii.

— Daria, te rog să vii după materialul didactic. Paul îi şopti:

— Te aştept.

Profesoara o luase înainte, cu Daria după ea, care-şi tot întorcea capul înapoi. În faţa laboratorului profesoara se oprise deschizând uşa cu cheia.

— Cine e tânărul?

Daria roşi. Respiră adânc şi spuse:

— Prietenul meu.

— Aha! Tot de la voi de la biserică?

— Da.

t – Ce lucrează în civilic?

— Vrea să dea examen la seminar.

— Ooo! încă un preot! apoi spuse ca pentru sine:

— Prea mulţi preoţi. Continuă mai tare:

— Înseamnă că a terminat un liceu, nu?

— Da.

— Şi n-a fost convins de evoluţionism?

— Nu.

Profesoara vorbi iarăşi încet:

— Tot mai mulţi nu cred. Până la urmă te pomeneşti că n-am să mai cred nici eu.

Tuşi şi o încarcă pe Daria cu câteva mulaje şi planşe.

— Poţi să le duci?

— Cred că da.

Paul o aşteptă pe Daria până la ora două, când aceasta termină orele. Îşi cumpărase după pauza de unsprezece câteva chifle cu brânză şi acum, cu noi puteri, o aştepta pe prietena lui.

Paul o conduse acasă. Zăboviră mult în faţa blocului până se hotărâră să se despartă.

Acasă la Paul însă, furtună:

rr/ /fii

— Poţi să le duci?

— Cred că da.

Paul o aşteptă pe Daria până la ora două, când aceasta termină orele. Îşi cumpărase după pauza de unsprezece câteva chifle cu brânză şi acum, cu noi puteri, o aştepta pe prietena lui.

Paul o conduse acasă. Zăboviră mult în faţa blocului până se hotărâră să se despartă.

Acasă la Paul însă, furtună:

— Te-a văzut Aurica de mână cu Daria pe stradă. Spune-mi cu ce autobuz ai venit?

Mama nu-şi putea opri indignarea. Paul simţi un nod în gât şi înghiţi de mai multe ori ca să poată vorbi.

— La nouă.

— Şi acum e aproape cinci. Nu! Aşa ceva nu mai poate continua!

Supărarea o aprinse la faţă ca o flacără.

— Să vină şi taică-tău să stăm de vorbă din nou.

Pe Paul perspectiva aceasta nu-l înviora de loc. Iar trebuia să facă pe toreadorul şi să ia taurul de coarne.

Şi chiar în aceeaşi scară, după ce au dat un telefon, părinţii lui Paul au plecat în vizită la păstorul bisericii.

Acesta căută să-i liniştească şi, în parte, reuşi.

— Îl cunosc pe Paul, spuse el. E un băiat care vă respectă şi nu va face nimic fără încuviinţarea voastră.

— Dar a spus că în privinţa căsătoriei cu fata aceasta nu se va lăsa înduplecat, spuse mama lui.

— Daria este o fată credincioasă, continuă pastorul.

— Da, aprobă tatăl lui Paul.

— Deci nu înţeleg totuşi de ce nu sunteţi de acord cu perspectiva căsătoriei lor.

— Tatăl ei a fost căzut de ia credinţă, replică femeia.

— Mama ei este profesoară de filosofie, continuă soţul ei.

— Fata a venit din lume, observă ea mai departe.

— Şi e şi preafrumoasă... murmură tatăl lui Paul.

— Dragii mei, liniştiţi-vă! Pastorul se ridică din fotoliu şi se opri în picioare în faţa lor zâmbindu-le.

& *r/S /rr*

— Dragii mei, ne cunoaştem de o viaţă. Vă ştiu oameni calmi şi înţelepţi. Nu disperaţi nici acum! Din câte nu v-a scos Dumnezeu pe voi! Dar dacă această căsătorie este în planul Lui, ce vom face noi atunci? Vom lupta împotriva lui Dumnezeu? Copiii aceştia se iubesc...

— Dar nu au vârsta căsătoriei! sări ca arsă mama lui Paul.

— Ştiu! Ştiu! o împacă pastorul. Dacă e voia lui Dumnezeu se va face la timpul potrivit. Iar dacă lucrarea aceasta este doar după voia unor tineri, ea nu se va împlini. Aveţi credinţa aceasta! Atâta doar: să nu vă treziţi că luptaţi împotriva lui Dumnezeu. Faptul că ea e venită din lume este o calitate în plus la celelalte pe care le are. Să ştiţi că o iubesc foarte mult pe tânăra aceasta. De când tatăl ei s-a pocăit din nou am mai aflat câte ceva despre el de la această fată. Numai lucruri bune. Şi mai cunosc încă vreo trei patru tineri (dintre care doi, cu facultatea terminată) care mi-au vorbit despre ea, Paul n-ar avea decât de câştigat dacă Daria ar fi soţia lui.

Părinţii tăceau. Încremeniseră acolo în fotolii şi se priveau unul pe celălalt.

Pastorul le respecta tăcerea. Se apropiase de geam şi privea afară. Câteva minute nu se auzi decât tic-tac-ul pendulei din hol.

Apoi s-au rugat împreună cu pastorul şi au plecat acasă. Lui Paul nu i-au spus nimic.

Noaptea aceea n-au dormit. Au lăsat veioza aprinsă şi se priveau. Erau cărunţi. Nu ca acum patruzeci de ani când s-au căsătorit. Aveau amândoi optsprezece ani. Şi au făcut-o fără voia părinţilor lor. Iar acum iată că viaţa lor se repeta la alt nivel, la altă generaţie.

— Ce ne facem? întrebă femeia frământându-se în aşternut.

Soţul nu răspunse. Îşi amintea de ziua când, plecând la armată, o lăsase pe soţia lui însărcinată cu primul lor copil, Petrişor. Acela murise dintr-un pojar, chiar înainte de a-l putea vedea. Venise acasă în permisie abia după doi ani. Erau vremuri grele. Apoi, ani şi ani n-au mai avut copii. Paul era acum speranţa lor. Ei erau deja bătrâni. Şi în noaptea aceasta se simţeau grozav de bătrâni.

Nici Paul n-a prea dormit. Seara se aşteptase la o furtună, dar nu se întâmplă niciun rău. Iar a doua zi părinţii nu i-au spus niciun cuvânt de reproş. Au plecat de dimineaţă împreună la biserică şi apoi el a condus-o acasă pe Daria. La întoarcere au servit masa în linişte, ascultând o muzică la casetofon. La desert mama lui îl mângâie pe obraz şi-l sărută.

A doua zi de dimineaţă era în unitate la raport!

Vara a trecut aşa, cu multe probleme din partea părinţilor lui, dar şi cu multă îngăduinţă din partea Dariei. Paul, dacă ar fi putut, s-ar fi rupt în două. În scurtele învoiri se împărţea între părinţi şi Daria. Şi clipele treceau prea repede când le petreceau împreună cei doi prieteni. Daria îşi călca pe inimă şi îl trimitea acasă devreme ca să nu fie niciun necaz cu mama şi tatăl lui. Între cele două tabere nu se făcuse pace, dar, tacit, încheiaseră un armistiţiu. Mama lui obişnuia să spună:

— Să termine numai armata…

Şi anul trecu la fel de repede între întâlniri şi

despărţiri cu lacrimi în ochi, iar în iulie anul următor, Paul, proaspăt eliberat, o aştepta pe Daria să iasă din sala de examen. Încerca la medicină.

— Ce-ai făcut? o întrebă el, văzând-o că se apropie.

— N-am scris tot. N-am ştiut tot.

Răspunsul ei îl întrista. O luă de mână şi trecând printre grupuri de părinţi care-şi aşteptau înfriguraţi copiii să vină din sălile de examen, se gândi cu voce tare:

— Cred că dacă ai intra la facultate părinţii mei ar fi mai îngăduitori.

Daria se mâhni şi ea.

— Bănuiam.

— Să nu mă înţelegi greşit, replică Paul. Noi nu suntem o familie de intelectuali, iar a avea o noră doctoriţă cred că i-ar da gata pe ai mei.

— Ştiu. Nu am nimic de reproşat, însă eu nu cred că voi intra. Cel puţin anul acesta nu. Nu m-am pregătit destul. La fizică voi lua o notă foarte mică.

Paul nu mai spuse nimic şi se opriră într-un parc, lângă un chioşc de răcoritoare. Cumpără două citronade şi le băură încet, absorbiţi fiecare de gândurile lui.

După câteva zile se afişau rezultatele: Daria căzuse cu medii 5”. Ultima medie de intrare fusese 8!

I

— r// / *fr*.

— E o diferenţă, nu? spuse Daria sarcastic, smulgându-se din rândul celor ce asaltau listele afişate. Paul nu spuse nimic atunci, dar în stradă o privi în ochi şi, punându-şi mâinile pe umerii ei o încuraja:

— Tu pentru mine rămâi aceeaşi, Daria! Să nu uiţi lucrul acesta niciodată!

— Şi părinţii tăi? întrebă ea cu ochii în lacrimi.

— Tu n-ai dat la medicină pentru părinţii mei. Gândeşte-te mai bine ce vor spune părinţii tăi.

— Mama mă sună deseară. Apoi, necăjită, continuă:

— Mai bine mergeam şi eu cu ei la Covasna. Nu-mi mai pierdeam timpul degeaba pe-aici.

— De ce nu vrei să vezi în eşecul acesta voia lui

Dumnezeu pentru tine? Locul tău este în altă parte.

Şi aşa era. În septembrie Daria se angaja ca infirmieră la spitalul de copii. Lucra în secţia de nou-născuţi. Avea în grijă câteodată şi douăzeci şi cinci de copii cu probleme, ai căror părinţi băteau zilnic pe la uşile medicilor.

Paul o căuta uneori la spital în timpul mesei, când ea era în tura de după-masă şi stăteau de vorbă şi se încurajau unul pe celălalt.

Dar sfârşitul veni ca o bombă:

— Să nu te superi că de revelion voi merge cu grupa mea de misiune în judeţul Alba, la sat.

— Şi eu? murmură Daria ca pentru sine.

— Păi, a spus Mariana, fata la care mergem, să nu mai chemăm pe nimeni cu noi, doar grupul nostru.

— Mariana? Fata aceea brunetă?

— Da. Ea.

Paul privea într-o parte.

De revelion Daria a fost invitată într-o familie cu nişte tineri din cor. S-ar fi simţit foarte bine dacă ar fi fost şi Paul, dar aşa...

În ianuarie, Paul nu mai era cum îl cunoscuse Daria. Când o conducea părea absent, nu mai vorbea nimic despre planurile lor şi, cu orice sacrificiu, într. O seară cu multă zăpadă, în timp ce se plimbau spre casă, Daria îl întrebă:

— Paul, s-a schimbat ceva între noi?

&» /.

Da, s-a schimbat.

Atunci nu mai are rost să continuăm aşa.

— Nu mai are rost, răsună vocea lui ca un ecou lovii de stânci

Duminica următoare la prânz îl văzu pe Paul alături de Mariana, îndepărtându-se bucuroşi spre casa lui, iar în spatele l „i îngăduitori, îi urmau părinţii lui Paul. Pregătiseră un prim/ în familie.

Şi Daria, ca prin vis, îşi aduse aminte:

„— Tu pentru mine rămâi aceeaşi, Daria. Să nu uiţi

lucrul acesta niciodată...”

EPILOG

— Alo, Daria? Pace! Sunt eu, Paul.

— Pace, Paul! Ce mai faci?

— Te-am sunat ca să te întreb dacă putem să ne vedem deseară.

— Acum? După trei ani? Nu.

— Iartă-mă, Daria. Vreau să ne aducem aminte de lot ce; i foit şi...

— Dar bine, Paul, tu ştii că Dorin m-a cerul în căsătorie, I ’n-ai sunteţi colegi de cameră la seminar. Cum mai poţi să-mi ceri să im aducem aminte de tot ce a fost?!

La celălalt capăt al firului, Paul tăcu. Apoi continui I U glasul sugrumat:

l/tas/rt

Şi cu scrisorile şi amintirile noastre ce ai tăcut? Le-am ars. Fă şi tu la fel!

SFÂRŞIT

„De aceeaşi autoare a apărut volumul de poezii „APELE VII” şi este în curs de apariţie romanul «IARTĂ-MĂ...», o carte extraordinară despre împăcare şi acceptare în relaţiile dintre oameni”.

MM

Tipărit la Multimedia SRL

ISBN 973 – 96874 – 5 – 8